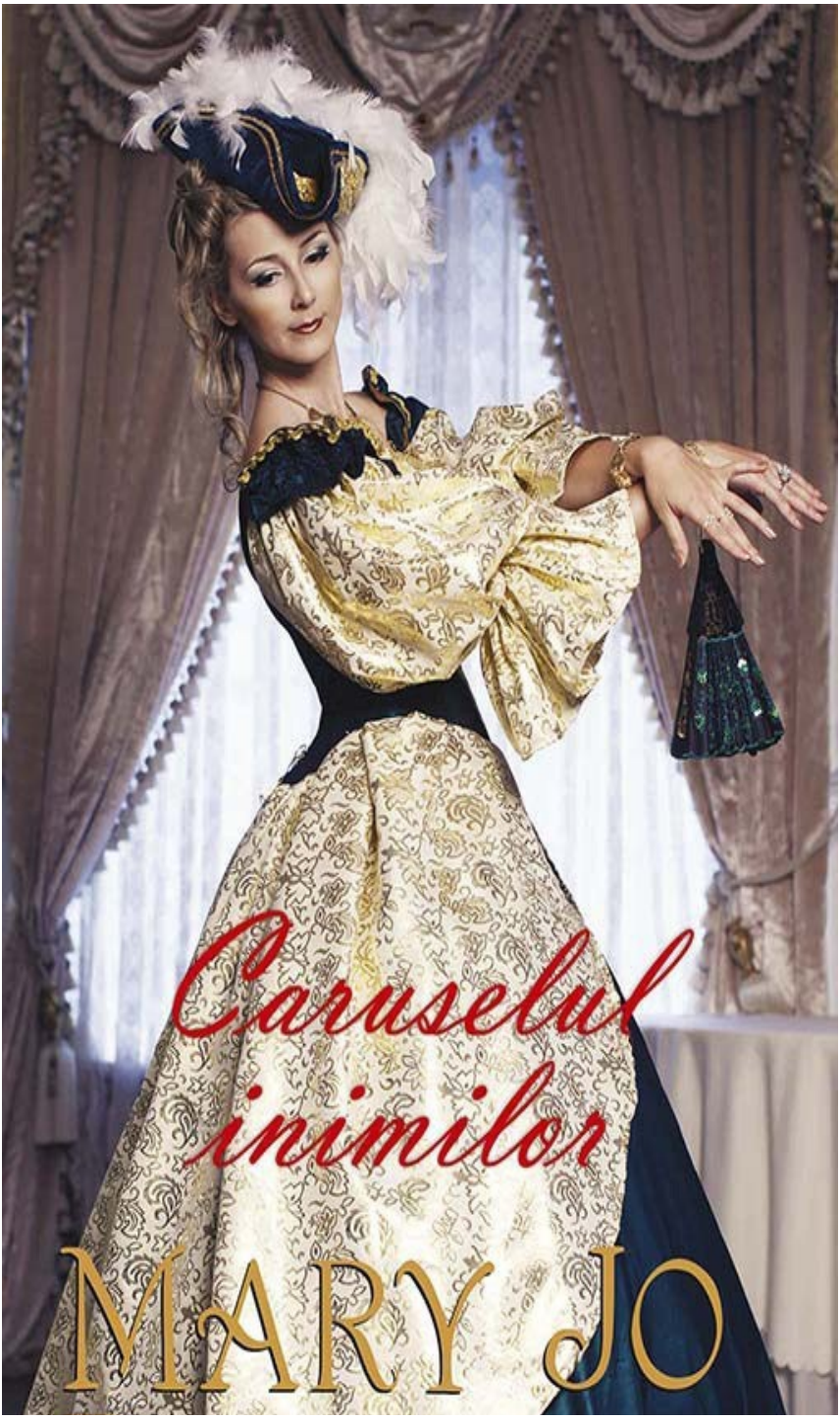
Caruselul
inimilor
MARY JO

Mary Jo Putney
Caruselul inimilor
Traducere din limba engleză
Adela Crăciun

LIRA 2013

Carousel of Hearts
Mary Jo Putney Copyright © 1989 Mary Jo Putney
Lira, parte a Grupului Editorial Litera **www.litera.ro/lirabooks. ro**
Caruselul inimilor
Mary Jo Putney
2013 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
ISBN ePUB: 978-606-741-499-8
ISBN PDF: 978-606-741-500-1
ISBN Print: 978-606-686-493-0

Lui Ruth Cohen, care îmi este mai mult decât un simplu agent literar

prolog

Cu o atitudine ezitantă care nu-i stătea deloc în fire, Lady Forrester, văduva moştenitoare, trase aer adânc în piept, apoi rosti:

— De vreme ce ai refuzat să-ţi găseşti singură o doamnă de companie, mi-am permis să o caut eu pentru

tine.

Lady Antonia Thornton se încruntase preventiv, înainte ca mătuşa ei să înceapă să vorbească, dar auzind-o ce grozăvii turuia, se răsuci brusc şi o săgetă cu privirea.

— Ce-ai făcut? o întrebă ea pe un ton furibund.

Era un fapt cunoscut că până şi bărbaţii cu un caracter de oţel se făceau mici în faţa ochilor cu nuanţe de scorţişoară ai tinerei aristocrate, dar mătuşa acesteia avea nervii mult mai tari. Lady Forrester o abordase anume în budoar, sperând că pe teritoriul ei s-ar fi dovedit mai maleabilă. Trebuise să se agaţe de orice speranţă.

— Ţi-am găsit o doamnă de companie. Deja ai întrecut măsura insistând să te ocupi de întreaga moşie după moartea tatălui tău, dar nici să nu-ţi treacă prin cap că ai putea locui singură de acum înainte.

Antonia ocoli scaunul şi îşi ridică privirea pentru a o înfrunta direct.

— Am douăzeci şi patru de ani, sunt fiica celui de-al nouălea conte de Spenston, baronească cu drepturi depline şi posed o avere de-a dreptul indecentă, declară ea pornită. Pentru ce naiba ar trebui să stau să înghit toate capriciile unei muieri cu minte de găină?

— Pentru că faci parte din societate, nu trăieşti singură, oricât ai vrea tu să nu iei în considerare acest fapt, ridică vocea şi Lady Forrester. Nici măcar faptul că eşti de viţă nobilă sau bogată nu îţi garantează libertatea absolută. Deja ţi s-a dus buhul că eşti mult prea erudită şi excentrică, chiar înainte de a-l lăsa pe lordul Ramsay cu buza umflată. Ce crezi că ar spune tatăl tău dacă te-ar vedea cum te porţi?

Antonia încremeni, apoi îşi îndreptă spatele şi îi răspunse cu francheţe:

— Tata m-ar fi încurajat să procedez aşa cum cred eu că ar fi cel mai bine. Avea oroare de toate fandoselile astea; mai mult, chiar el ma învăţat că majoritatea regulilor impuse de societate sunt de-a dreptul stupide.

Bătrâna doamnă îşi dădu seama că n-ar fi trebuit să-l aducă în discuţie pe tatăl Antoniei. Defunctul conte fusese

un politician cunoscut pentru principiile lui radicale, pe care i le transmisese şi fiicei. Prin urmare, se gândi să schimbe tactica.

— Nu pot să te contrazic, multe dintre regulile sociale sunt întradevăr ridicole. Pe de altă parte, vreau să subliniez un lucru: dacă eşti în stare să păstrezi aparenţele, atunci capeţi mai multă autonomie şi te poţi dedica activităţilor care te pasionează. Sunt convinsă că şi tatăl tău ţi-ar fi spus că ar fi mai bine să-ţi focalizezi energia asupra lucrurilor care contează cu adevărat. Remarcând că vorbele ei avuseseră efect, continuă: Să ştii că am destulă minte şi experienţă ca să nu angajez o

„muiere cu mintea de găină”, cum ai numit-o tu în mod foarte vulgar. Judith Winslow este o văduvă tânără, rudă din partea soţului meu. Cu doar câţiva ani mai mare ca tine, e foarte inteligentă şi nu se dă deloc în vânt după chestii siropoase şi inutile. Părerea mea este că v-aţi înţelege de minune.

— Poate să fie membră şi în Societatea Regală, sări Antonia ca arsă. Nu am nevoie de nicio doamnă de companie şi cu asta, basta. Dacă vrei să-ţi plasezi ruda săracă, trebuie să cauţi în altă parte.

Uşa budoarului era deschisă, aşa că toate cuvintele de ocară zburau nestingherite către tânăra slăbuţă care aştepta cu o expresie impasibilă pe chip în salonaşul alăturat. Judith Winslow se obişnuise să nu fie dorită. Rămăsese orfană de mică, iar de atunci se perindase prin casele multor neamuri, care o trataseră ca pe ceva între rudă săracă şi servitoare.

Învăţase de timpuriu că pentru a-i evita pe bărbaţi şi mai ales problemele cauzate de aceştia trebuia să se îmbrace cât mai şters. Din acelaşi motiv nu se îngrijea şi nu se dichisea mai deloc. Singurul care îi arătase interes fusese vicarul, cu care şi fusese măritată o scurtă perioadă.

De-abia după cununie, Edwin Winslow îi mărturisise adevărata lui intenţie, şi anume că, suferind de o boală incurabilă, îşi dorise o femeie care să-l îngrijească până-n

clipa morţii. Măcar se purtase onorabil.

În ciuda calmului pe care îl afişa, mâna îi tremură când încercă să-şi aranjeze o şuviţă rebelă. Bănuise că avea să bată drumul de pomană până acolo. Trebuise însă să cedeze în faţa insistenţelor lui Lady Forrester, care nu se lăsase intimidată de protestele ei.

Peste câteva minute însă aveau să se lămurească definitiv şi să poată pleca fiecare la treburile sale. Probabil că Lady Forrester o va găzdui câteva săptămâni, până va izbuti să-şi găsească ceva de lucru printr-o agenţie londoneză.

Ascultă cuminte schimbul de replici din ce în ce mai acide. Experienţa o ajutase să recunoască starea de spirit a celorlalţi, iar acum nu încăpea îndoială că Lady Antonia nu era deloc încântată de propunerea mătuşii sale.

Judith se cam săturase să fie pasată de familia Forrester de la unul la altul, mai ceva ca o cârpă. Era momentul să-şi caute un loc de muncă şi să nu mai depindă de ei. Dacă avea noroc, putea găsi un post de guvernantă.

În cele din urmă Lady Forrester cedă.

— Foarte bine atunci, dacă nu vrei s-o primeşti pe doamna Winslow, spune-i cu gura ta. Stă şi aşteaptă în camera de zi.

— Poftim? Vocea contrariată a Antoniei mai urcă două octave. Ai târât-o pe biata femeie până aici şi ai lăsat-o la uşă să ne audă cum ne certăm? Ştiam că eşti în stare să te cobori foarte jos, dar de data asta ai întrecut orice măsură. Cum ai putut să faci aşa ceva? se răsti ea, pornind în grabă spre uşă.

Judith se ridicase deja în picioare când stăpâna casei năvăli în cameră, dar nu îşi putu stăpâni un suspin adânc.

Auzise zvonuri cum că Lady Antonia era splendidă, dar acum înclina să nu le dea crezare. Deşi toate moştenitoarele unor mari averi erau frumoase prin definiţie, ascultându-i limbajul colorat se aşteptase ca tânăra aristocrată să aibă trăsături de băieţoi.

Femeia care-şi făcu apariţia furtunoasă în cameră n-avea însă nici cea mai mică trăsătură masculină. Lady

Antonia era de o frumuseţe naturală desăvârşită, cum rar se întâlnea. Un pic mai înaltă decât media, avea un chip minunat şi deborda de vitalitate. Trăsătura cea mai pregnantă era părul voluminos, nici roşcat, nici blond, ci o nuanţă intermediară, ceva între culoarea caiselor şi aceea a soarelui la apus.

Ochii ei mari şi limpezi aveau o căldură aparte, dată de nuanţa de scorţişoară, iar obrajii semeţi îi dădeau un aer jovial. Chiar dacă ar fi plâns, tot ar fi strălucit. Peste toate acestea, veşmintele negre i se potriveau de minune.

În faţa unei făpturi atât de impozante, Judith îşi vârî capul între umeri, ca şi cum ar fi aşteptat din moment în moment să fie dată pe uşă afară. Desigur, avusese parte de situaţii şi mai jenante ca aceasta, însă acum nu fusese ideea ei să vină, aşa că nu avea de ce să se simtă umilită dacă era respinsă.

Cele două femei se priviră câteva momente. Deşi mătuşa ei îi dăduse câteva informaţii despre candidata la postul de damă de companie, Antonia era profund surprinsă de faptul că o văduvă putea fi atât de tânără.

Era greu de crezut că Judith ar fi fost măritată, darămite deja văduvă. Avea o constituţie minionă şi fragilă, părul castaniu îi era ferm strâns la spate, iar hainele de doliul accentuau mohorala aspectului general. Probabil că în alte împrejurări chipul ei ar fi fost atrăgător, dar acum era palid şi emaciat.

Conta prea puţin cum era îmbrăcată. Întreaga atenţie a Antoniei era atrasă de ochii cenuşii şi dezolant de trişti care o fixau cu resemnare.

Într-un moment de profundă empatie, aristocrata îi înţelese viaţa plină de privaţiuni şi sărăcie fără speranţă. Se puse pentru o clipă în locul ei şi văzu ce înseamnă să-ţi duci traiul stând la mila celorlalţi.

Cu toate acestea, Judith Winslow nu i se părea o fiinţă care şi cedase în faţa sorţii. În privirea aceea semeaţă se citeau puterea şi curajul. Antonia aprecia aceste calităţi; chiar se întrebă dacă ea, una, sar fi dovedit la fel de bravă în aceleaşi condiţii.

— Îmi cer iertare, doamnă Winslow, că aţi asistat la discuţia noastră. Probabil aţi înţeles deja că nu agreez deloc ideea de a avea o escortă.

Văduva îşi ridică bărbia micuţă ca şi cum ar fi aşteptat lovitura finală, iar gestul ei demn îşi găsi răsplata într-o decizie impulsivă a Antoniei.

— Nu am nevoie nici de o escortă, nici de o sclavă, dar mi-ar prinde tare bine o prietenă, spuse aceasta, apoi traversă încăperea şi îi întinse mâna. Vrei să încercăm să fim prietene?

Judith tresări şocată, apoi fu năpădită de un val de emoţii atât de copleşitor, încât se temu că avea să izbucnească în lacrimi. Antonia sesiză imediat că femeia din faţa ei încerca din greu să se stăpânească. Ştia bine că atunci când o persoană este obişnuită să sufere, orice gest de bunătate e mai greu de acceptat decât cruzimea.

În cele din urmă, Judith reuşi să se controleze şi strânse mâna care-i fusese întinsă.

— Mi-ar plăcea foarte mult, şopti ea pe un ton politicos. Foarte, foarte mult.

Antonia nu avea de unde să ştie că prin gestul ei spontan şi pripit de generozitate faţă de o fiinţă disperată îşi câştigase o prietenă care urma să-i fie loială toată viaţa.

capitolul 1

Antonia stătea cu privirea pierdută în cartea din poală când îşi dădu seama că citise pagina de trei ori la rând fără să priceapă nimic. De altfel, nici titlul cărţii nu-l reţinuse. Un roman oarecare. Îşi ridică privirea şi se uită în partea cealaltă a camerei spre Judith.

— Crezi că Adam ajunge curând? Nu mai e mult şi trebuie să sosească.

Cuibărită în scaunul de la fereastră cu broderia în mână, Judith îi zâmbi înţelegător.

— M-ai mai întrebat şi acum cinci minute acelaşi lucru, şi să ştii că tot atât de mult mai este până la amiază.

Antonia făcu o mutră chinuită şi renunţă la citit. Lăsă cartea pe o masă şi începu să se plimbe agitată prin cameră. De când primise scrisoarea de la verişorul ei – cu

aproape o lună înainte – nu-şi mai găsea deloc liniştea.

— Dacă aş fi ştiut cu care vapor soseşte m-aş fi dus să-l aştept. La fel ca de multe alte ori, Judith îi răspunse cu răbdare:

— Sunt sigură că tocmai de asta nu ţi-a spus. Deşi nu v-aţi mai văzut de opt ani, vărul tău te cunoaşte foarte bine. Şi-a închipuit că teai fi dus alergând în port, iar Isle of Dogs1 nu e deloc un cartier sigur pentru o lady.

— Mă scoţi din minţi cu logica ta! râse nervos Antonia.

Începu să se fâţâie iar de colo, colo prin camera de zi, unde îşi petreceau cea mai mare parte din timp când se aflau în capitală. Încăperea, mult mai simplă decât salonul de primiri, avea ferestrele orientate înspre minunata grădină Grosvenor Square. Mobila fusese aleasă mai curând pentru comoditate decât pentru stil, iar cărţile, revistele şi instrumentele muzicale creau o atmosferă prietenoasă. Era departe de opulenţa sălilor din reşedinţa Antoniei de la Thornleigh, dar era într-adevăr cea mai confortabilă încăpere din casa de la Londra.

Cu mintea în altă parte, începu să ciupească alene corzile harpei lui Judith.

— Ai dreptate, să ştii. Chiar după opt ani, Adam mă cunoaşte mai bine decât oricine altcineva.

Adam Yorke nu era o rudă apropiată, era văr de gradul al doilea, dar copilăriseră împreună. Cu trei ani mai mare decât Antonia, îi fusese ca un frate. Când erau mici, îl socotea cea mai importantă persoană din viaţa ei; odată chiar se gândise că…

Îşi alungă rapid acel gând din minte. Conta doar că îi fusese cel mai bun prieten. Îi aruncă lui Judith o privire plină de vinovăţie şi se corectă în sinea ei: Adam îi fusese cel mai bun prieten de sex masculin.

Nu existase zi din ultimii doi ani în care Antonia să nu mulţumească Proniei cereşti pentru că i-o scosese în cale pe Judith. Deşi aparent erau total diferite, aveau acelaşi mod de a privi lumea şi râdeau la aceleaşi glume. Judith era doamna de companie perfectă, ştia când să se

retragă şi să-i respecte dreptul la intimitate, pentru că şi ea la rândul ei avea nevoie de momente în care să rămână singură.

Mătuşa Lettie încă se mai umfla în pene pentru succesul intervenţiei sale, intuind că bunul-simţ şi calmul lui Judith aveau să triumfe asupra pornirii vijelioase de care dăduse dovadă Antonia la început.

În acest răstimp, Judith înflorise într-o atmosferă în care nu era doar încurajată, ci şi provocată să-şi exprime sincer orice opinie. Micuţa văduvă palidă fusese înlocuită de o tânără încântătoare, iar părul ei lung şi castaniu îi încadra perfect chipul delicat, astfel încât nu-şi arăta deloc vârsta de douăzeci şi opt de ani.

Ambele ieşiseră din perioada de doliu cam în acelaşi timp, iar Antonia profitase de ocazie pentru a-i înnoi garderoba, argumentând că, de vreme ce o angajase, voia să beneficieze de o însoţitoare cochetă. Dacă ar fi ştiut Judith cât de mult costau ţinutele ei simple şi elegante ar fi refuzat-o cu siguranţă, dar acest detaliu rămăsese secret între Antonia şi croitoreasă.

Antonia lăsă harpa şi se duse către cămin. Luă de pe poliţă o mică sculptură în lemn ce reprezenta un şoim călător care se odihnea pe o creangă, într-o poziţie de parcă urma să-şi ia zborul imediat. Adam fusese cel care o sculptase pe când avea cincisprezece ani şi i-o dăruise la a treisprezecea aniversare. O mângâie cu afecţiune. Era un obiect cioplit cu migală; vărul ei se pricepea să meşterească tot felul de lucruri. Pe când erau copii, cutreierau dealurile în căutare de cuiburi şi aveau mare grijă să nu sperie păsările sau să spargă ouăle.

În timp ce Antonia aşeza sculptura la loc pe poliţă, Judith spuse:

— Poate că n-ar trebui să întreb aşa ceva, dar ţi-a trecut prin cap posibilitatea ca vărul tău să se fi schimbat mult de când nu v-aţi mai văzut? Avea abia douăzeci şi unu de ani când a plecat în Indiile de Est. Acum e bărbat în toată firea. Lucrurile n-o să mai fie la fel.

— Prostii! replică prietena ei, mângâind curbele

sculpturii. Ne-am scris atât de multe scrisori în această perioadă, că sigur aş fi băgat de seamă. Sigur că s-o fi schimbat – cine nu se schimbă în opt ani? – dar este în continuare tot Adam.

Antonia încercă să-şi descreţească fruntea şi să-şi alunge această temere. Oricum, nu înţelesese niciodată de ce Adam plecase aşa, pe nepusă masă, din Anglia. Tatăl ei intenţionase să-i cumpere un post de ofiţer în armata regală după ce îşi termina studiile la Cambridge.

Pe neaşteptate însă, tânărul dispăruse, lăsându-i doar un bilet lapidar în care o înştiinţa că hotărâse să se angajeze la Compania Britanică a Indiilor de Est şi că trebuia să plece imediat pentru a prinde vaporul. Se scuzase apoi printr-o scrisoare că nu apucase să-şi ia rămas-bun după cum se cuvenea, dar niciodată nu-i explicase în detaliu de ce nu discutase acest subiect cu ea înainte de a lua această decizie.

Antonia îşi reţinu cu greu un suspin. Da, Adam intuise că ar fi încercat să-l facă să se răzgândească. Plecarea lui bruscă fusese un adevărat şoc pentru ea; abia atunci îşi dăduse seama că se înşelase amarnic în privinţa sentimentelor lui.

Se scuturã de parcă ar fi avut friguri. Acum nu mai conta decât că el se întorcea şi că legăturile de sânge şi prietenia dintre ei erau mai puternice decât visurile romantice pe care le avuseseră la un moment dat.

Judith o privea cu multă simpatie. Ajunsese să aştepte întoarcerea lui Adam Yorke cu tot atâta nerăbdare ca stăpâna ei. Tot auzise poveşti despre el în ultimii doi ani şi, după ce ascultase pasaje întregi din scrisorile lui recitate de Antonia, şi-l imagina ca pe un bărbat foarte inteligent, cu o inimă mare şi cu un sănătos simţ al umorului. Acum, în sfârşit, avea să-l cunoască personal.

Uneori se întrebase dacă nu cumva Antonia nutrea şi unele sentimente romantice faţă de vărul ei, dar nu o văzuse niciodată exteriorizându-le. De fapt, n-o văzuse niciodată manifestând vreo urmă de tandreţe faţă de vreun bărbat, în ciuda mulţimilor de pretendenţi care roiau în

jurul ei de fiecare dată când erau la Londra.

Stăpâna ei reprezenta în continuare o enigmă. Avea o fire caldă şi exuberantă, iar cu admiratorii se purta foarte prietenos, afişând o anume cochetărie. În acelaşi timp însă, avea nevoie de spaţiile deschise de la proprietatea ei din Peak District2 pentru a se putea bucura pe deplin de libertate.

Deoarece era extraordinar de frumoasă avea foarte puţini prieteni apropiaţi. Femeile n-o puteau suferi, iar bărbaţii voiau să o bage în paturile lor. Nu prea mai era loc şi de amiciţii pure şi sincere. Existau şanse destul de mari ca stăpâna lui Judith să-şi petreacă restul zilelor ca o fericită şi încăpăţânată fată bătrână, pentru că n-avea nevoie să se mărite nici pentru avere, nici pentru un titlu.

Judith, ştiind atâtea mariaje de care se alesese praful, înţelegea perfect de ce Antonia evita să se căsătorească. De ce ar fi făcut-o, atâta vreme cât nu i-ar fi îmbunătăţit sau înfrumuseţat în niciun fel viaţa? Şi chiar dacă ar fi crezut că urma să-i fie mai bine, era foarte posibil să se înşele. Ea, de pildă, se înşelase. Mai exista şi varianta ca Antonia să nu-şi fi găsit încă alesul – deşi Judith o suspecta de întreţinerea unei legături romantice secrete.

Încercă să-şi abată gândurile reluându-şi lucrul de mână. În tot cazul, dacă Antonia s-ar fi decis la un moment dat să facă acest pas, avea de unde alege.

Se concentră asupra broderiei minuţioase, sperând ca Adam Yorke să sosească în cel mai scurt timp. Nu-i prea plăcea să se afle în preajma stăpânei ei când era în starea asta; parcă ar fi fost închisă într-o cuşcă cu un tigru. Fireşte că era un tigru simpatic, dar şi stresul era pe măsură.

Minutele se scurgeau greu. Judith îşi văzu de cusut, iar Antonia se apucă să cânte la pianină, abţinându-se să mai întrebe cât era ceasul. Se făcuse aproape amiază când tânăra văduvă, dornică să ia o pauză, se duse la fereastră să se întindă, trăgând cu ochiul spre Grosvenor Square. Pe stradă tocmai oprise o birjă, iar bărbatul care coborâse privea fix la casa Antoniei.

Nu putea fi decât Adam Yorke. Soarele îi bătea drept în faţă şi nu putea vedea în casă, dar Judith îl putea observa nestingherită.

Interesant. În opinia Antoniei, nu conta cât timp trecuse, dar era posibil ca realitatea să-i demonstreze contrariul. Poate că cei opt ani în care Adam strânsese o avere la celălalt capăt al lumii îl marcaseră altfel decât dacă şi i-ar fi petrecut în ciclul monoton al vieţii din Anglia.

Parcă pentru a se juca puţin cu nervii întinşi ai stăpânei sale, Judith rosti cu cea mai monotonă voce din lume:

— Am impresia că a sosit. În orice caz, este un domn cu un bagaj în faţa casei, tocmai se pregăteşte să bată la uşă.

Pianina se opri brusc, iar în casă se aşternu o linişte mormântală.

— Cum arată?

— Piele tăbăcită de soare, constituţie solidă. Nu-i văd culoarea părului deoarece poartă pălărie, raportă imediat Judith.

Nu mai apucă să continue, pentru că Antonia deja o luase la goană spre uşă. Cu temperamentul ei vulcanic, ar fi fost exclus să se poată stăpâni. Amuzată, doamna de companie se ridică şi o urmă, bineînţeles cu demnitate. Se opri în capul scărilor care duceau în foaierul de la intrare, de unde avea o vizibilitate perfectă.

Nou-venitul îi înmână pălăria şi bagajul majordomului, dezvăluindu-şi părul castaniu-deschis, şi el ars de soare. Undeva pe parcursul călătoriilor sale întâlnise un croitor talentat, însă nici măcar Weston3 n-ar fi putut conferi eleganţă acelei siluete. Judith presupuse că Adam Yorke avea o constituţie prea musculoasă şi o energie mult prea debordantă pentru a se conforma rigorilor modei. Arăta ca o persoană care muncise din greu, iar oamenii muncitori nu făceau deloc casă bună cu moda.

Antonia nu-şi pierdu timpul să-l analizeze din cap până în picioare. Se năpusti pe scară, cu pletele de

culoarea caisei fluturându-i libere pe umeri.

— Adam! strigă ea.

Auzind-o, vărul ei îşi înălţă privirea, iar Judith îl putu vedea bine la faţă. Avea trăsături bine conturate, care îi dădeau un aer plăcut, fără a fi un model de frumuseţe; pentru o secundă, chipul său păru să fie umbrit de nesiguranţă, însă atunci când o zări pe Antonia alergând spre el se lumină brusc.

Nu coborî treptele, ci se aruncă drept în braţele lui, de parcă ar fi vrut să-i testeze reflexele şi forţa. Reuşi să o prindă din zbor, rotindu-se din inerţie cu ea în braţe. O îmbrăţişă cu mare drag, apoi o lăsă pe podeaua de marmură.

Amândoi începură să zburde fericiţi şi să râdă. Antonia îl ţinea pe după gât şi îl privea radioasă.

— Dumnezeule mare, Lady Hoyden, tot o copilă ai rămas?

— Ba bine că nu! Nu ai fi fost îngrozitor de dezamăgit dacă m-aş fi maturizat între timp?

— Mai întrebi? râse el, mângâindu-i părul strălucitor.

Judith înţepeni în loc, jenată că trebuia să asiste la clipe de o asemenea intimitate. Apoi însă, observând că majordomul era şi el spectator, şi încă unul mult mai interesat decât ea, începu să coboare alene treptele. Era drept că Antonia îl trata pe Adam ca pe un frate, dar pentru persoanele din afară purtarea ei ar fi putut fi considerată extrem de indecentă. Cum una dintre îndatoririle unei doamne de companie era să se asigure că stăpâna ei nu cădea victima oprobriului public, se impunea să intervină fără zăbavă.

Ajunse lângă ei, iar Antonia o întâmpină cu un zâmbet foarte larg.

— Judith, ţi-ai dat desigur seama că acesta este extravagantul meu verişor, Adam Yorke. Adam, ţi-o prezint pe însoţitoarea mea, doamna Winslow.

Adam se întoarse spre Judith, care observă că, datorită constituţiei sale robuste, i se păruse mai înalt decât era în realitate. Ochii lui verzi cu reflexii căprui erau

blânzi, iar când se uită spre ea, tânăra văduvă îi descifră în privire o emoţie spontană.

Bărbatul se aplecă şi făcu o reverenţă elaborată care-i vădea încântarea, apoi îi prinse mâna cu o gentileţe proprie bărbaţilor care ştiu că dispun de o forţă considerabilă şi încearcă să nu fie prea brutali.

— Îmi pare tare bine de cunoştinţă, doamnă Winslow. Mirarea pe care o citiţi probabil pe chipul meu are drept cauză faptul că Tony m-a dezinformat sistematic în ultimii doi ani, spuse el, aruncând o privire spre verişoara lui. Deci aceasta este văduva fioroasă pe care Lady Forrester te-a păcălit să o accepţi ca doamnă de companie. Am bănuit eu că ceva nu se lega în povestea ta – nu mă aşteptam să te laşi păcălită de nimeni.

— Te asigur că este cel mai de temut balaur-păzitor, chicoti Antonia. Judith, zi ceva în balauriană, te rog.

Luându-şi o mutră extrem de serioasă, Judith se răsti:

— Aşa ceva nu se cade, Lady Antonia. Ai întrecut orice limită, Lady Antonia, ridică ea glasul, imitând-o perfect pe Lady Forrester când îşi mustra cu severitate interlocutorul. Este de neconceput unde s-a ajuns cu lipsa de respect din ziua de azi, Lady Antonia! continuă ea, spre deliciul celor doi.

— Acum m-am convins cât de fioroasă este doamna Winslow. Putem merge în salon? întrebă Adam, recuperându-şi bagajul din mâinile majordomului. Ca un călător care se respectă ce sunt, v-am adus câteva mizilicuri de pe unde am umblat.

Merseră în salonul de primiri, unde Adam începu să scoată tot felul de cadouri superbe, care numai mizilicuri nu puteau fi numite. Din geantă ieşiră pe rând un pandantiv extraordinar lucrat în cloisonné, figurine din fildeş fumuriu, apoi o sticluţă de cristal chinezească pentru parfum, pictată cu un peştişor auriu.

Antonia desfăcu capacul şi adulmecă închizând ochii.

— Mmm, ce frumos miroase. Mi se pare atât de neenglezesc! Parcă mă şi văd într-un bazar din Orient, spuse ea, dându-i sticluţa şi lui Judith.

— Orientul e plin de miasme deloc plăcute, dar se spune că acest parfum este favoritul concubinei preferate a împăratului Chinei, zise Adam, apoi se opri şi zâmbi amar. Acum că am revenit în Anglia, va trebui să mă abţin să povestesc astfel de lucruri unei lady nemăritate.

— Să nu îndrăzneşti să mă iei cu prostii de-astea! îi aruncă Antonia, încă râzând.

Era în culmea bucuriei că Adam era chiar lângă ea, de parcă nici nu-i venea să creadă. Pe de altă parte, unele schimbări erau perceptibile, îşi zise ea studiindu-l cu mare atenţie. Deşi chipul lui zâmbitor i se părea mai cunoscut decât propriul chip, îşi dădea seama că perioada în care fuseseră despărţiţi îşi pusese o amprentă de neşters. Căldura ochilor era aceeaşi, zâmbetul lui şugubăţ era acelaşi, dar anii petrecuţi în bătaia soarelui şi a vântului îi accentuaseră trăsăturile, făcându-l să pară mai în vârstă şi mai impozant.

Ştia din auzite că Adam se descurcase bine în afaceri şi că avusese tot felul de experienţe pe care ea, una, nu le-ar fi putut înţelege. Îi era uşor să şi-l imagineze ca pe un adversar redutabil. Până la urmă însă îl percepea ca pe vărul şi ruda ei preferată, şi nu ca pe un străin.

Între timp, Adam scosese o bucată de ţesătură de mătase şi o ţinea în mâini. Antoniei îi scăpă un oftat de uimire văzând materialul incredibil de strălucitor şi absolut spectaculos, cu toate nuanţele acelea în ape.

Pe margini, pânza era tivită cu o broderie aurită. Antonia nu-şi mai găsea cuvintele. Întinse mâna spre mătasea străvezie şi îi admiră moliciunea şi felul minunat în care drapa.

— Adam, e cea mai frumoasă ţesătură pe care am văzut-o vreodată. De unde e?

— Din India. Se cheamă sari şi este un veşmânt tipic femeilor indiene, explică el, scoţând din buzunarul interior al hainei un plic pe care i-l înmână. Niciun bărbat nu s-a încumetat vreodată să-şi dea cu presupusul despre cum se îmbracă, dar am rugat o femeie din Bombay pe care o cunoşteam să-mi scrie câteva instrucţiuni pentru a-l putea

purta corect. Probabil că vei dori să-ţi faci o rochie din acest material, dar eu m-am gândit că ţi-ar plăcea să încerci stilul indian măcar o dată în viaţă.

— Cum să nu! exclamă ea repezindu-se să-l sărute pe obraz. Şi de data asta te-ai gândit la toate. Mulţumesc foarte mult.

Adam tresări foarte uşor în momentul în care îi simţi buzele lipite de obrazul lui. Deşi era proaspăt bărbierit, Antonia se înţepă uşor în firele de păr care dădeau să-i iasă din piele într-o expresie supremă a virilităţii.

Acest sărut inocent avu un efect mult mai mare decât ar fi avut nişte cuvinte, reamintindu-i că nu mai avea de-a face cu un băieţel, ci cu bărbat în toată firea. Un pic năucită de această constatare, se retrase cu repeziciune de lângă el.

Avu senzaţia că Adam ezitase puţin înainte de a-i zâmbi din nou şi de a scoate ultimul cadou din bagaj.

— Iar dumitale ţi-am adus asta, doamnă Winslow.

Judith încercase să stea cât mai retrasă pentru a nu-i deranja, aşa că tresări când îl văzu pe Adam Yorke întinzându-i un cadou. Generozitatea lui o impresionă profund.

— Nu trebuia să-mi aduceţi nimic, domnule Yorke! Nici măcar nu mă cunoaşteţi!

— Aşa este, dar scopul meu a fost să o mai îmbunez puţin pe doamna de companie a Antoniei, spuse el serios. M-am gândit că unei văduve bătrâne i-ar prinde bine o casetă în care să-şi ţină medicamentele.

Judith îl privi în ochii aceia calzi şi avu impresia că Adam Yorke ştia din experienţa proprie ce înseamnă să fii exclus din anumite cercuri. Se întrebă pentru prima dată de ce crescuse împreună cu Antonia şi ce se întâmplase cu părinţii lui.

Era însă limpede că nu trebuia să-şi bage nasul în astfel de treburi.

Îşi coborî privirea pentru a examina caseta.

— Este confecţionată din lemn de santal, explică el.

Caseta avea incrustaţii de fildeş şi era sculptată cu

ornamente bogate ce reprezentau flori şi frunze. Deschise capacul, iar dinăuntru se răspândi o mireasmă exotică fină. Interiorul era divizat în compartimente de diferite dimensiuni, toate căptuşite cu catifea. Cu siguranţă costase o grămadă de bani şi reprezenta un cadou util oricărei femei, indiferent de vârstă ori starea materială.

— Este cel mai minunat lucru pe care l-am avut vreodată, murmură ea, ridicându-şi privirea spre el. Dacă ar fi fost şi ea verişoara lui Adam, cu siguranţă că l-ar fi sărutat, dar aşa se mulţumi să-l recompenseze cu un zâmbet. Vă mulţumesc. O să am mare grijă de ea. Este perfectă pentru pastilele şi leacurile mele băbeşti, mai adăugă ea în glumă.

Râseră cu toţii, apoi ea se retrase la scaunul de la fereastră şi îşi văzu de cusut, lăsându-i să discute în voie, ca două rude sau doi prieteni foarte apropiaţi ce erau.

Mai întâi însă chemă majordomul şi îi ordonă în şoaptă să strângă masa. Antonia şi Adam aveau multe de vorbit înainte să le stea mintea la mâncare.

După aproape o oră de discuţii neîntrerupte, în sfârşit, Antonia dădu glas întrebării care tot îi stătuse pe limbă de când vărul ei o anunţase în scris că se întorcea în Anglia.

— Cât o să stai, Adam? Cel puţin câteva luni, trag nădejde. Adam ridică intrigat dintr-o sprânceană.

— O să te superi rău dacă-ţi spun că m-am întors definitiv?

— O, ce grozav! sări Antonia atât de fericită, încât era să răstoarne scaunul şi să se prăvălească pe podea. Toată ziua se exprimase numai în propoziţii exclamative. Norocul ei că mătuşa Lettie nu era prin preajmă. Şi ce planuri ai?

O aţinti cu privirea şi şovăi câteva clipe înainte să-i răspundă.

— Încă nu m-am hotărât. Întâi să mă obişnuiesc din nou cu viaţa de aici. Dar tu, Tony? Aproape un an am crezut că eşti deja femeie măritată la casa ei, ca după aia să aflu din scrisorile tale că l-ai trimis la plimbare pe lordul

Ramsay. S-a mai ridicat careva până la nasul tău de atunci?

— Vai, vere, ce vulgar eşti, se strâmbă ea. Sunt o grămadă care mă cer de nevastă, dar niciunul care să merite să-l accept ca soţ.

— Dar cu Ramsay ce s-a întâmplat? Mi-ai zis că ai anulat nunta, dar nu mi-ai zis de ce. S-a purtat urât cu tine?

— Nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine, Adam. Lordul Ramsay era un gentleman desăvârşit, răspunse ea strâmbându-se, în timp ce se juca cu sticluţa de parfum. Asta a fost şi problema, de fapt. Eu hotărâsem că a venit momentul să mă mărit, iar Ramsay era perfecţiunea întruchipată din toate punctele de vedere – atrăgător, bogat, cu un titlu demn de tot respectul, bun… şi din cale-afară de plictisitor. L-am amânat cât am putut, dar până la urmă mi-a dat un ultimatum. Cică ori fixez data nunţii, ori logodna e anulată, chicoti ea. Nici nu-ţi închipui cât de repede m-am grăbit să-i dau răspunsul: Anulare!

— Obrăznicătură ce eşti!

— Ba cred că în momentul ăla s-a simţit la fel de uşurat ca şi mine.

— Eşti aşa de hotărâtă să nu te măriţi niciodată, Tony?

Antonia se gândi mult înainte de a-i răspunde. Nu îndrăznea să-i mărturisească nici măcar lui, sau mai ales lui, ce fire romantică era cu adevărat şi cât de mult îşi dorea să se îndrăgostească.

— Mi-ar plăcea să mă mărit, spuse ea încet, dar totodată mi-ar plăcea şi să simt ceva mai mult pentru soţul meu, nu doar o afecţiune caldă.

— Ai rămas la fel de romantică, replică Adam, zâmbindu-i cum numai el putea s-o facă. Să ştii că poţi să te măriţi cu mine oricând. Mia mai trecut şi mie prin cap să mă liniştesc la casa mea, iar tu eşti singura femeie pe care o cunosc în toată Anglia.

După alte câteva momente de linişte, poate prea multe, Antonia izbucni în râs.

— Ai grijă ce spui! N-ai mai avea nicio portiţă de scăpare dacă aş accepta.

— M-am gândit deja şi accept toate consecinţele, răspunse el imediat.

Judith, care trăgea cu urechea, distinse în vocea lui o intonaţie mai aparte care o făcu să-şi ridice privirea. Poate că doar un străin îşi putea da seama cât de serios vorbise el acum, căci Antonia nu părea să înţeleagă. Ea îl trata pe Adam ca pe fratele ei, pe când, în mod limpede, el nu o privea pe frumoasa lui verişoară ca pe o soră.

Se aplecă din nou asupra gherghefului, simţindu-se jenată că asistase la asemenea declaraţii. Era o situaţie cam nefericită. Antonia nutrea o mare afecţiune pentru Adam, dar nu dintr-o perspectivă romantică. Judith se gândi că ar fi fost spre binele lui Adam să nu înceapă să tânjească după ceva ce nu ar fi putut avea niciodată. Era cazul să-şi caute pe cineva care i-ar fi răspuns cu acelaşi gen de afecţiune.

Iar femeia aceea s-ar fi putut considera foarte norocoasă.

În încăpere îşi făcu apariţia majordomul, care le atrase discret atenţia tuşind uşor.

— Lady Fairbourne, doriţi să luaţi acum cina? Antonia aruncă o privire fugară către ceas.

— Doamne, Dumnezeule, cât de târziu este! Fac rămăşag că bucătarul s-a înfuriat deja. O să coborâm în zece minute.

După retragerea lui Burton, Adam o întrebă puţin nedumerit:

— Lady Fairbourne?

— Nu ţi-am scris despre asta? se miră ea.

— Din ce-mi aduc aminte, Fairbourne era un titlu minor deţinut de tatăl tău, care i-a revenit precis vărului tău Spenston.

Antonia îşi îndreptă spatele şi rosti cu trufie:

— Eu, domnule, sunt baroneasă de Fairbourne, baroneasă cu drepturi depline. Peste o clipă însă, toată aroganţa i se topi brusc şi începu să chicotească. S-a

întâmplat cel mai ciudat lucru. După moartea tatei, pe când avocaţii îşi băteau capul cu tot felul de detalii legale, cineva a remarcat că titlul Fairbourne corespundea gradului de baron de drept.

— Adică?

— Titlurile astea de baron datează de pe vremea normanzilor şi pot fi moştenite de o femeie în cazul în care nu există niciun alt moştenitor de sex masculin. Un asemenea titlu poate să rămână în latenţă şi să fie scos la iveală când există doar o femeie moştenitoare şi niciun bărbat. Celelalte titluri ale tatei, precum şi proprietatea, i-au fost cedate vărului Roger, el devenind conte de Spenston, dar titlul de baroneasă de Fairbourne mi-a rămas mie. Înflăcărată de subiect, continuă: Avocatul tatei mi-a spus că titlul de baron de Ros, care se bănuieşte că este cel mai vechi titlu nobiliar din Anglia, s-a schimbat după opt sau nouă nume de familie. E îngrozitor de complicat. Dacă aveam surori, am fi fost toate moştenitoare ale titlului, dar niciuna dintre noi n-ar fi putut fi apelată ca Lady Fairbourne. Titlul ar fi fost suspendat şi ar fi rămas aşa până când ar fi putut fi asociat unei singure persoane – de exemplu, dacă una dintre surori avea un copil, iar celelalte niciunul. Unele titluri de baroni sunt suspendate de secole. Remarcând expresia complet năucită a lui Adam, adăugă cu blândeţe: Nu-i nicio problemă dacă nu înţelegi. Şi mie a trebuit să-mi explice avocatul de o mulţime de ori până am priceput.

— Văd foarte bine de ce, replică el sec. Deci până la urmă tu cine sau ce eşti, Lady Antonia sau Lady Fairbourne?

— Stai că şi aici e distractiv, zâmbi Antonia strengăreşte. Pe de o parte, ca fiică de conte, rangul meu este automat mai mare decât cel de baroneasă. Dar Lady Antonia este un titlu de curtoazie, în timp ce titlul de baroneasă este cu drepturi depline, adică îmi recunoaşte rangul aristocratic – în Anglia sunt doar câteva femei care-l posedă. Prietenii vechi şi servitorii mi se adresează cu Lady Antonia, dar Lady Fairbourne ar fi mai corect. Burton

este în serviciul meu de curând şi respectă cu stricteţe eticheta, aşa că el îmi spune întotdeauna Lady Fairbourne.

— Şi dumneavoastră pe care îl preferaţi, Alteţă?

— Să nu îndrăzneşti să mi te adresezi aşa, Adam, sau o să te... o să te... se opri, neputând să găsească o pedeapsă potrivită.

Adam se ridică şi îi oferi braţul.

— Sau o să mă ce? o zgândări el.

— O mă gândesc eu la ceva, replică ea enigmatic.

— O pedeapsă care va implica ceva ud şi lipicios, dacă-mi mai aduc bine aminte.

Antonia îl ciupi de braţ, apoi se întoarse brusc spre fereastră.

— Judith, vii cu noi?

— Eşti sigură că aveţi nevoie de a cincea roată la căruţă? o întrebă Judith. Sigur aveţi un milion de lucruri să vă spuneţi.

Adam o măsură atent cu privirea.

— Nici nu eşti din lemn, nici nu te învârţi. Mie nu mi se pare că ai semăna cu o roată de căruţă, zise el, întinzându-i celălalt braţ. Vrei să vii cu noi, sau crezi că amintirile pe care le vom depăna vor fi prea anoste?

Judith râse, apoi se ridică şi îl luă de braţ. Pe parcursul cinei remarcă fiecare efort al lui Adam Yorke de a o include şi pe ea în discuţie. Era foarte adevărat că-şi adora verişoara, dar de fiecare dată când se uita la ea, îi demonstra că o asculta cu mare atenţie.

Era un bărbat foarte atrăgător, cu mult mai interesant decât toţi ceilalţi gentlemeni care se ţineau după Antonia. Chiar dacă Judith îi lua partea stăpânei sale din principiu, de data aceasta trebuia să recunoască faptul că el se ridica la nivelul baronesei de Fairbourne.

Când li se aduse un coş cu fructe provenite de la sera din Thornleigh, Antonia întrebă brusc:

— Chiar aşa, dar bagajul tău unde este? Să trimit pe cineva să ţi-l recupereze din port?

Adam clătină din cap în semn că nu.

— Stau la hotelul Clarendon.

— Ce ridicol! Nici nu încape discuţie să nu stai aici!

— Tony, cu toată supravegherea de cerber a doamnei Winslow, tot nu se cade să stau în casa ta.

— Dar faci parte din familie! exclamă ea, muşcându-şi buzele. Adevărul crud era că Adam avea o viaţă proprie, din care ea nu făcea parte. Probabil că i-ar fi fost peste mână să stea cu verişoara lui. Iartămă, n-ar trebui să te presez. Dar nu mi-am închipuit că o să rămâi aici.

— Mi-ar fi plăcut foarte mult, recunoscu el, dar nu mai suntem copii şi nici nu suntem rude de gradul întâi. În afară de asta, mai sunt şi alte motive pentru care reputaţia ta ar putea fi ştirbită de o relaţie prea apropiată cu mine.

— Nu fi caraghios! ripostă ea aruncându-i o privire de gheaţă.

Desigur, exagerezi.

— Aş vrea eu, murmură Adam.

Judith trase iar cu coada ochiului şi simţi tensiunea dintre ei în timp ce se scrutau, ca şi cum ar fi fost adusă în discuţie o ceartă mai veche. Era curioasă să ştie despre ce o fi fost vorba, dar nici aceasta nu era o chestiune care să o privească.

— Toată lumea ştie că la Londra se bârfeşte mult, interveni ea în cele din urmă, dar în curând oricum ne mutăm înapoi la Thornleigh, şi nici cel mai mare cârcotaş n-ar avea ce să mai comenteze dacă domnul Yorke ne va vizita acolo.

— O idee minunată, zise Antonia, luminându-se din nou. Aveam de gând să stau în Londra cât stăteai şi tu aici, dar dacă ai veni cu noi la Thornleigh, Adam, ar fi cel mai bine. Sunt sigură că poţi să-ţi iei o vacanţă înainte de a reveni la muncă.

— Aş vrea, dar am un prieten, lordul Launceston, care s-a întors în Anglia cu acelaşi vapor, spuse el după o scurtă ezitare. Poate-ţi aduci aminte de el, l-am pomenit în scrisori. Simon îşi vizitează mama în Kent acum, dar peste vreo două săptămâni vrem să plecăm împreună în vacanţă, poate în Ţinutul Lacurilor4.

— Parcă mi-aduc aminte că i-ai menţionat numele.

Exceptând cazul în care Lord Launceston nu este genul de gentleman pe care să-l prezinţi unei doamne respectabile, aţi putea să ne faceţi amândoi o vizită. Derbyshire vă e în drum, îi sugeră Antonia.

— A, Simon nu prezintă niciun pericol, chiar dacă şi el a fost plecat mulţi ani din ţară. Dacă ştii sigur că nu te-ar deranja prezenţa unui străin la Thornleigh, îl invit şi pe el.

Mult, mult mai târziu, Antonia avea să-şi reamintească această discuţie şi mai ales faptul că un lucru care începuse atât de obişnuit avea să aibă consecinţe atât de neprevăzute şi de trainice.

1 Isle of Dogs („Insula câinilor”) – peninsulă situată pe malul Tamisei, în partea estică a Londrei (n.tr.)

2 Peak District – regiune deluroasă din centrul şi nordul Angliei (n.tr.)

3 John Weston – croitorul prinţului regent George (1762 – 1830) (n.tr.)

4 Lake District – regiune muntoasă din nordul Angliei, chiar la graniţa cu Scoţia (n.tr.)

capitolul 2

În cea de-a doua dimineaţă petrecută la Thornleigh, Judith ciocăni la uşa camerei Antoniei, aşteptă să fie invitată înăuntru, apoi intră. Lady Fairbourne stătea ghemuită cu genunchii ridicaţi pe o canapea micuţă lângă fereastră şi se uita pe geam.

Deşi o vedea în fiecare zi şi se obişnuise deja cu faptul că stăpâna ei era o femeie frumoasă, nu-şi putu reprima uluirea. Soarele îi lumina pielea arămie şi expresia visătoare, iar părul de culoarea caiselor îi cădea ca o cascadă pe deasupra halatului albastru, de parcă ar fi fost aur topit.

Antonia o întâmpină cu un surâs, apoi se întoarse să admire peisajul sălbatic şi grandios.

— Am citit undeva că niciodată nu ne dăm seama că suntem fericiţi – doar peste un timp, când ne gândim la trecut, înţelegem că de fapt eram fericiţi atunci, medită

Antonia cu voce tare. Dar nu este adevărat. Eu sunt fericită acum şi ştiu că sunt fericită. Sunt la Thornleigh cu prietenii mei cei mai buni, soarele străluceşte pe cer şi n-am absolut nicio grijă. E oare nevoie de mai mult de atât ca să te simţi fericit?

— Nu, replică Judith, aşezându-se într-un fotoliu confortabil, mulţumită de starea în care era prietena ei. Darul tău special este că ştii asta.

Această calitate a Antoniei era într-adevăr un dar. Cinicii ar fi putut spune că nicio femeie cu un titlu nobiliar străvechi, o avere impresionantă şi o frumuseţe de invidiat n-ar fi avut motive să se simtă mizerabil, dar Judith mai întâlnise persoane aflate în aceeaşi situaţie cărora le lipsea capacitatea Antoniei de a se bucura. Ei îi oferise prietenia şi siguranţa zilei de mâine, precum şi altele la fel de preţioase, dar peste toate acestea îi oferise cel mai elocvent exemplu de cum poţi fi fericit.

Judith n-avusese parte de multe clipe fericite când fusese tânără. După aceea avusese nevoie de timp pentru a învăţa să recunoască fericirea.

— Aproape că-mi pare rău că lordul Launceston soseşte astăzi, murmură Antonia. Sunt sigură că este un tip grozav, altfel n-ar fi prieten cu Adam, dar rămâne un necunoscut. Nu e acelaşi lucru.

— N-o să fie necunoscut prea mult timp, sublinie cu tact Judith. Ştii cum s-au întâlnit ei?

— Da. Din toate locurile de pe pământul ăsta, fix la observatorul din Bombay. Laucenston se ocupa cu observaţii astronomice. Se pare că este un cercetător de prestigiu al ştiinţelor naturii.

— Serios? Judith, care era la rândul ei interesată de acest domeniu, ciuli urechile. Şi ce anume studiază?

— Mai multe, se încruntă Antonia, încercând să-şi aducă aminte. Nu este interesat ca tine de botanică, dar este unul dintre fondatorii Asociaţiei Geologice, precum şi membru al Societăţii Regale şi al Asociaţiei Astronomice.

— Impresionat. Nu e de mirare că e prieten cu Adam. Vărul tău pare interesat de orice.

— Aşa a fost întotdeauna, consimţi Antonia, apoi o scrută cu privirea. Acum, după ce l-ai cunoscut pe Adam, ce părere ai despre el?

— Dacă aş fi fost pisică, aş fi vrut să-i sar în poală şi să torc, mărturisi Judith după o clipă de gândire.

— Acelaşi efect îl are şi asupra mea, râse Antonia.

Se simţea uşurată că cei doi prieteni ai ei se înţelegeau bine. Ar fi fost extrem de neplăcut dacă s-ar fi antipatizat reciproc.

Se ridică de pe scaun şi sună după servitoare.

— Ar fi cazul să mă îmbrac, altfel risc să întârzii. Adam şi cu mine avem de gând să ne plimbăm călare până la marginea pădurii. Vrei să vii şi tu cu noi?

Judith clătină din cap în semn că nu.

— Trebuie să mă întâlnesc neapărat cu menajera să discutăm despre rufărie. Cred că o să dureze mai mult decât ar trebui, pentru că doamnei Heaver nu-i place să se grăbească.

— Dar nu trebuie să te ocupi tu de asta. Eşti doamna mea de companie, nu şefă peste servitori!

— Dar mă simt mai utilă aşa, zâmbi Judith, apoi se retrase.

Aptitudinile manageriale ale Antoniei se concentrau asupra proprietăţii, nu şi a gospodăriei. Chiar şi cea mai bună dintre menajere trebuia să ştie că era supravegheată în permanenţă de cineva. La Thornleigh, acea persoană era Judith Winslow.

O oră mai târziu, Antonia îşi desfăcea casca de echitaţie şi râdea fericită, lăsând vântul să-i zburde în voie prin păr. Conacul era aşezat într-o vale, pe un teren fertil străbătut de un pârâu, iar ea şi Adam porniseră la deal înspre păşuni.

Se opriră în vârf, chiar lângă una dintre „creste”, numele dat în Derbyshire stâncilor care se ridică deasupra văilor. În sud se zărea staţiunea balneoclimatericăBuxton, iar în nord Kinder Scout, cel mai înalt punct al ţinutului Peak. Pe cer zbura maiestuos un şoim.

— Adam, nu cred că în India ai văzut un peisaj

comparabil cu ăsta.

Adam îşi opri fără niciun efort calul nărăvaş, apoi se întoarse spre ea zâmbind. Întotdeauna fusese un călăreţ destoinic şi părea să nu-şi fi pierdut nimic din pricepere.

— Fiecare ţinut are frumuseţile lui naturale, care nu se compară cu nimic altceva, iar regiunea asta este una dintre mândriile Angliei. Cuprinzând cu privirea dealurile verzi cu petice de pământ şi stânci, adăugă în şoaptă: Mă simt acasă.

Tatăl Antoniei decisese să-i lase Thornleigh chiar după ce se născuse, dar şi Adam petrecuse mult timp acolo. Antonia se bucura să ştie că-i împărtăşea dragostea pentru acele pământuri. În copilărie cutreieraseră toate dealurile şi văile din Derbyshire. Uneori îşi luau câte ceva de mâncare şi dispăreau toată ziua, întorcându-se fericiţi, bătuţi de soare şi de vânt, la căderea nopţii.

În timp ce călăreau agale pe creastă, tânăra femeie întrebă:

— Ţi-ai putea permite să-ţi cumperi o proprietate în zona aceasta? Am auzit că în partea cealaltă a staţiunii Buxton o să fie scoasă una la vânzare. Simţindu-i ochii sfredelitori, îşi dădu seama că făcuse o gafă: Scuze, am uitat că nu trebuie să pomenesc nimic despre bani.

Adam râse. Nici el nu purta nimic pe cap, iar vântul i se juca prin părul castaniu ars de soare.

— Cred că a trecut deja prea mult timp ca să ne mai formalizăm, Tony. Adevărul este că sunt putred de bogat, dar, după cum ţi-am mai zis, e un pic cam devreme ca să ştiu exact ce-o să fac mai încolo. Poteca se îngustă şi Adam îşi îndreptă atenţia către calul care se străduia să înainteze printre bolovani. Am de gând să mă axez tot pe comerţul cu India. După cât se pare, Compania Britanică a Indiilor de Est nu-şi va mai putea reînnoi certificatul de monopol după expirarea celui prezent, ceea ce deschide noi oportunităţi. Sunt interesat şi de o investiţie mai aproape de casă.

— Ce fel de investiţie? se interesă Antonia, de îndată ce poteca se lărgi suficient de mult încât să încapă

amândoi.

— Motoare cu aburi. Cercetările în domeniu sunt încă la început, dar motoarele cu aburi se folosesc de mult în minerit, de exemplu. Mai nou au apărut şi vapoarele. În curând vor exista tot felul de maşinării acţionate de astfel de motoare. Am auzit că la Macclesfield este un inginer foarte bun, pe care vreau să-l contactez cât mai repede. Până acum n-am auzit de niciun caz în care un inventator să nu fi avut nevoie de bani pentru a-şi continua activitatea şi de un om de afaceri care să-l ajute să-şi exploateze financiar ideile, rânji Adam.

Antonia era mirată.

— Adică eşti de părere că în curând n-o să mai avem nevoie de cai? întrebă ea, mângâindu-şi iapa pe grumaz. Nu pot să cred aşa ceva!

— Transportul pe distanţe mari ar fi mult uşurat de vehiculele cu aburi, care vor fi proiectate, din câte înţeleg, să se deplaseze pe şine. E adevărat că asemenea motoare ar fi foarte scumpe, aşa încât s-ar putea realiza conexiuni doar între marile oraşe. Prin urmare, tot o să avem nevoie de cai pentru distanţe scurte.

— Chiar te fascinează maşinăriile, aşa-i?

— Ele reprezintă viitorul, Tony, şi eu cred că e mai bine să priveşti viitorul cu optimism decât cu spaimă. Din păcate, majoritatea aristocraţilor aşa ca tine preferă să rămână în coconul lumii pe care o cunosc, ignorând tot ce se petrece dincolo de graniţele Angliei.

— Adam, cum îţi permiţi să vorbeşti astfel despre cei „aşa ca mine”? sări Antonia ca arsă, trăgând atât de tare de hăţuri încât calul ei necheză. Nu văd nicio diferenţă între noi doi.

Cu o expresie sumbră pe chip, Adam îşi trase calul lângă iapa ei.

— Suntem total diferiţi în tot ce înseamnă chestiunile importante, Tony. Tu poate nu faci asemenea distincţii, dar toţi ceilalţi le fac. Eşti aristocrată, ai de la naştere o avere imensă şi o mulţime de privilegii. Eu sunt în cel mai bun caz un comerciant de succes şi în cel mai rău o pată pe

blazonul familiei mele.

O privi crispat, iar Antonia îşi reaminti că nu mai erau copii. Vărul ei avusese multe de înfruntat pentru a-şi face un rost în lume, spre deosebire de ea, care trăise în puf toată viaţa.

— Eşti ce ai ales tu să fii, şopti în cele din urmă. Ţi-a fost greu?

— N-am nevoie de mila ta, spuse el, pe un ton pe care nu i-l mai auzise niciodată.

— Dar atunci ce vrei?

Iată că se ivise ocazia perfectă pentru Adam, dar văzându-i expresia atât de concentrată îşi pierdu tot curajul.

— Cred că aş vrea ca lumea să fie altfel, murmură el.

Era adevărat, doar că dorinţele lui erau ceva mai precise de atât.

— Lumea întreagă, precum şi vremea din Anglia, se schimbă permanent, zise ea cu un surâs şugubăţ. Dacă nu-ţi place cum este acum, mai aşteaptă câteva minute. Sigur o să fie altfel, poate chiar mai bine.

— Mă bucur cel puţin la gândul că va fi altfel.

— Mai ştii cum ne întreceam ca nebunii?

Adam chicoti când îşi aduse aminte de cursele demente din adolescenţa lor. Unul dintre ei pornea călare în frunte, iar ceilalţi încercau să-l ajungă din urmă şi să-l întreacă.

— Da! Mare minune că n-a murit careva.

— Sper că asta nu înseamnă că acum n-ai mai face-o. Ia vezi, poţi să mă prinzi? strigă ea, pocnind din cravaşă. Calul se smuci şi o porni în mare goană spre panta abruptă din faţa lor.

Pentru câteva momente, omul de afaceri chibzuit care devenise Adam rămase pe loc, gândindu-se la vizuini de animale şi pietre ascuţite, la riscul ca Antonia să-şi rupă gâtul. Apoi izbucni în râs. Amândoi cunoşteau ca-n palmă acest ţinut.

„Şi în afară de asta, cine ar vrea să fie nemuritor?” se gândi el. Împunse calul cu pintenii şi o porni ca din puşcă

spre Antonia. Se lipi de grumazul armăsarului, mânându-l cât mai repede. Nu, n-avea rost să discute serios cu ea, era prea devreme.

N-avea de unde să ştie că în curând timpul avea să-i devină cel mai mare inamic.

Simon Launceston, al cincilea baron de Launceston, sosi în acea după-amiază. Venirea lui avea să se întipărească adânc în memoria lui Judith ca unul dintre evenimentele importante.

Se aflau în salonaşul dinspre grădină şi îşi beau ceaiul. În zare se vedeau culmile verzi, soarele se mai domolise, iar razele lui îmbogăţeau culorile aprinse ale covorului persan. Părul Antoniei, galben-portocaliu, strălucea ca o aură în timp ce ea râdea şi le turna ceai celorlalţi.

În acel moment îşi făcu apariţia Burton, care anunţă solemn:

— Lordul Launceston.

Toţi trei îşi ridicară privirile, Adam încântat, iar cele două femei curioase.

Bărbatul rămase în pragul uşii. Judith făcu ochii mari şi rămase cu gura căscată. Timpul parcă se oprise în loc, precum polenul într-o zi toridă de vară. Aflată lângă ea pe canapea, Antonia încremeni la rândul ei.

Pe scurt, Simon Launceston era cel mai frumos bărbat pe care Judith îl văzuse sau visase vreodată. Hainele superb croite îi veneau ca turnate, punându-i şi mai mult în evidenţă înălţimea şi proporţiile perfecte.

Deşi era lat în spate şi avea o siluetă elegantă, primul lucru care atrăgea atenţia la el erau ochii, de un albastru magnetic şi profund. Al doilea lucru era chipul, cu trăsăturile conturate atât de bine, încât orice sculptor grec ar fi fost mândru să-l aibă drept model. În bărbie avea o gropiţă care îi aducea un plus de farmec; în lipsa acestui mic defect, faţa lui ar fi fost desăvârşită, ceea ce l-ar fi făcut inabordabil.

În primul moment, Judith se gândi să-l compare cu Apollo, dar frumuseţea lordului Launceston era mai

degrabă celtică. Aşa trebuie să fi arătat şi zeul Soarelui, cu singura diferenţă că părul lordului era negru şi lucios ca obsidianul şi contrasta puternic cu tenul lui deschis.

Launceston era însă mai mult decât chipeş; era întru totul imaginea cavalerului *parfit gentil*5 pe care Judith îl visase pe vremea când era atât de tânără încât mai putea visa. Dar chiar şi acum, după ce experienţa vieţii de zi cu zi o învăţase că prinţul din fanteziile ei nu avea să-şi facă niciodată apariţia, avu un moment de rătăcire în care i se păru că iubitul ei din poveşti o găsise în cele din urmă.

Reveni iute cu picioarele pe pământ, suprimând fără milă ideea absurdă care îi întunecase mintea preţ de câteva clipe. La urma urmei, nu simţise nimic anormal – admirase şi ea, ca orice femeie, un exemplar masculin perfect.

Pe când Judith îşi bătea capul cu aceste gânduri, Launceston aruncă o privire distantă şi rece prin toată încăperea, oprindu-se întrun final asupra lui Adam. În acel moment zâmbi atât de fermecător, încât ar fi putut topi pe loc inima împietrită a Medusei.

Adam se ridică şi îşi întâmpină prietenul cu o strângere de mână, apoi făcu prezentările. Noul sosit luă mâna lui Judith şi făcu o reverenţă, rostind câteva cuvinte de salut.

Tânăra văduvă era atât de fascinată de el, încât nu înţelese mare lucru din ce-i spusese. Deşi ar fi vrut să-şi revină şi să se comporte ca o fiinţă raţională, nu putea decât să se holbeze la el cu gura căscată.

Tonul cald al vocii lui de tenor i se potrivea de minune.

După ce îi dădu drumul la mână, Judith se gândi că bărbatul din faţa ei avea ceva curaj de vreme ce, de fiecare dată când făcea cunoştinţă cu o reprezentantă a sexului frumos, se expunea riscului să nu mai scape din strânsoarea ei. Dacă până şi pe ea, femeie practică şi fără nicio legătură cu romantismul, o făcuse să ameţească şi să i se înmoaie genunchii, cu siguranţă că era un pericol public pentru toate celelalte.

Apoi lordul Launceston se întoarse spre stăpâna casei. Îi strânse mâna, dar uită să se încline, absorbit de frumuseţea ei.

Antonia arăta excepţional în acea zi, cu părul strălucind ca un apus de soare, cu ochii lucitori, întruchipând visul oricărui bărbat. Îşi reveni mult mai repede decât Judith.

— Bine aţi venit la Thornleigh, rosti ea pe un ton uşor timorat. După care îi întâlni privirea şi se blocă. Rămaseră ochi în ochi, ţinându-se în continuare de mâini, energia dintre ei pulsând ca o furtună.

Judith auzise că există dragoste la prima vedere, dar nu crezuse că este ceva real. Acum însă îşi schimbase complet părerea. Cei doi păreau nişte arhetipuri ale frumuseţii şi nu încăpea nicio îndoială că erau făcuţi unul pentru celălalt.

Avu senzaţia că le invada intimitatea dacă ar mai fi continuat să-i privească, aşa că îşi roti capul în altă direcţie. În acel moment îl zări pe Adam.

Expresia chinuită de pe faţa lui îi concretiză brusc bănuielile. Îl suspectase încă de la început că era îndrăgostit de Antonia. În acel moment îşi dădea şi el seama ce prostie făcuse şi cum îşi distrusese singur toate speranţele, făcându-i cunoştinţă Antoniei cu prietenul lui.

Lui Judith i se strânse inima pentru el.

— Aţi dori nişte ceai, Lord Launceston? întrebă ea, spulberând dintr-odată vraja din cameră.

Acesta se înroşi şi dădu drumul mâinii Antoniei.

— Da, mi-ar prinde tare bine un ceai.

Se aşezară toţi patru şi începură să discute tot felul de banalităţi, ca şi cum n-ar fi existat niciun moment stânjenitor înainte. Lordul Launceston aduse vorba despre istoricul geologic al ţinutului Peak, Antonia pomeni despre cât de vechi era conacul de la Thorleigh, iar Judith îi puse întrebări despre cercetările sale.

Adam Yorke nu scoase niciun cuvânt. Din când în când mai sorbea câte o gură de ceai, cu o privire complet absentă. Judith de-abia mai putea suporta felul în care

Antonia şi Lord Launceston se priveau şi îşi vorbeau, de parcă ar fi făcut dragoste chiar acolo, în faţa lor.

La un moment dat nu mai rezistă. Trebuia să facă ceva înainte să o biruie gelozia. Şi mai important însă era să-l ia pe Adam de acolo. Se ridică de la locul ei şi spuse:

— Cred că mă duc să mă plimb puţin prin grădină. Adam, vrei să vii cu mine, te rog?

— Sigur, răspunse el maşinal.

Îl luă de braţ, mai mult cu forţa, apoi îl conduse în grădina încă însorită. Adam nu părea foarte interesat, aşa că îl trase spre aleea principală, încercând să se îndepărteze cât mai repede de casă.

Atunci când conacul rămase în afara razei lor vizuale, îşi luă inima în dinţi şi-i spuse:

— Îmi pare rău.

Îi simţi braţul încordat la maximum sub palma ei, ca şi cum n-ar fi vrut să-i ascundă că înţelesese foarte bine la ce se referise.

— Trebuia să-mi dau seama că asta o să se întâmple, dar îl ştiu de atâta amar de vreme pe Simon încât se pare că am uitat ce efect are asupra femeilor.

— Păi, fiind tot bărbat, sublinie Judith, nu l-ai văzut cu aceiaşi ochi cum îl vedem noi, femeile.

— Da, spuse el cu un zâmbet chinuit. Mi-aduc aminte că atunci când l-am cunoscut chiar mă gândeam că, fiind atât de prezentabil, probabil că oamenii nici nu-i mai bagă de seamă celelalte calităţi, şi are destule. E un om inteligent, cu un caracter impecabil.

— E greu să rămâi indiferent în faţa frumuseţii lui, încuviinţă Judith. La fel se întâmplă şi cu Antonia. Oamenii sunt tentaţi să o admire ca pe un trandafiraş perfect, dar ea este mult mai mult de atât. Tăcu o clipă, apoi îl întrebă: o iubeşti dintotdeauna?

— Dintotdeauna.

Ajunseră lângă pârâiaşul care curgea vioi la baza dealului şi se aşezară pe o bancă, stând cu faţa către firul zglobiu de apă. Adam îşi lăsă capul în jos şi îşi aşeză coatele pe genunchi, cu palmele împreunate.

Judith îşi pironi privirea asupra mâinilor lui mari şi puternice, gândindu-se că fuseseră capabile, pe vremuri, să sculpteze pentru

Antonia figurinele acelea delicate din lemn. Poate că avea forţa fizică a unui atlet, dar cu siguranţă avea suflet de artist.

— Sunt multe moduri în care poţi să iubeşti pe cineva, murmură Adam, cu privirea pustie. Pentru Tony simt ceva amestecat – prietenie, recunoştinţă şi admiraţie. Nu cred că se compară cu dragostea aceea adevărată, romantică. Poate că doar din obişnuinţă şi din nostalgie faţă de vremurile de odinioară mi se pare că sunt de fapt îndrăgostit de ea. Chiar dacă mâine fuge cu Simon la Gretna Green6, relaţia noastră va continua în modul în care contează cel mai mult. O legătură amoroasă ar putea distruge această dragoste. Dădu din umeri, iar haina lui roşiatică îi scoase şi mai mult în evidenţă muşchii spatelui. Poate e mai bine aşa, continuă el. Simon este un bărbat respectabil, inteligent şi taman bun de însurătoare. Nu cred că există un soţ mai potrivit pentru Tony. Ar însemna… ar însemna ca toată căldura şi iubirea pe care ar putea-o ea oferi să se piardă dacă nu s-ar mărita niciodată.

Judith îl studie cu mare atenţie din profil. Bărbie puternică, trup musculos – se întrebă dacă realmente credea ce declarase. Din experienţa ei, femeile erau cele care visau la dragostea platonică, pe când bărbaţii îmbinau totdeauna romantismul cu pasiunea.

El minţise când îi spusese că nu avea sentimente romantice pentru Antonia, dar fusese o minciună nobilă, izvorâtă dintr-o dragoste aleasă. Oricine s-ar fi aflat în încăpere când Antonia şi Simon Launceston se cunoscuseră ar fi ajuns la aceeaşi concluzie, iar Adam încerca acum din răsputeri să facă faţă noii situaţii.

Ar fi putut să se înfurie sau să încerce să lupte în continuare pentru ea. Totuşi, se resemnase, vădind deopotrivă curaj şi mărinimie. Judith se întrebă dacă Antonia îşi dădea seama cât de mult avea de pierdut dacă

alegea să se mărite cu altul.

După câteva clipe de tăcere încercă să-i abată atenţia de la acel subiect dureros.

— Cum de s-a întâmplat să fii crescut de familia Spenston? Antonia nu mi-a povestit niciodată.

— Nu, sigur că nu ţi-a spus. Sunt un copil nelegitim, adăugă el repede, fără s-o privească.

Judith făcu ochii mari. Acum înţelegea de ce tânărul îi spusese Antoniei că orice asociere cu el i-ar fi pătat reputaţia. Ea îi replicase sus şi tare că nimănui nu-i păsa de astfel de lucruri, dar Adam avea dreptate. Existau o grămadă de oameni care ar fi arătat-o cu degetul dacă ar fi văzut-o purtându-se atât de familiar cu un bastard.

— N-ar trebui să conteze, oftă ea, dar din păcate, în lumea asta atât de imperfectă, contează chiar foarte mult.

— Tatăl meu, un politician radical, era verişorul ţicnit al tatălui Antoniei, îşi începu el mărturisirea cu ochii spre pârâul care curgea voios la vale. A fugit cu fata unui preot nonconformist7 şi a început o viaţă nouă la Londra. Era prea radical ca să creadă în căsătorie, chiar şi după ce amanta lui a născut. Ambele familii i-au renegat. Când aveam doi ani el a murit într-un accident de trăsură, iar mama a trebuit să mă crească singură. A lucrat ca croitoreasă. Mi-o aduc aminte cum cosea la lumina unei singure lumânări, cu ochii roşii de oboseală şi purtând nişte mănuşi albe de bumbac pentru ca rănile şi degerăturile de pe mâini să nu strice cumva materialele. Înainte să împlinesc şapte ani şia dat seama că nu mai avea mult de trăit, aşa că s-a dus la tatăl ei să-i ceară ajutorul, însă el a trimis-o să ardă în iad. S-a văzut nevoită să-i scrie lordului Spenston, despre care tatăl meu îi zisese că era cel mai prietenos dintre toate rudele. Până să ajungă scrisoarea la Spenston murise deja, iar proprietăreasa casei unde stătuserăm m-a vândut unui coşar ce avea nevoie de un băiat care să poată intra cu uşurinţă în hornuri.

Judith scoase un icnet de indignare.

— Cum a putut să facă aşa ceva?

— Uite aşa bine, răspunse el sec. Spre sfârşit, mama nu mai putuse munci, aşa că rămăsesem în urmă cu chiria. Proprietăreasa a considerat că poate să-şi însuşească toate bunurile răposatei, inclusiv pe mine. Sau poate s-a gândit că o să-mi fie mai bine cu coşarul, întrucât celelalte variante pe care le aveam erau cerşitul şi trăitul pe străzi. Cel puţin coşarul avea grijă de băieţii lui, ne mai dădea din când în când şi să mâncăm – nu prea mult, ca să nu creştem şi să nu mai încăpem pe horn.

Lordul Spenston nu fusese niciodată apropiat de tata, dar s-a simţit cumva obligat faţa de fiul vărului său. Şi-a trimis oamenii să-l caute pe coşar, iar după ce l-au depistat a venit personal să mă ia de acolo; deci am stat la coşar cam trei luni. Cred că l-am costat trei lire, iar coşarul a făcut un profit frumos de pe urma mea, deoarece îi plătise proprietăresei doar treizeci de şilingi.

Judith scrâşni din dinţi la auzul poveştii spuse atât de monoton. Tratamentul la care erau supuşi băieţii care trebuiau să se caţere pe coşuri era o ruşine. Mulţi dintre ei nu mai apucau să crească. Era o formă de sclavagism practicată chiar în inima Angliei, şi în ciuda numeroaselor apeluri de reformă, legislaţia care viza eliminarea abuzurilor nu fusese adoptată de Parlament.

Tonul lui Adam era nefiresc de detaşat. Dar poate că doar aşa putea vorbi despre întâmplările acelea din trecut.

— Contele m-a adus la reşedinţa familiei Spenston. Voia să mă lase într-o odaie şi să cheme nişte servitoare să mă spele, dar era ziua lui Tony, care dădea o petrecere în sala destinată învăţăturii. M-a dus direct acolo şi n-o să uit niciodată expresia de pe chipurile a douăzeci de copii, toţi scrobiţi, apretaţi şi îmbrăcaţi după ultima modă, toţi fetiţe şi băieţi de nobili: se holbau la mine de parcă eram un şobolan care se strecurase în cameră direct din canalizare.

Judith vizualiză perfect scena şi simţi că i se pune un nod în gât. Nu ştia sigur ce o impresiona mai mult, durerea lui de atunci sau amintirile ei. Cunoştea pe propria-i piele cu ce dispreţ te puteau privi cei din clasa de sus.

— Şi apoi ce s-a întâmplat?

— Antonia a făcut un pas înainte. Arăta exact ca o prinţesă, îmbrăcată cu o rochie albă imaculată şi cu părul ei incredibil prins în coadă cu panglici albastre. A venit lângă mine şi mi-a zis: „Tu trebuie să fii verişorul meu, Adam. Îmi pare tare bine că ai reuşit să ajungi la timp la petrecerea mea!” Şi, cu toate că eram negru de funingine, jigărit şi slab ca un ţâr, m-a sărutat pe obraz, apoi m-a prezentat tuturor copiilor din cameră. Pe cei care nu erau politicoşi cu mine îi străfulgera cu privirea, iar la sfârşit m-a întrebat dacă vreau nişte zahăr candel. Probabil că planul tatălui ei a fost să mă îngrijească un pic şi pe urmă să mă încredinţeze unei familii care să se ocupe de mine sau să mă dea la o şcoală mai modestă, dar Tony a vrut să mă păstreze, ca pe un căţeluş rătăcit care îi plăcuse. Şi uite aşa am ajuns să cresc în acea familie.

— Antonia este o persoană foarte loială, spuse Judith cu blândeţe. Şi pe mine m-a acceptat când eram într-o perioadă grea – tocmai rămăsesem văduvă, n-aveam niciun ban şi niciun rost pe lume. Şi nu m-a transformat în servitoare, ci în prietena ei.

Cuvintele ei avură darul să-l trezească la realitate – tocmai îşi destăinuise cele mai adânci sentimente în faţa lui Judith Winslow. Faptul că îl ascultase şi îl înţelegea era ca un pansament pentru sufletul lui. Şi ea o iubea pe Antonia; mai mult decât atât, şi ea suferise mult şi ştia ce înseamnă să nu fii dorit.

Îi plăcuse de Judith de prima oară când o zărise, dar până acum nu îşi dăduse seama cât de atrăgătoare era de fapt. Avusese ochi doar pentru Antonia, aşa că abia după momentul acesta în care îşi făcuseră confidenţe o vedea cu adevărat pe Judith.

Soarele după-amiezii îi lucea în părul castaniu cu reflexii roşcate. Silueta ei zveltă era graţioasă şi feminină, iar trăsăturile delicate. Lui Adam i se părea foarte ciudat că nu-i remarcase mai devreme tenul atât de fin, atât de curat încât părea aproape transparent. Faptul că era uşor trecută cu vederea se datora personalităţii ei retrase. Totuşi nu era timidă; în ochii aceia cenuşii se citea o mare

încredere în sine.

— De doi ani eşti văduvă? o întrebă el.

— De un pic mai mult, oftă ea, apoi se întoarse spre apă. De fiecare dată când spun că sunt văduvă stârnesc mai multă compasiune decât ar fi cazul. N-am avut cine ştie ce căsnicie.

— Soţul tău te-a tratat rău?

— Nu pot spune că da, doar că era foarte bolnav de dinainte să ne căsătorim. I-am fost ceva mai mult decât servitoare, cu deosebirea că o servitoare poate da preaviz să plece. O soţie nu poate.

Era multă tristeţe în cuvintele ei.

— Şi nu ţi-a lăsat nimic?

— Era vicar, n-avea altceva decât leafa, zâmbi ea strâmb. Până atunci fusesem guvernantă pentru nişte verişori, dar fără să primesc vreun ban. Sunt ca şi tine, n-am avut o familie. Eu eram ruda săracă, o obligaţie pentru rudele mai înstărite, care mă puneau la muncă în schimbul unui pat şi al unei mese. Domnul Winslow era vicar la biserica parohială. Un om simpatic, cel puţin până s-a îmbolnăvit. Când m-a cerut de soţie eram convinsă că o să-şi revină şi-o să se facă bine.

— Dar n-a fost aşa.

Privirile li se intersectară, iar Judith îi zâmbi cu toată onestitatea.

— Dacă nu m-aş fi măritat cu domnul Winslow şi n-aş fi rămas văduvă, acum aş fi fost încă guvernantă, iar Lady Forrester nu ar mai fi încercat să mă vâre pe sub pielea Antoniei. Având în vedere că ultimii doi ani au fost cei mai buni din viaţa mea, pot să spun cu mâna pe inimă că tot răul a fost spre bine. Aşa se întâmplă în general.

Mintea lui Adam fugise deja la Antonia şi Simon, iar durerea fusese imediată şi cruntă, ca un cuţit implântat în cele mai secrete visuri ale sale. Nu îşi închipuise niciodată cu adevărat că Antonia ar fi putut să-i aparţină. Întotdeauna îi fusese superioară, atât prin naştere, cât şi prin firea ei excepţională.

Dacă privea lucrurile din acest punct de vedere,

atunci apariţia în peisaj a lui Simon era cel mai bun lucru care se putea întâmpla. Doar Dumnezeu putea şti cât timp s-ar mai fi foit prin preajma ei, temânduse să vorbească, aşteptând la nesfârşit momentul perfect. Venise timpul să se trezească din această fantezie. Avea şanse mult mai mari să spere la Judith Winslow. Se întrebă cum ar fi reacţionat dacă n-ar fi cunoscut-o niciodată pe Tony şi s-ar fi întâlnit cu Judith. Răspunsul îi veni imediat în minte – s-ar fi gândit că era o fiinţă minunată şi ar fi vrut să o cunoască mai bine. Se simţea confortabil cu Judith, aşa cum nu se mai simţise cu nimeni altcineva – în afară de verişoara lui.

Nu vedea niciun motiv pentru care să nu încerce aprofundarea relaţiei cu Judith. Mariajul ei nu fusese unul prea fericit; cu toate astea, nu-i înveninase sufletul. Aprecia că erau de aceeaşi vârstă şi că avusese câteva urcuşuri şi coborâşuri în viaţă. N-ar fi putut niciodată să-şi deschidă inima în faţa unei fetişcane insipide.

Se ridică şi îi întinse mâna, iar Judith se ridică la rândul ei şi îi oferi cu încredere palma ei micuţă.

— Îţi mulţumesc pentru că m-ai ascultat, rosti el, sperând ca întreaga lui recunoştinţă să transpară din acele vorbe.

Fu răsplătit cu un zâmbet blajin şi sincer.

— Mă bucur că am venit aici. Şi mie mi-a prins bine această discuţie.

Între ei tocmai se deschisese o punte care putea duce într-o mulţime de direcţii.

5 Referire la versul „He was a verray, *parfit, gentil* knyght” din *Poveştile din Canterbury* ale marelui scriitor englez Geoffrey Chaucer (n.tr.)

6 Gretna Green – orăşel în sudul Scoţiei renumit pentru faptul că aici se oficiază, începând cu anul 1754, căsătorii între tinerii care nu au acordul familiei (n.tr.)

7 Nonconformist – protestant care nu se supune Bisericii Anglicane (n. red.)

capitolul 3

Fără să-i pese de faptul că purta pantaloni de călărie albi, lordul Launceston îngenunche şi lovi uşor cu ciocanul în rocile de la baza aflorimentului. Pentru că aflase de interesul lui pentru geologie, Antonia îl adusese în acest loc, unde obişnuia să caute fosile cu Adam pe când erau copii.

Acum, când Simon examina interesat fragmentele de roci, putea să-l admire în linişte. Deşi trecuse deja o săptămână de când sosise şi îşi petrecuseră aproape fiecare oră din zi împreună, tot nu se putea sătura de el.

— Avem noroc, zise el triumfător, arătându-i ce descoperise.

— Ce drăguţ! spuse Antonia, luându-i fosila din palmă. Îl atinse în treacăt pe mână şi se înfioră de plăcere. Bucata de calcar se sedimentase în plan orizontal şi păstra impresiunea perfectă a unei ferigi. Urma lăsată de plantă era întunecată la culoare şi contrasta cu roca. A găsit şi Adam odată ceva asemănător, dar era un fragment mai mic şi destul de erodat, în niciun caz nu era într-o stare atât de bună. Tânăra femeie se mai gândi puţin, apoi adăugă: Cea mai grozavă fosilă descoperită de mine a fost o bucată de schelet. Cred că era un gât de peşte.

— Peştii nu au gât, declară el solemn.

Antonia nu se putu abţine, aşa că îi replică pe cel mai serios ton din lume:

— Şi atunci de ce se vând cravate pentru peşti? Simon o privi fără să înţeleagă nimic.

— Iartă-mă, am spus o chestie absurdă, încercă ea s-o dreagă. Nu prea am simţul umorului.

Lordul Launceston îi surâse cu unul dintre acele zâmbete care frângeau inimi.

— Cred că problema e mai degrabă legată de simţul meu al umorului. Când încep să gândesc în termeni ştiinţifici despre o chestiune care mă interesează devin cel mai plicticos om, spuse el, apoi începu să studieze fosila. Am găsit un specimen atât de deosebit, încât îmi întrece cu mult cunoştinţele şi nu-l pot evalua. Se uită contemplativ spre afloriment şi spre fragmentele de roci, mărturisind:

Locul ăsta este raiul pe pământ pentru orice geolog.

Aşa cum şi Simon era raiul pe pământ pentru orice fată, se gândi Antonia, sorbindu-l din ochi – profil bine conturat, şuviţe răzleţe de păr brunet pe gât. Antonia se pomeni că zâmbeşte fără niciun alt motiv.

Era conştientă că îi sucise minţile, dar nu-i păsa absolut deloc. Avea douăzeci şi şase de ani şi tocmai se îndrăgostise pentru prima oară. Cât fusese copilă îşi imaginase vag că într-o bună zi avea să se mărite cu Adam, dar se pare că dăduse dovadă de prea puţină imaginaţie.

Ulterior, i se mai întâmplase să aibă tot felul de pasiuni trecătoare pentru diverşi, ca orice tânără, dar niciodată nu simţise că obiectul pasiunii ei avea să-i devină partener pe viaţă. Avusese tot timpul convingerea secretă că trebuia să există un bărbat special pentru ea, un bărbat pe care merita să-l aştepte şi care avea s-o iubească la fel de mult cum l-ar fi iubit şi ea.

Odată cu trecerea anilor însă, convingerea aceea începuse să-şi mai piardă din tărie. Încredinţată că nu avea rost să se mai păcălească singură, într-un acces de pragmatism acceptase logodna cu Lord Ramsay. După ce pragmatismul şi-a arătat limitele a ajuns la altă concluzie, şi anume că mariajul cu acel om ar fi fost o greşeală dezastruoasă.

Inevitabil, ajunsese în cele din urmă să se întrebe dacă nu cumva aşteptase prea mult; dacă nu cumva avea să rămână fată bătrână şi să nu facă copii niciodată.

Iar acum apăruse Simon – viaţa ei căpătase brusc sens.

Din prima clipă în care îl zărise ştiuse că făcuse bine să-l aştepte. Cum ar fi fost dacă s-ar fi măritat cu Adam şi abia pe urmă l-ar fi cunoscut pe Simon? Cum ar fi fost dacă şi-ar fi întâlnit dragostea vieţii pe când era soţia altui bărbat, la care ţinea foarte mult? Gândul acesta îi dădu fiori.

Simon îi remarcă tresărirea cu colţul ochiului.

— Ai răcit? Sunt o bestie egoistă pentru că te ţin în vântul ăsta.

— Câtuşi de puţin, îi surâse ea veselă. Arma mea secretă este că sunt la fel de rezistentă ca un cavalerist, n-am nici urmă de delicateţe feminină, nici mentală, nici fizică.

Pentru o clipă, Simon avu senzaţia că iar nu pricepea nimic, dar apoi îi zâmbi amuzat.

— Mă faci să mă simt un bărbat slab, Lady Antonia. Crezi că voi scădea cu mult în ochii dumitale dacă îţi propun să ne luăm gustarea la adăpostul acelui perete de piatră, unde oasele mele fragile vor fi protejate de vânt?

Antonia râse încântată de dibăcia cu care întorsese el discuţia. Trebuia să admită că briza era puţin cam prea rece. Ridicându-şi graţios poalele rochiei bleumarin de călărie, se duse la cai şi scoase din desagi pachetele cu mâncare.

Unul dintre lucrurile care îi plăceau la Simon era capacitatea lui de autoironie. Orice alt bărbat atât de atrăgător ar fi fost din cale-afară de vanitos, dar el parcă nici nu băga de seamă ce efect avea asupra femeilor. Cu ea se purta aproape cu timiditate, ca şi când nu i-ar fi venit să creadă că era băgat în seamă.

Zona de lângă peretele de piatră era însorită şi caldă şi oferea o privelişte spectaculoasă asupra dealurilor accidentate din nordul ţinutului Peak. Se aşezară pe pătură şi mâncară pateu, brânză, pâine proaspătă cu coaja crocantă, apoi băură vin, conştienţi că între ei se înfiripase un sentiment fermecător de apropiere. După ce se săturară, Simon se rezemă de stâncă, îşi încrucişă picioarele şi îşi luă un pahar de vin roşu.

— Care dintre aceste dealuri este Peak8? Antonia clătină din cap.

— În pofida numelui, nu există un vârf anume care să se cheme aşa. Nici Kinder Scout nu e chiar un munte, deşi este cel mai înalt punct din regiune. Acest ţinut se aseamănă mai degrabă cu Highlandul scoţian sau cu mlaştinile din Yorkshire. Aruncă o privire spre panoramă, încercând să-şi imagineze ce impresie îi făcea peisajul cuiva care îl vedea pentru prima dată. Unele zone sunt

sterpe, nu creşte nici iarba, şi acolo se merge doar pentru a vâna potârnichi. Poate că unora li se pare dezolant, dar mie, uneia, îmi place foarte mult, deşi mai mult de jumătate din terenul nostru de la Thornleigh nu este arabil, completă ea.

— Chiar *este* frumos; şi spectaculos. Simon avea un stil aparte de a vorbi, accentuând fiecare silabă în parte. Demult, acest ţinut era acoperit de mare. Aici au trăit şi au murit creaturi marine, ale căror fosile uimitoare s-au păstrat până în ziua de azi. După aceea, apele s-au retras şi au apărut ferigile, poate şi o junglă tropicală cu făpturi pe care mintea noastră nici nu şi le poate imagina. Apoi pământul s-a ridicat, iar straturile de rocă s-au curbat şi sedimentat unele peste altele, exact cum se mulează hainele când le punem pe noi. Simon gesticulă spre vale, părând că visa cu ochii larg deschişi: Forţe uriaşe, pe care nici nu putem să ni le închipuim, au modelat pământul. Acum prin văile fertile curg râuri, dealurile sunt acoperite de poieniţe, culmile lor se înalţă sfidător spre cer, iar pământul se mişcă în continuare, încet, dar inexorabil. Se opri şi zâmbi spăşit: Te rog să mă opreşti când mă las purtat de val. Nu vreau să te plictisesc cu detalii atât de neinteresante.

— Nu mă plictiseşti deloc, spuse Antonia încet, fascinată de viziunea nouă pe care încercase să i-o creeze despre ţinutul ei iubit, precum şi de umărul lui atât de aproape de al ei. De fiecare dată când vorbeşti, parcă ai recita poezii. De fapt, îmi place foarte mult stilul tău de a vorbi, atât de rar şi meditativ. Cred că te-aş asculta captivată şi dacă ai citi cea mai plicticoasă predică din istorie.

— Presupun că mi-ai făcut un compliment, zise el amuzat, dar nu-l merit. Vorbesc aşa pentru că am fost îngrozitor de bâlbâit când eram copil şi ăsta era singurul mod în care mă puteam face înţeles de ceilalţi. Am exersat ani la rând să scap de bâlbâială.

— Bietul de tine! Antonia avusese şi ea la şcoală o colegă puţin bâlbâită, aşa că înţelegea perfect această

suferinţă. Cred că te necăjeau foarte tare copiii.

— Băieţii pot fi uneori nişte bestii oribile. Copilăria mi-am petrecuto în mare parte îngropat în cărţi, pentru că aşa puteam evita să vorbesc.

Antonia tăcu o vreme, dându-şi seama că Simon tocmai îi dezvăluise o parte din trecutul lui care explica modul în care evoluase. Îi era uşor să şi-l imagineze ca pe un băiat timid şi sensibil, retras în lumea cărţilor şi trăindu-şi viaţa printre lucruri, şi nu printre oamenii care l-ar fi făcut să sufere. Lipsa de încredere în sine putea fi explicaţia pentru faptul că nu ajunsese un tip arogant din pricina frumuseţii lui.

— Cărţile se dovedesc întotdeauna nişte prieteni de nădejde. Adam mi-a spus că eşti considerat un om de ştiinţă strălucit.

— Adam mă flatează, protestă el. Am scris câteva articole, dar nu am făcut nicio mare descoperire şi nici n-am formulat vreo teorie nouă. Îşi ridică paharul şi luă o gură de vin sub privirea fascinată a Antoniei. Dintre noi doi, Adam este cel genial. Cred că ştie câte ceva despre absolut orice. În plus, poate vedea aplicaţiile practice ale oricărei teorii.

Antonia îşi trase picioarele sub ea, aranjând cu sfială pătura la loc.

— Cum v-aţi întâlnit? Adam povestea ceva despre un observator.

— Da, Compania Britanică a Indiilor de Est are în proprietate câteva observatoare. Eu lucram la cel din Bombay, unde a apărut întro noapte Adam. Nu pusese în viaţa lui mâna pe un telescop, dar era foarte curios să cerceteze cerul. L-am lăsat să se uite şi am început să vorbim. Dacă aş fi ştiut cine era, spuse Simon uşor ironic, probabil că mi-ar fi fost ruşine să vorbesc cu el, dar din fericire habar n-aveam.

— Cum adică? Dar cine era el?

— Cum, nu ştii? întrebă el surprins. Orice englez din India a auzit de Adam Yorke. Era cunoscut ca unul dintre cei mai ingenioşi şi îndrăzneţi comercianţi din Orient,

cineva care făcea afaceri foarte complicate şi era întotdeauna extrem de cinstit. Tinereţea şi viteza cu care şi-a strâns averea l-au transformat într-o legendă locală.

— Vorbim despre vărul meu, Adam? mai întrebă ea o dată, nevenindu-i să creadă.

— Chiar despre el. Presupun că este foarte modest, de vreme ce nu ţi-a menţionat nimic în scrisori, adăugă el după un moment de reflecţie.

Antonia dădu încet din cap, cu mintea la această informaţie extrem de surprinzătoare.

— Eu am bănuit că îi merge bine, dar nici nu mi-a trecut prin cap că a ajuns o persoană atât de cunoscută şi de influentă, spuse ea, culegând absentă o floricică galbenă. Judith desenează extraordinar plante ca aceasta. Rămânând cu privirea aţintită asupra florii, spuse pornită: Ce mă enervează că Adam nu mi-a zis nimic. Să vezi ce-i fac!

— Ba să nu-i faci nimic. Nu vreau ca din cauza mea să i se întâmple ceva rău, rosti Lord Launceston, privind-o serios cu ochii aceia albaştri. Dacă nu m-ar fi ajutat când am moştenit titlul, acum aş fi fost la mare ananghie. Sub privirea ei întrebătoare, continuă: Nu mă aşteptam să moştenesc nimic, pentru că fusesem informat greşit despre bunurile familiei. Mai mult, cu afacerile nu aveam nici în clin, nici în mânecă. La un moment dat, fratele şi tatăl meu au murit în urma unei epidemii. Finanţele familiei Launceston erau atât de în ceaţă, încât m-am trezit pe nepusă masă cu administratorul averii, un avocat, la Bombay, care mi-a expus situaţia şi m-a obligat să iau o decizie. Fratele meu pierduse o grămadă la jocurile de noroc, iar proprietatea noastră era plină de datorii. Avocatul era de părere că trebuia să vând rapid o mare parte din moştenire pentru a acoperi sumele acelea. Mi-ar fi rămas totuşi ceva bani, dar nu cine ştie ce, se strâmbă el.

Nu m-am priceput niciodată la chestiunile financiare. Am luat de bun tot ce mi-a spus avocatul şi eram gata să semnez orice hârtie miar fi pus în faţă. Adam însă nu m-a

lăsat, a citit toate actele acelea şi a pus toate întrebările care trebuiau puse. Până la urmă am înţeles şi eu că sfatul pe care mi-l dăduse avocatul i-ar fi adus mai multe beneficii lui decât mie.

Adam mi-a recomandat un nou administrator, apoi m-a îndrumat pas cu pas cum să investesc profitabil banii pentru a reface averea familiei. Mi-au trebuit patru ani ca să acopăr datoriile, dar mulţumită verişorului tău am putut păstra proprietatea şi acum am şi eu ce lăsa generaţiei următoare a familiei Launceston.

Antonia îl ascultase ca vrăjită, uitând să se mai comporte ca o adevărată lady. Îşi strânsese genunchii la piept şi şi-i îmbrăţişase, iar privirea i se pierduse spre dealurile din zare.

— Deşi întotdeauna l-am considerat pe Adam un tip extraordinar, tot mi se pare ciudat să mă gândesc la el ca la un comerciant de mare succes, spuse ea cu un aer meditativ. Pe de altă parte, îmi este uşor să mi-l închipui ca pe un om gata întotdeauna să facă orice sacrificiu pentru a-şi ajuta un prieten la nevoie.

— Eu aveam mai mult de o singură nevoie, replică Simon. Mi-a împrumutat până şi banii pe care apoi i-am investit, tot la sugestiile lui. N-aş fi reuşit niciodată fără ajutorul pe care mi l-a acordat. Dar să ştii că nu ajutorul financiar a fost cel mai important, a mai făcut şi altceva pentru mine, încheie el cu emoţie în glas.

Antonia simţi un fior. În ultima săptămână se purtaseră impecabil, nimeni nu spusese nimic deplasat, dar parcă între ei plutea ceva mai mult.

Sperând că avea să-l audă rostind exact cuvintele după care tânjea, se întoarse spre el, deşi era conştientă că privirea ei arzătoare risca s-o dea de gol.

— Cel mai minunat gest al lui a fost să-mi facă cunoştinţă cu tine, îşi duse Simon ideea până la capăt.

Ochii lui albaştri erau atât de aproape şi de strălucitori, încât Antonia avu senzaţia că avea să se topească acolo, pe loc, ca zahărul udat de ploaie, din cauza emoţiilor.

Simon se întinse extrem de încet să o sărute. În momentul în care îi simţi buzele calde lipite de gura ei, Antonia oftă şi se trase mai aproape, apoi îşi înfundă mâna în cârlionţii bruneţi de pe ceafa lui.

Visase toată viaţa la acest moment unic, care era exact aşa cum sperase.

O cuprinse încet de talie şi o îmbrăţişă cu tandreţe, apoi se sărutară prelung şi pasional, până când Simon începu să-şi piardă stăpânirea de sine. O strânse mai tare în braţe, încercând totuşi să-şi păstreze o brumă de autocontrol.

— Îmi pare rău, Antonia, murmură el, simţindu-se vinovat. Am încercat din răsputeri să mă comport ca un gentleman perfect, dar îmi este imposibil.

— Mie nu-mi pare rău, Simon, spuse tânăra femeie, ridicându-şi privirea spre el. Nu vreau să-mi exemplifici codul bunelor maniere. Acum îmi vine să mă urc pe acoperişuri să-mi strig fericirea.

Trăsăturile lui parcă sculptate prinseră viaţă. Genele negre, ridicol de lungi, îi încadrau ochii de un albastru intens de cobalt. Se priviră câteva momente, apoi el zâmbi şi îi mângâie uşor o şuviţă de păr blond de pe obraz.

— Mi-e foarte greu să cred că îmi împărtăşeşti sentimentele.

— Dar este adevărat, Simon, este adevărat! Se întinse spre el, sperând că avea s-o sărute iarăşi.

— Mi s-a părut atât de banal şi nepotrivit să ne cunoaştem într-un salonaş! mărturisi el, fără a schiţa vreun gest. Am intrat şi te-am văzut acolo – arătai ca o zeiţă coborâtă pe pământ pentru a aduce un pic de strălucire omenirii. Nici nu-mi venea să cred că eşti o făptură în carne şi oase.

— Aşa am simţit şi eu când te-am văzut pe tine. Şi am ştiut din primul moment.

Se ghemui în braţele lui şi se gândi că dacă nu-i cerea mâna în scurt timp, atunci avea să comită ea un *faux pas* incredibil cerându-l de bărbat. Pur şi simplu, clipa i se părea prea minunată ca să fie reală.

— Antonia, ştiu că ne cunoaştem doar de câteva zile, dar aş vrea să-mi fii soţie, spuse el, apoi şovăi puţin. Poate că m-am grăbit, dar există vreo speranţă?

Aceasta era declaraţia pe care o aşteptase toată viaţa.

— Nu te-ai grăbit, Simon, rosti ea pe cel mai ferm ton. Nimic nu mar putea face mai fericită decât să mă mărit cu tine. Lăsându-se purtată de val, râse fericită: Şi cu cât mai repede, cu atât mai bine!

Excursia era plăcută. Judith avea nevoie de aţă pentru brodat, iar

Adam se oferise să o ducă la Buxton, staţiunea balneoclimaterică din apropiere pe care un predecesor al actualului duce de Devonshire încercase să o transforme într-o destinaţie la fel de căutată ca Bath9. Orăşelul nu reuşise să-şi câştige aceeaşi faimă, însă era frumos şi prosper, iar arhitecţii ducelui proiectaseră un pavilion termal la fel de elegant ca acela din Bath.

Făcură cumpărături la mercerie, apoi mâncară ceva la un han. Îşi petrecuseră practic toată săptămâna împreună, iar Judith nu mai fusese niciodată atât de fericită. După episodul din grădină, când Adam îi făcuse atâtea destăinuiri, între ei se formase o legătură foarte strânsă.

După părerea tinerei văduve, Adam părea mai fericit acum, după ce renunţase la speranţele legate de Antonia. O însoţea pretutindeni, era fermecător şi atent cu ea. Lui Judith îi plăcea felul lui de a fi, calm şi gentil, care îi completa perfect forţa fizică, precum şi căldura cu care o privea de fiecare dată.

În cei doi ani de când era dama de companie a Antoniei mai existaseră bărbaţi care să o curteze, atraşi fiind de latura ei liniştită, dar niciunul nu făcuse vreun efort să o scoată din carapacea ei. Adam fusese singurul.

Pe drumul de întoarcere la Thornleigh, el îi povesti o întâmplare hazlie din călătoria în India, când un băiat îl convinsese să accepte o maimuţă la schimb pentru mărfuri. Fusese de acord, iar maimuţa scăpase în dulapul

cu băuturi alcoolice. Judith râdea de se prăpădea; intrară aşa veseli în casă, unde îi găsiră pe Antonia şi Simon chiar în foaierul de la intrare.

Era evident că şi celălalt cuplu de abia sosise. Se opriseră lângă scări şi se priveau în ochi, iar mâna Antoniei se odihnea pe braţul lordului Launceston. Judith, simţindu-se ca o intrusă, se retrase un pas, dar dădu peste Adam, care îi bloca drumul.

Antonia auzi mişcare în hol şi se întoarse spre ei cu un zâmbet radios. Câteva raze de soare îi cădeau pe părul care strălucea asemenea unei văpăi. Nu arătase niciodată mai frumoasă ca acum.

— Avem veşti minunate. Vă bucuraţi pentru noi?

Fusese evident că asta urma să se întâmple din prima secundă în care Antonia şi Simon se cunoscuseră. Cu toate acestea, Judith se simţea de parcă îi fugise brusc pământul de sub picioare. Se întoarse spre Adam şi se uită lung la el. Îi venea să-l strângă la piept pentru a-l ajuta să absoarbă şocul.

Apoi Adam făcu un pas înainte cu zâmbetul pe buze, iar verişoara lui îi sări fericită în braţe.

— Sigur că mă bucur pentru tine, Tony, spuse el, învârtind-o prin aer.

Când o lăsă jos pe podea, lordul Launceston interveni imediat:

— Deoarece eşti fratele onorific al acestei lady, mă gândesc că poate că ar fi trebuit să-ţi cer întâi permisiunea să-i fac curte.

— Prostii, râse Adam întinzându-i mâna. Din partea mea, erai oricum bine-venit, dar să ştii că Tony nu ascultă oricum de nimeni şi face doar ce vrea ea. Ar fi nevoie de un bărbat cu mult mai multă putere de convingere decât mine ca s-o facă să se răzgândească.

Judith era mândră de stăpânirea de sine arătată de Adam. Era cert că în spatele felicitărilor şi a bucuriei aparente suferea, dar nu voia ca ceilalţi să observe şi să se mâhnească din pricina lui.

O îmbrăţişă pe Antonia, apoi îi întinse mâna lordului

Launceston. O fracţiune de secundă se pierdu în ochii lui adânci şi îşi deplânse toate visurile romantice care nu aveau să devină nicicând realitate pentru ea. Adevăratele poveşti de dragoste era doar pentru oameni născuţi cu stea în frunte, binecuvântaţi de zei. Pentru femei ca Lady Antonia Thornton.

— Felicitări, milord. Sunt convinsă că veţi fi extrem de fericiţi împreună.

— Mulţumesc, spuse el, fără a o scăpa din ochi pe Antonia. Nici numi vine să cred cum a dat norocul peste mine.

— Cred că peste amândoi a dat norocul, murmură Judith.

În acea clipă, cei doi îşi dădură seama că încă se ţineau de mână; Simon şi-o retrase repede.

— V-aţi gândit când o să aibă loc nunta? se interesă Judith, vrând să spargă tăcerea.

— În curând, răspunse Antonia în locul logodnicului ei. După cele trei săptămâni obligatorii pentru publicarea anunţului.

— N-ai vrea să mergem la Londra să cumperi de acolo rochia de mireasă? întrebă lordul Launceston încântat, dar uşor circumspect. Şi trebuie să întocmim şi contractul prenupţial.

Antonia îi aruncă o privire drăgăstoasă.

— Am deja o grămadă de rochii potrivite pentru o nuntă; în afară de asta, cui îi pasă de nişte amănunte atât de nesemnificative precum contractul ăsta?

— Atâta vreme cât căsătoria nu înseamnă doar afecţiune, ci şi punerea în comun a bunurilor lumeşti, „amănuntele” acestea nu pot fi ignorate, Tony, interveni Adam. Dar sunt sigur că o să ajungeţi repede la un consens în ce priveşte proprietăţile fiecăruia. Nu cred că nunta va fi întârziată din cauza contractului.

— Aş vrea să mă sfătuiesc cu tine, Adam, zâmbi lordul Launceston.

Eşti la curent cu finanţele în mult mai mare măsură decât mine.

— Sigur, oricând pofteşti.

— Nu prea aş fi vrut să abordez acest subiect, dar presupun că trebuie, şi încă foarte mai repede, oftă Simon. Ce-ai zice să vorbim chiar acum?

Adam pufni în râs, iar frumoşii lui ochi verzi-cenuşii scăpărară.

— N-o să înţeleg niciodată cum de un om capabil să rezolve cele mai complicate calcule astronomice nu poate pricepe nişte chestii mult mai simple care, pe deasupra, sunt în interesul lui. Tony, ar fi bine să asişti şi tu la discuţie. Dacă ne punem de acord acum cu punctele esenţiale ale contractului, îi vom scuti pe avocaţi de mare parte din muncă.

— Prea bine atunci. Mă duc să mă schimb şi ne vedem în bibliotecă, replică Antonia, care observase surprinderea lui Simon când Adam o invitase şi pe ea.

Într-adevăr, era cam neobişnuit ca o viitoare mireasă să participe la o asemenea discuţie, dar Lady Fairbourne se implicase încă de când avea optsprezece ani în administrarea averii sale. Nu avea nicio intenţie să renunţe acum.

— Judith, zise Antonia, luându-şi prietena de braţ, vrei, te rog, să vii cu mine să mă asculţi cum sporovăiesc?

Zis şi făcut. Antonia vorbi întruna cât îşi schimbă rochia şi cât camerista îi aranjă părul într-o coafură nouă. Întreg monologul îl avea în centru pe Simon – cât de minunat şi superb era şi cât de norocoasă fusese ea să întâlnească un asemenea bărbat. Judith nu avea niciun motiv să o contrazică.

După plecarea slujnicei, Antonia se întoarse spre Judith.

— O să mă ajuţi cu pregătirile de nuntă, nu-i aşa? Nici nu-mi trece prin cap să apelez la altcineva.

— Sigur că da, răspunse Judith cu un zâmbet plin de afecţiune. Este ultimul şi cel mai important rol al unei doamne de companie.

Bucuria Antoniei fu umbrită brusc de cuvintele auzite. După un moment de gândire, exclamă:

— Ultimul? Dar n-ai de gând să mă părăseşti, nu?

— Femeile măritate nu mai au nevoie de o însoţitoare, sublinie Judith. Şi nici nu cred că un cuplu proaspăt căsătorit are nevoie de cineva care să se ţină în permanenţă după ei.

Antonia făcu un gest a lehamite.

— Nu fi caraghioasă! Tu nu ai nicio obligaţie faţă de gospodărie, eşti doar prietena mea. Măritişul nu înseamnă renunţarea la prieteni.

Judith căzu pe gânduri. Era cât se poate de adevărat că putea rămâne în continuare lângă Antonia ca prietenă şi că putea să i se facă utilă în o mie şi unul de moduri, iar în schimb ar fi beneficiat de confort şi siguranţă financiară.

Apoi îi răsări în minte Simon, aplecat pasional peste Antonia, şi se răzgândi. Trebuia să plece. Le dorea tot binele din lume, dar nu voia ca fericirea lor să-i aducă în permanenţă aminte că ea nu avea pe nimeni care să o iubească la fel.

S-ar fi simţit din ce în ce mai nefericită.

— Nu se poate, Antonia. Îmi place nespus de mult să stau în casa ta, dar mi-am dorit dintotdeauna să călătoresc şi, pentru că salariul oferit de tine este ridicol de mare, acum îmi permit să o fac. Poate mă duc în America. Întotdeauna mi-am dorit să vizitez Lumea Nouă, poate chiar să mă mut acolo.

Antonia se abţinu să mai protesteze, ştiind că nu avea niciun drept.

— Dar… o să-mi scrii? America este foarte departe.

— Bineînţeles că o să-ţi scriu. Chiar dacă mă duc, nu cred că o să rămân acolo, spuse Judith, îmbrăţişând-o. Rădăcinile mele englezeşti sunt prea puternice ca să pot trăi în altă ţară.

Antonia oftă şi o îmbrăţişă şi ea. Cumva, crezuse că în afară de faptul că avea să fie măritată, viaţa ei nu avea să se schimbe absolut deloc. Nu putea fi însă atât de simplu.

— Chiar acum mă duc jos să discut despre acel contract cu Adam şi Simon, zise ea cu tristeţe. Tocmai am

aflat că mariajul presupune mai mult decât să fii îndrăgostit.

*

Antonia, verişorul şi logodnicul ei se aflau în bibliotecă. Li se aduseseră un ceainic mare şi o farfurie cu prăjiturele care să le dea puteri pe parcursul lungilor discuţii despre averi, drepturi de moştenire ale viitorilor copii, clauza de preciput în cazul decesului unuia dintre ei şi toate celelalte chestiuni care trebuiau aşternute pe hârtie.

— Ce venit ai tu? întrebă Simon sceptic.

— În jur de douăzeci de mii de lire pe an, repetă Antonia. Într-un an bun, şi mai mult.

— Bănuiam eu că tatăl tău ţi-a lăsat o sumă considerabilă, dar nu mă aşteptam ca averea ta să fie chiar atât de mare. Chiar după achitarea tuturor taxelor, diferenţa dintre averile noastre va fi substanţială, constată lordul Launcenston, amuzat de situaţie. Dacă aş fi ştiut cât eşti de înstărită, n-aş mai fi avut obrăznicia să te cer.

— Păi atunci nu pot decât să mă bucur că n-ai ştiut, zâmbi ea şiret. Prietenii tăi vor crede că te-ai descurcat de minune să pui mâna pe o moştenitoare putred de bogată.

Simon nu se amuză deloc de gluma ei.

— Nu m-am visat niciodată în postura de vânător de averi, declară el băţos.

Antonia îl privi debusolată, neştiind cum să continue discuţia. Un om mai de joasă speţă s-ar fi bucurat imediat, dar celor ca Simon le displăcea orice manifestare a lăcomiei. Nu l-ar fi iubit dacă nu ar fi fost un bărbat onorabil, însă acum scrupulele lui puteau constitui o problemă.

Adam se uită peste notiţele pe care le luase. Având în vedere că perechea proaspăt logodită avea încredere în onestitatea şi imparţialitatea lui, se gândi că era mai bine pentru toată lumea să acţioneze ca un mediator pentru negocieri.

— Oricine te-a văzut cum lăsai câte o guinee picolilor din cârciumi ştie că n-ai avut niciun interes să-ţi găseşti o

fată bogată, îşi linişti el prietenul. În afară de asta, tatăl lui Tony a impus nişte clauze atât de constrângătoare asupra averii, încât nici dacă ai vrea n-ai putea să capeţi mare lucru.

— Asta aşa e, consimţi Antonia, gândindu-se la unele dintre prevederile testamentului. Una dintre condiţii, zise ea, aruncându-i o privire vinovată lui Simon, este ca soţul meu să-şi ia numele de Thornton. Tata nu a vrut ca numele nostru să dispară, după ce titlul lui nobiliar i-a revenit vărului meu.

Bogaţilor le place tare mult să-şi ştie numele dus mai departe. Nu era ceva neobişnuit în acele vremuri ca în testamente să se stipuleze clar obligaţia ca un moştenitor indirect ori soţul unei moştenitoare să preia numele binefăcătorului său. Lordul Launceston nu era o persoană egocentrică, dar şi numele lui avea o rezonanţă şi însemnătate aparte, aşa că nu primi vestea prea bine.

— Bătrânul conte se aştepta să te măriţi cu un oportunist, gata să facă orice pentru a pune mâna pe bani? întrebă el sarcastic.

— Se presupune întotdeauna că femeile trebuie să renunţe la numele lor de familie, ripostă Antonia, uşor iritată. Cred că Anglia este singura ţară din Europa unde practica aceasta este încă în vigoare. Ţi se pare corect?

— Probabil că nu este corect, admise Simon, dar asta e cutuma. Se încruntă şi, după o clipă de gândire, spuse: Deşi nu m-am încrâncenat niciodată de chestiunile care ţin de respectarea tradiţiilor, de data asta sunt un pic cam reticent în ce priveşte schimbarea numelui. Sper că tu mă înţelegi, i se adresă el lui Adam.

— Eu nu am un nume de familie onorabil, aşa că nu-mi pot exprima opinia, replică sec acesta. Oricum, dacă îmi aduc bine aminte, testamentul permite şi alăturarea celor două nume.

— Thornton-Launceston e cam greu de pronunţat, dar cred că mă voi obişnui destul de repede, zise Simon, înmuindu-se. E un preţ mic faţă de ceea ce primesc, adăugă el, privindu-şi afectuos logodnica.

Uşurată, Antonia îi zâmbi şi ea, pierzându-se în ochii lui albaştri. Când doi oameni se iubesc, orice problemă se poate rezolva la fel de uşor ca aceea pe care tocmai o depăşiseră.

8 Peak – vârf muntos (n.tr.)

9 Bath – oraş din comitatul Somerset renumit pentru băile lui termale (n.tr.)

capitolul 4

Se crede îndeobşte că pentru orice cuplu recent logodit o noapte petrecută sub clar de lună este unul dintre cele mai romantice momente. Ei bine, nu a fost valabil şi pentru Antonia şi Simon.

Noaptea era suficient de răcoroasă încât tânăra femeie să-şi fi dorit o îmbrăţişare tandră şi caldă, dar de când ieşiseră afară iubitul ei era mult mai interesat de telescopul micuţ pe care îl luase cu el.

Trecuseră trei zile de la anunţarea logodnei. Antonia îşi înăbuşi un suspin. În perioada aceasta a anului se întuneca abia după zece, iar acum era aproape de miezul nopţii. I-ar fi plăcut să fie mai multă lumină pentru a-l putea admira pe Simon, dar din păcate abia îi desluşea silueta în beznă.

— Aha, uite acolo! strigă el triumfător. Am orientat perfect telescopul. Uită-te prin el, dar ai grijă ca nu cumva să-l atingi, că altfel iar n-o să se mai vadă nimic.

Antonia se supuse imediat, apropiindu-se de trepiedul pe care era fixat tubul telescopului, care n-avea mai mult de treizeci de centimetri lungime şi cinci în diametru. Se aplecă să se uite prin ocular şi fu surprinsă de ce minunăţii văzu.

— Ce frumos e cerul! exclamă ea.

Prin ochiul acela magic se vedea o sferă alb-aurie înconjurată de câteva inele perfect delimitate la ecuator, o imagine pe cât de minunată, pe atât de incredibilă.

— Am auzit că Saturn ar avea inele în jur, dar nu mă aşteptam la ceva atât de impresionant. În entuziasmul ei, se mişcă brusc şi dădu peste un picior al trepiedului,

răsturnând instrumentul cu totul. Sări speriată într-o parte. Of, Dumnezeule! Simon, îmi pare tare rău. Te-ai străduit atât şi uite ce am făcut.

— Nu contează, rosti el imperturbabil. În noaptea asta oricum nu se puteau observa prea multe pe cer. Planeta Saturn am mai văzut-o şi altă dată. Eu voiam să o vezi şi tu, pentru că mi se pare cea mai frumoasă de pe toată bolta.

Se aşeză apoi pe o bancă de lângă telescop, iar când Antonia se cuibări lângă el o luă în braţe.

— Este absolut uimitor cum printr-un instrument atât de mic poţi să vezi asemenea lucruri extraordinare, zise ea fericită.

— Este o copie fidelă a primului telescop cu reflecţie inventat de

Sir Isaac Newton, pe care l-a prezentat în faţa Societăţii Regale, spuse Simon, mângâind afectuos instrumentul cu mâna liberă. L-am luat cu mine prin toate peregrinările, în toate colţurile lumii. Măreşte de numai cincizeci de ori, dar mi-e de mare folos când nu e niciun observator astronomic prin preajmă, chicoti el. Din nefericire, e un fel de lege nescrisă care zice că dacă ai un telescop mic, îţi vei dori neapărat unul mai mare.

— Vrei să-ţi iau eu unul drept cadou de nuntă? întrebă Antonia, care oricum intenţiona să-i ofere ceva cu adevărat deosebit.

— Nu, în niciun caz. Cele bune sunt foarte scumpe, spuse el trăgând-o mai aproape. O să-mi cumpăr eu unul la un moment dat. Între timp am la dispoziţie Observatorul Regal de la Greenwich. Însuşi Herschel10 m-a invitat să-l vizitez la Slough, iar acesta este într-adevăr un privilegiu.

— Herschel? repetă Antonia, aducând o expresie de consternare pe chipul lui Simon.

— N-ai auzit de astronomul de la curtea regală? William Herschel are aproape şaptezeci de ani, dar este încă activ şi probabil cel mai bun astronom al zilelor noastre. De la vechii greci încoace, este primul om care a descoperit o planetă nouă. Unii astronomi au numit-o chiar

„Herschel” în onoarea lui, dar se pare că „Uranus” are mai mult succes.

— Mă tem că nu prea mă pricep la ştiinţă şi matematică, se scuză ea, propunându-şi să se intereseze cu prima ocazie despre modalitatea de procurare a unui telescop.

Poate că nu ştia prea multe despre subiectele care-l pasionau pe el, dar avea posibilitatea să-l ajute financiar pentru a-şi continua cercetările.

— Iar eu nu mă prea pricep la politică, agricultură şi în general la chestii practice, recunoscu Simon. Dar asta rămâne doar între noi, adăugă el, mângâind-o pe obraz. Înainte ca buzele să li se atingă, îi şopti: Când o să fie lună plină o să-ţi arăt craterele acelea faimoase. O să-ţi placă, o să vezi.

Antonia prefera să amâne contemplarea craterelor. Întunericul nopţii era făcut parcă special pentru săruturi fierbinţi.

Îl cuprinse în braţe, dar nu putu să nu se gândească la nopţile în care logodnicul ei avea să prefere compania telescopului.

Antonia se răsuci încet în faţa oglinzii, studiind modul în care cădeau faldurile sariului. Durase destul de mult până şi-l înfăşurase în jurul corpului, dar acum mătasea lucioasă se mula perfect şi chiar semăna a veşmânt. Îşi petrecuse un capăt brodat cu auriu peste umărul stâng şi-l lăsase să atârne liber pe spate. Celălalt umăr îi era dezgolit. Se simţea îndrăzneaţă şi exotică, deşi sariul nu dezvăluia mai mult decât ar fi făcut-o o rochie de bal.

— Crezi că l-am prins cum trebuie, Judith?

— N-aş băga mâna în foc, dar arăţi magnific, îi răspunse prietena ei cu un zâmbet. În Derbyshire nu se va mai vorbi toată vara decât despre veşmântul tău.

— Perfect!

Ca orice femeie îndrăgostită, Antonia îşi dorea cu înflăcărare ca bărbatul ei să o admire; sau, mai precis, îşi dorea să fie înnebunit după ea.

Îşi mai aranjă nişte bucle rebele care reuşiseră să-i scape din coc, apoi coborî din cameră împreună cu Judith. Toţi patru erau invitaţi la o serată dansantă la o proprietate din vecinătate. Era prima ei apariţie împreună cu logodnicul ei şi ardea de nerăbdare să-l scoată în lume.

Amândoi bărbaţii le aşteptau în salonaş, iar când intrară pe chipul lui Simon apăru un sentiment de adâncă satisfacţie şi mândrie.

— Arăţi ca o zeiţă, zise el cu gentileţe după ce îi sărută mâna.

Preţ de o clipă, Antonia se lăsă copleşită de admiraţia lui sinceră. Aşteptase toată viaţa un moment ca acesta. Îl privi şi ea din cap până în picioare. Era elegant şi incredibil de chipeş în ţinuta sa de gală. Întradevăr, el era bărbatul pe care îl dorea cu pasiune.

În cele din urmă îşi aduse aminte că nu erau singuri în încăpere, aşa că îşi retrase mâna şi se întoarse spre vărul ei. Adam era ocupat să o complimenteze pe Judith, care arăta şi ea minunat într-o rochie albă de muselină brodată cu fir argintiu.

— Arăt ca o indiancă autentică? îl întrebă ea încântată. Am pierdut o groază de vreme cu Judith încercând să descifrăm şi să respectăm instrucţiunile de punere a sariului.

Din păcate însă, Adam nu era la fel de impresionat ca prietenul lui. O cercetă din cap până la picioarele încălţate cu pantofi aurii, apoi zise pe un ton nonşalant:

— Nu prea ai cum să arăţi ca o indiancă autentică, ţinând cont de tenul tău palid. Dar cred că oricum te interesează mai mult să fii complimentată pentru cât de frumoasă eşti decât pentru sariul de pe tine.

Incapabilă să-şi reprime zâmbetul, Antonia reflectă puţin asupra vorbelor lui.

— Ai perfectă dreptate. Dacă ar fi după mine, aş vrea să aud doar complimente la adresa mea.

— Prea bine atunci, râse el. Arăţi nemaipomenit, după cum bine ştii. Eşti îngrijorată ca nu cumva sariul să cadă de pe tine când o să dansezi?

— Mi-a trecut prin cap că se poate întâmpla o nenorocire, recunoscu tânăra femeie, aşa că am plasat strategic nişte ace de siguranţă în câteva locuri invizibile. N-am încredere că faldurile o să stea cum le-am pus. Dacă-mi aduc bine aminte, i se adresă ea lui Simon cu un zâmbet răutăcios, Sir Isaac Newton a lansat o teorie în legătură cu efectele neplăcute ale gravitaţiei asupra unui sari prins incorect.

Râseră cu toţii, apoi se urcară în trăsura care îi ducea la Ansley Place, reşedinţa lui Sir Ralph Edgeton şi a familiei lui. Antonia şi Judith îi vizitaseră de foarte multe ori, dar însoţitorii lor de abia aşteptau să-i cunoască.

Inevitabil, toate femeile prezente acolo tresăriră de uimire când îl zăriră pe lordul Launcenston. Acesta însă îşi păstră calmul şi afişă expresia aceea de detaşare politicoasă pe care Antonia nu i-o remarcase decât o singură dată, atunci când ajunsese prima oară la Thornleigh. Între timp îşi dăduse seama că indiferenţa lui era doar o mască menită să-i ascundă firea timidă.

Simon şi Adam ar fi putut constitui subiectele unui studiu interesant despre contraste, la fel ca statuile clasice care puneau faţă în faţă personaje diametral opuse precum Gânditorul şi Atletul. Amândoi erau foarte bine îmbrăcaţi şi cam de aceeaşi vârstă, dar asemănările dintre ei se opreau aici. Simon era mai înalt, brunet, mai zvelt, avea un glas mai puţin răsunător şi emana o aură de calm stăpânit.

Deşi Adam nu arăta la fel de bine ca Simon, era o prezenţă puternică şi dinamică ce ieşea imediat în evidenţă. În mod paradoxal, atrăgea tot atâtea priviri ca şi Lord Launceston şi se mişca mult mai natural prin încăpere, salutând cunoştinţe mai vechi sau prezentânduse unor oameni necunoscuţi.

Nimeni nu ştiuse de logodna celor doi, aşa că petrecură o mare parte din timp ascultând exclamaţii de uimire şi felicitări. După ce luară o cină excelentă şi dansară câteva melodii, ieşiră să ia o gură de aer, iar Antonia îşi exprimă uimirea faţă de viitorul ei soţ.

— Mi se pare bizar că nimeni nu a aflat până acum că

ne-am logodit, spuse ea în timp ce se plimbau pe aleea pietruită.

La auzul acestor cuvinte, Simon se opri în loc şi făcu o mutră jignită.

— Îmi cer scuze, dar am uitat să trimit anunţul la ziarele londoneze. Văzându-i expresia profund revoltată, se grăbi să adauge: Mă tem că am tendinţa să uit astfel de lucruri.

Antonia rămase cu privirea aţintită spre el. Cum putuse să uite ceva atât de important? Se strădui din răsputeri să-şi păstreze calmul şi să nu-l ia la rost.

— Nu era chiar aşa de important. Aş fi vrut doar ca toată Marea Britanie să afle de cât de norocoasă sunt.

— O să trimit mâine anunţurile, promise el.

— Sau am putea să aşteptăm şi să trimitem o înştiinţare după nuntă. Mai sunt doar două săptămâni până atunci.

— Perfect, deşi două săptămâni mi se par o eternitate, spuse Simon, acoperindu-i palma care îl ţinea de braţ cu palma lui.

— Da, şi mie, murmură ea.

Lumina din salon cobora direct pe trăsăturile clare ale chipului lui, umbrindu-i parţial gropiţa din bărbie.

Se priveau fascinaţi în ochi, dar Antonia începea să aibă îndoieli. Era prima dată când se întreba dacă ea însemna tot la fel de mult pentru Simon cât însemna el pentru ea.

Odată pătrunsă în minte, îndoiala începe să crească cu o viteză ameţitoare, marcându-i toate gândurile şi acţiunile. A doua zi, în cursul obişnuitei plimbări călare, Antonia îi explică, printr-o pledoarie atent argumentată, că dorea să-şi petreacă o mare parte a timpului la Thornleigh. Era de acord să meargă şi la Londra şi la reşedinţa din Kent a familiei Launceston, dar pentru ea singurul loc în care se simţea cu adevărat acasă era acolo, în ţinutul Peak.

Era de acord că putea veni şi singură, dar ar fi preferat ca Simon să o însoţească. Nu voia să aibă o căsnicie modernă în care partenerii se vedeau extrem de

rar.

Simon o asculta concentrat, iar Antonia fu aproape sigură că-l convinsese. La încheierea tiradei îi ceru o opinie sinceră, moment în care logodnicul ei remarcă absent că profilul dealurilor din ţinutul Peak îi amintea de o zonă din Elveţia unde stâncile sunt acoperite de gheţari.

Iritată de senzaţia că lui nu-i păsa de un subiect atât de important pentru ea, tânăra femeie se răsti la el. Simon se închistă imediat; nu era ceva nou pentru Antonia, îl mai văzuse retrăgându-se în cochilia lui în care nu-l mai interesa şi nu-l mai atingea absolut nimic, dar era prima dată când avea reacţia asta vizavi de ea. Se dojeni în gând că nuşi putuse ţine gura şi îşi ceru imediat scuze. Se scuză şi el pentru că fusese neatent şi o asigură că deja uitase de această mică ciorovăială, dar din acea clipă începură să se comporte mai distant unul cu celălalt. Cu zece zile înainte de nuntă, tensiunea escaladă până la nivelul unei certe în toată regula. Tocmai luau ceaiul de dimineaţă, iar Antonia îl întrebă dacă se îngrijise să le asigure ţăranilor arendaşi de la moşia Launceston un doctor şi un învăţător.

Simon îi aruncă o privire profund inexpresivă.

— Habar n-am care e situaţia acolo.

Crescută de un aristocrat care fusese membru în partidul Whig11 şi care pusese accentul întotdeauna pe responsabilităţile care decurgeau din titlul nobiliar, Antonia fu profund şocată de răspunsul lui Simon. În continuare însă nu voi să îl judece prea aspru.

— Îmi închipui că încă nu te-ai pus la curent cu situaţia de pe moşia ta.

— Ca să fiu sincer, niciodată cât am stat la Abbosden nu l-am întrebat pe administratorul proprietăţii despre astfel de lucruri, răspunse Lord Launceston neinspirat.

— Dacă nici tu nu te interesezi de bunăstarea oamenilor care muncesc pentru tine, cine crezi că o s-o facă? îl mustră ea.

— Păi nu administratorii trebuie să se ocupe de asta?

— Oricât de competent ar fi administratorul, nu trebuie să te bazezi doar pe el, spuse Antonia, încercând

din răsputeri să-şi ascundă exasperarea. Din păcate, mulţi se apucă să-şi fure stăpânul dacă nu sunt bine supravegheaţi.

— Sunt convins că ai dreptate, dar ideea de a sta cu ochii pe angajaţii mei mi se pare de-a dreptul plicticoasă, oftă el. Prefer să mă dedic studiului.

— N-am nimic împotriva acestui aspect, replică Antonia ţâfnoasă, dar întâi trebuie ca fiecare să-şi respecte îndatoririle faţă de ceilalţi. Au arendaşii de pe moşia ta un acoperiş asupra capului? Au ce mânca? Au cum să ajungă la un doctor în caz de nevoie? A semnat tatăl tău vreun act prin care le lua localnicilor dreptul asupra terenurilor comune? Dacă da, respectivii au fost despăgubiţi corect? Copiilor înzestraţi li se asigură şansa de a-şi vedea de şcoală?

— Pentru că te văd atât de preocupată de soarta supuşilor mei, pufni Simon, vădit iritat, atunci te deleg pe tine să te ocupi de ei după ce ne vom căsători. Neîndoielnic îţi va face plăcere.

— Uite o idee excelentă, spuse ea printre dinţi. Cuiva trebuie să-i pese şi de oamenii aceia, şi se pare că acel cineva nu eşti tu.

Părerile lor despre chestiuni fundamentale se deosebeau în aşa măsură, încât dintr-odată toată căldura care existase între ei se risipise. Simon îşi puse masca aceea de nepăsare care o scotea pe ea din sărite, dar în priviri i se putea citi suferinţa.

— Simon, îmi pare rău, murmură Antonia întinzându-se spre el. Nu intenţionez să mă transform în administratoarea proprietăţii tale. Nu ai fost crescut în acest spirit, iar acum am greşit foarte tare criticându-te că nu poţi deveni peste noapte un stăpân model.

Logodnicul ei o strânse de mână uşurat.

— Dar ai dreptate, iubito. Proprietatea familiei Launceston are mulţi angajaţi. Este într-adevăr o ruşine că nici măcar nu ştiu câţi oameni sunt acolo, darămite în ce condiţii trăiesc. Mare tragedie că fratele meu a murit, zise el cu năduf. El se pricepea la chestiunile practice. De fapt,

acesta era şi motivul pentru care nici nu ne-am înţeles vreodată. Vrei, te rog, să mă ajuţi să învăţ tot ce-ar trebui să ştiu? Bunăstarea angajaţilor mei este mult mai importantă decât aiurelile mele ştiinţifice.

Antonia îi sări în braţe şi se agăţă de el ca şi cum astfel ar fi putut da uitării toate ciondănelile şi neînţelegerile dintre ei.

— Nu trebuia să spun ce-am spus, şopti, cu faţa pitită în haina lui albastră. Orice proprietar îşi poate vedea de gospodăria lui, însă inteligenţa şi talentul tău pentru ştiinţele naturii sunt mult mai rare şi mai preţioase. Pe termen lung, gânditorii şi savanţii sunt cei care reuşesc să îmbunătăţească traiul tuturor oamenilor.

Simon o strânse cu putere, iar ea îşi ridică privirea spre el. Se sărutară, însă de data asta cu mai multă disperare ca oricând.

În bibliotecă se afla un bărbat cu ochelari care citea, iar pentru o clipă Judith nu-l recunoscu. Abia când acesta îşi ridică privirea îşi dădu seama că era lordul Launceston – uimitor ce schimbare produsese o pereche de ochelari cu ramă de aur. Deşi era în continuare cel mai arătos bărbat pe care îl văzuse vreodată, acum aducea mai mult a profesor decât a erou romantic.

Fără să fie conştient de efectul pe care îl produsese asupra ei, Simon se ridică politicos şi îi arătă volumul pe care îl citea.

— Am remarcat că este exemplarul tău din *Teoria Pământului*12. Sper că nu te superi că l-am împrumutat puţin. Îl am şi eu, dar a rămas în Kent. Voiam doar să verific ceva, zise el, aşezând cartea pe masă. Dar spune-mi, te rog, tu ce părere ai despre ideile lui Hutton?

— Înţeleg de ce este considerat blasfemator de toţi cei care cred că Pământul ar avea doar şase mii de ani, răspunse Judith precaut, dar mie teoriile lui mi se par pertinente. E logic să ne gândim că formele de relief s-au format în perioade foarte mari de timp, ca urmare a acţiunii apei, vântului şi căldurii.

— Sunt de acord. Într-o bună zi va fi considerat

părintele geologiei. Teoriile lui simple şi logice sunt geniale. După ce se aşezară amândoi în fotolii, Simon se interesă: Ai citit mult despre geologie?

— Nu cine ştie ce. Sunt fascinată de natură, dar plantele şi florile mă interesează mai mult decât rocile. Când eram mică îmi petreceam aproape tot timpul în mijlocul naturii.

— Antonia mi-a spus cât de frumos desenezi tu florile sălbatice, îşi aminti Lord Launceston, vădit interesat. Ar fi grozav dacă mi-ai arăta planşele tale într-o bună zi, evident, dacă vrei.

— Serios? întrebă Judith, nevenindu-i să creadă.

— Serios, îi răspunse el cu un surâs convingător. Arta ne arată lumea dintr-o altă perspectivă, iar tu, sunt încredinţat, eşti foarte talentată.

— Desenele mele nu sunt chiar atât de artistice. Sunt doar reprezentări destul de fidele ale florei locale, îl preveni Judith în drum spre celălalt capăt al bibliotecii, unde se afla mapa cu planşe. Nu putea rezista tentaţiei de a-i arăta munca de care de altfel era foarte mândră.

Se aşteptase ca el să frunzărească repede foile, dar Simon examină fiecare desen în parte, apoi citi notiţele de alături.

— Sunt foarte reuşite, remarcă el la final, cu o licărire nouă în ochii săi albaştri. Mai important mi se pare însă faptul că sunt reprezentate din perspectiva unui naturalist autentic. Ai izbutit să redai cu acurateţe fiecare detaliu. Cel puţin aşa mi se pare mie. Te-ai gândit vreodată să le publici?

— Să le public? exclamă Judith, în culmea uimirii. Pe cine ar putea interesa reprezentarea unor flori atât de obişnuite?

— Pe foarte mulţi, pentru că, repet, desenele sunt foarte bune. Nu că te-ai îmbogăţi din asta, dar presupun că ţi-ar plăcea să te bucuri de un oarecare succes, zise el, coborându-şi din nou privirea către mapă. Din notiţe am observat că multe dintre plantele reproduse aici se găsesc doar în regiunea muntoasă. Acestea ar putea fi cel mai

interesant capitol dintr-un eventual album.

— Mă simt foarte măgulită, spuse Judith, dar nici nu ştiu unde şi cum aş putea găsi pe cineva care să le publice.

— Cunosc eu la Londra pe cineva care publică lucrări serioase de ştiinţele naturii, inclusiv studii despre viaţa sălbatică. De fapt, este aceeaşi persoană care ba mă roagă, ba mă ameninţă să-mi termin mai repede cartea de geologie. Dacă-mi dai voie, i-aş putea trimite o mostră.

— Sigur că-ţi dau voie, zâmbi ea încântată.

Era într-adevăr mulţumită. Chiar dacă editorul nu avea să fie interesat, simplul fapt că crescuse în ochii lui Simon, care o privea cu mai mult respect acum, îi era suficient. Poate că nu era la fel de frumoasă şi de fermecătoare ca Antonia, dar avea şi ea unele calităţi şi talente care o făceau deosebită.

Nu trebuia însă să fie aşa de vanitoasă, aşa că îşi alungă imediat aceste gânduri.

— Dar Antonia unde este? Credeam că aţi plecat împreună la o plimbare.

Lord Launceston îşi mută privirea în altă direcţie, iar entuziasmul îi pieri rapid de pe chip, transformându-se într-o expresie de răceală.

— A plecat singură. Nu-mi place deloc modul sinucigaş în care se avântă în goană pe dealuri, iar ieri am făcut greşeala de a-i reproşa acest lucru.

Judith îşi dădu ochii peste cap, încercând din răsputeri să glumească:

— Sunt sigură că poţi învăţa rapid din greşelile tale.

— Da, zâmbi el într-o doară. Mi-a zis că n-am decât să călăresc cu viteza melcului, dar că ea nu stă după mine.

— Of, Doamne, se încruntă Judith, mâhnită de cuvintele obraznice ale prietenei sale. Ştii că nu a vorbit serios.

— O, ba da, însă nu a vrut să mă jignească. Antonia are dreptate. Mă pot ţine în şa, dar nu sunt cine ştie ce călăreţ iscusit. Nici trăsura nu prea mă pricep să o mân. Pentru mine, caii şi căruţele sunt doar mijloace de transport, n-am făcut o pasiune pentru ele, zise el, în timp

ce îşi îndepărta un fir de păr auriu de pe mânecă. Şi-a cerut scuze după aceea.

Părând să înţeleagă dincolo de aceste cuvinte, Judith întrebă aproape şoptit:

— S-a întâmplat ceva între voi?

Lord Launceston îşi scoase ochelarii şi se îndreptă cu mersul lui elegant spre fereastră, unde se opri şi se uită spre dealurile din depărtare. Vocea îi tremura uşor.

— Nu ştiu. Ne certăm întruna, după aceea ne simţim amândoi prost şi ne împăcăm imediat, spuse el, gesticulând vag. Întotdeauna ne luăm din nimicuri şi de fiecare dată avem păreri opuse şi la limită. Urăsc asta, mărturisi el, întorcându-şi chipul contrariat către Judith. Tu ai fost măritată, trebuie să ştii. Este posibil ca doi oameni să se iubească, dar în acelaşi timp să se rănească permanent?

Judith observase în ultimele zile aceeaşi tensiune şi pe chipul Antoniei. Experienţa ei maritală nu o făcea nici pe departe expertă în domeniu, dar încercă să-i dea cele mai bune sfaturi.

— Poate că aceasta este o consecinţă normală a faptului că v-aţi îndrăgostit fulgerător unul de celălalt, îi sugeră ea. În toate cuplurile există disensiuni. Din ce am observat eu de-a lungul timpului, majoritatea covârşitoare a căsniciilor fericite se bazează pe faptul că amândoi sunt de acord că nu sunt de acord. V-aţi logodit imediat şi de după aceea aţi început să vă observaţi cu atenţie şi să constataţi că nu sunteţi la fel, ci în unele privinţe aveţi idei diametral opuse. Asta nu înseamnă că nu vă puteţi înţelege până la urmă.

Simon se întoarse din nou să se uite pe geam, parcă pentru a se feri de ea.

— Antonia şi cu mine facem tot timpul aşa – suntem de acord că nu suntem de acord.

— Da? Înseamnă că învăţaţi treptat cum să trăiţi în armonie, îl încurajă Judith. Este doar o chestiune de timp până când fiecare va cunoaşte ideile şi opiniile celuilalt.

— Poate că de asta am mai avea nevoie, oftă el. De

timp.

Îşi aplecă fruntea şi începu să-şi maseze tâmplele. Era un om introvertit, aşa că Judith se simţea onorată că o tratase ca pe un prieten de încredere. Îi părea rău să-l vadă în acea stare şi ar fi vrut să-i spună ceva care să-i spulbere tristeţea.

— Când doi oameni se iubesc se poate rezolva aproape orice. O să vezi.

Simon îşi îndreptă ochii spre ea şi o privi stăruitor.

— Îţi mulţumesc, Judith. Eşti foarte înţeleaptă… şi bună la suflet. Complimentul lui îi provocă o plăcere aproape absurdă.

Chiar dacă între Lady Antonia şi Lord Launceston se crease o anumită tensiune, în general în casă domnea o atmosferă plăcută. De obicei dimineţile erau rezervate activităţilor personale. Antonia se îngrijea de responsabilităţile care decurgeau din statutul de stăpână a proprietăţii, Judith se sfătuia cu menajera sau desena, Simon citea lucrări sau articole ştiinţifice pe care şi le cumpărase când revenise în Anglia, iar Adam se ocupa de teancurile imense de hârţogărie care îi tot soseau din partea agentului comercial de la Londra.

După-amiezile şi le petreceau în cupluri, iar serile se întâlneau toţi patru la cină şi vorbeau şi râdeau până se făcea ora de culcare.

A doua zi după discuţia din bibliotecă dintre Simon şi Judith făcură însă o excepţie. Pentru că era frumos afară, deciseră să plece într-o excursie în pitorescul orăşel Castleton.

Drumul întortocheat trecea printr-un defileu sălbatic numit Windgates13 datorită curentului de aer care se simţea în permanenţă. La fiecare cotitură de-a lungul Văii Castleton se vedeau prăpăstii spectaculoase.

În partea superioară a defileului se afla un orăşel la poalele unei stânci în vârful căreia se întrevedeau ruinele unui castel normand. Castelul Peak fusese o fortăreaţă inexpugnabilă în vremea ei. Chiar şi acum, când nu mai avea catapulte, arcaşi şi cazane cu smoală încinsă, Antonia

îşi dădea seama că nu ar fi putut să se caţere cu uşurinţă până sus.

Atracţia specială o reprezentau cele câteva grote din zonă. Cea mai frumoasă era peştera Peak, aflată în muntele din spatele castelului. Era un fel de emblemă locală, iar Simon se arătase interesat să o viziteze de îndată ce auzise despre ea.

Antonia nu era la fel de entuziasmată. Deşi trăise toată viaţa în acel ţinut, nu simţise niciodată vreo dorinţă să se vâre sub pământ. Era însă convinsă că ar fi fost interesant, iar în afara de asta, oricum ar fi vrut să participe la orice activitate care era pe placul lui Simon.

Mâncară ceva la hanul din orăşel, apoi tocmiră un ghid care să-i ducă în măruntaiele pământului. Când ajunseră la intrarea în grotă, Simon se arătă bucuros să descopere pârâul care dispărea în bezna deschizăturii.

— Apa sapă în calcar şi aşa ia naştere peştera, îi informă el. Roca se dezagregă încetul cu încetul.

— Fascinant! exclamă Judith, arzând de nerăbdare să înceapă explorarea. Mi-am dorit dintotdeauna să intru într-o peşteră, dar n-am mai avut ocazia până acum. Tu ai mai fost şi în altele?

Înainte ca Simon să apuce să răspundă, în discuţie interveni ghidul musculos, care găsise de cuviinţă să-şi facă simţită prezenţa chiar în acel moment. Îi informă pe un ton ameninţător că peştera intra cam un kilometru şi jumătate în munte, că avea multe săli şi galerii, dar că nu era nimic periculos. Tot ce aveau de făcut era să stea în preajma lui, iar doamnele să aibă grijă pe unde calcă.

După ce termină acest preambul, aprinse trei torţe, îi dădu una lui Adam, una lui Simon, iar pe ultima o păstră pentru el.

Antonia scrută intrarea în peşteră cu o uşoară aversiune; n-ar fi vrut să părăsească lumina zilei ca să se scufunde în beznă. Pe de altă parte, nu putea fi primejdios, de vreme ce mai erau şi alţi vizitatori, aşa că îşi adună tot curajul şi acceptă.

Porniră în şir indian – ghidul, Judith, Simon, Antonia

şi Adam în coadă. Traversară o zonă spaţioasă în care pe vremuri se adunau sforarii să facă frânghii, apoi o galerie îngustă, iar în cele din urmă pătrunseră într-o sală enormă.

Tavanul se arcuia frumos, mult deasupra capetelor lor, şi era negru de fum. Torţele lor nu puteau răzbate prea adânc în bezna aceea.

— Bun venit în Caverna Diavolului, zise ghidul, iar vocea lui răsună cu ecou.

Judith se răsuci încet pe călcâie şi admiră cu evlavie tot ce era în jur.

— Ce frumos este!

— Dacă eram în India, aici s-ar fi construit un templu, completă

Adam cu vocea lui baritonală.

— E o peşteră superbă, încuviinţă Simon, apoi îşi ridică torţa şi cercetă sala centimetru cu centimetru. Îngenunche lângă apă şi pipăi pereţii umezi. În lumina aceea difuză, părea mult mai arătos şi romantic decât atunci când vorbea pur şi simplu despre stalactite şi stalagmite.

În timp ce Adam şi Judith discutau înflăcăraţi despre interiorul fascinant al peşterii, Antonia încerca să se concentreze asupra norocului care dăduse peste ea scoţându-i un bărbat atât de chipeş. Totuşi, pe măsură ce înaintau în străfundurile pământului, se simţea din ce în ce mai rău. Avea senzaţia că purta pe umeri milioanele de tone de rocă de deasupra capului, care o presau atât de tare, încât plămânii ei erau în pericol să explodeze.

Continuară să se deplaseze în şir indian de-a lungul pârâului. Aerul era umed şi foarte rece.

Antonia tremura de frig, chiar dacă era îmbrăcată cu o rochie groasă de călărie. Bolovanii de sub picioarele ei erau alunecoşi, astfel încât înainta cu mare grijă. Îşi ţinea poalele rochiei cu degetele încleştate, iar tâmplele îi zvâcneau în acelaşi ritm cu paşii şi cu clipocitul apei.

Ajunseră într-o sală numită C, unde apa dispărea pe sub unul dintre pereţi. Antonia încercă să se entuziasmeze

alături de ceilalţi, dar îi era atât de teamă, încât credea că o să se sufoce.

Încercă să se controleze şi îşi spuse cu furie în sinea ei că se comporta ca o caraghioasă, că nu avea de ce să-i fie frică. Oamenii se perindaseră secole întregi pe acolo. Nu putea să se întâmple nimic rău.

— Aveţi grijă la capete, îi preveni funebru ghidul. Urmează o galerie joasă, apoi vom ajunge în Sala Orchestrei. Dacă domniile voastre ar fi interesate, continuă el pe un ton foarte subtil acuzator, în această sală ar putea fi adus un cor care să cânte. Acustica este absolut remarcabilă.

Pe Simon îl pufni râsul, apoi se cocoşă puţin şi porni spre următoarea sală.

Când îi văzu dispărând prin deschizătura aceea strâmtă, Antonia încremeni. Era perfect convinsă că nici în numele dragostei, nici pentru toţi banii din lume, nici în schimbul vieţii veşnice n-ar fi putut să intre după ei pe acel coridor. Inima îi bătea să-i sară din piept, iar faţa şi palmele erau leoarcă de sudoare, deşi altfel tremura de frig.

Judith tocmai se pregătea să se ducă după ceilalţi, dar se întoarse şi o întrebă îngrijorată:

— Hai, nu vii?

Antonia vru să-i răspundă ceva, dar nu fu în stare să articuleze niciun sunet. Aproape să aibă o criză de isterie, îşi duse mâna la gură, ştiind că în loc să vorbească ar fi început să ţipe.

— Tony, s-a întâmplat ceva? vru Adam să ştie.

Întrebarea aceasta, mult mai directă, o panică şi mai tare. Se întoarse instinctiv spre el. Detectându-i groaza de pe chip, Adam se apropie de ea şi încercă să o îmbrăţişeze cu braţul rămas liber.

Antonia se agăţă de el. Respira precipitat, dar măcar se simţea la adăpost în mijlocul acelei lumi cumplite.

— Hai, Tony, nu te teme, acum o să ieşim din peşteră, o linişti vocea lui calmă. O să vezi, de îndată ce ieşim de aici o să-ţi revii.

Antonia înghiţi în gol de câteva ori, apoi încercă să vorbească normal.

— Nu vreau să vă stric plăcerea din cauza acestei toane, zise ea, dar vocea i se sparse la ultimele cuvinte. Îl ţinea strâns pe Adam, sperând să se încălzească lângă trupul lui şi să se oprească din tremurat.

Adam îi ignoră protestele, cuprinzând-o protector cu braţul.

— Judith, tu du-te mai departe. Eu o scot pe Antonia la aer.

— Vin şi eu cu voi, zise alarmată Judith.

Antonia stătea atât de lipită de vărul ei, încât îi simţi carnea vibrând când vorbise.

— Ba nu, Simon şi ghidul trebuie să ştie că am plecat de bunăvoie, nu să-şi facă griji că ne-am rătăcit şi frânt gâturile pe undeva. După cum a zis şi Tony, nu are niciun rost să vii şi tu dacă-ţi place peştera.

Judith stătu în cumpănă un moment, apoi dispăru prin pasaj. Antonia auzi în depărtare ecoul vocii lui Simon, dar îl ignoră.

Acum nu mai conta decât că Adam era lângă ea şi o ajuta să înainteze cu atenţie, că îi murmura la ureche şi că vorbele lui o linişteau. Lumina torţei arunca umbre înfiorătoare şi distorsionate pe pereţii întunecoşi, dar se ştia în siguranţă alături de Adam.

Puterea şi calmul lui îi evocară nişte întâmplări pe care le crezuse uitate. Mai fuseseră şi alte ocazii în care Adam o protejase de demonii beznei. Când era mică, i se întâmpla să aibă coşmaruri din care să se trezească urlând, iar dădaca descoperise că verişorul ei o putea linişti mult mai repede decât ea. Servitorii fuseseră cu toţii impresionaţi de legătura puternică dintre cei doi copii.

Drumul de întoarcere părea că nu se mai termină. Ajunseră în cele din urmă în prima sală, iar în curând văzură mult iubita lumină a soarelui. Antonia îşi duse mâna la ochi şi trase aer adânc în piept, de parcă până atunci îşi ţinuse răsuflarea.

Sentimentul de panică dispăru rapid, fiind înlocuit de

jenă, întrucât Adam o ţinea încă de talie. După ce-şi stabiliză respiraţia, îşi întoarse privirea către faţa lui bronzată. Erau atât de aproape, încât îi putea zări ridurile subţiri din colţurile ochilor, cauzate de soarele tropical.

— Acum te simţi bine, constată el.

Antonia încuviinţă din cap, după care Adam se depărtă de ea şi se duse să stingă torţa într-un morman de pământ de lângă intrarea în peşteră.

Tânăra femeie îşi duse încet mâna încă tremurândă la frunte şi îşi aranjă o şuviţă răzleaţă de păr auriu, apoi rosti pe un ton cât mai convingător cu putinţă:

— Mi-e foarte bine, nu ştiu ce m-a apucat. Aruncă o privire rapidă spre gura grotei, cât să simtă un nou fior pe şira spinării. Mă simt ca o caraghioasă, m-a luat cu leşin când nu aveam niciun motiv să mă sperii atât de tare.

Adam o scrută cu privirea, apoi decise să o creadă.

— Hai să ne plimbăm un pic. Satul e atât de mic, încât n-avem cum să ne pierdem de ceilalţi; o să ne găsească fără întârziere. Antonia îl luă de braţ şi o porniră către centrul localităţii. Nu ai niciun motiv să te învinuieşti pentru reacţia ta, urmă el. Dacă te ajută, să ştii că problema ta are un nume.

— Serios? se miră Antonia. Deja i se părea că totul fusese doar un vis.

— Se cheamă fobie şi provine din limba greacă, unde *phobos* însemna *frică*. Desemnează o reacţie de teamă obsedantă şi ilogică. Există diferite fobii – unii au fobie de peşteri, alţii de înălţime, de păianjeni şi câte şi mai câte. Ideea este că deşi frica nu are niciun temei obiectiv sau precis, e teribil de reală.

— Tu ai vreo fobie? se interesă ea după o clipă de reflecţie.

— Nu una care să se ridice la rangul fobiei tale, glumi el, dar trebuie să recunosc că nici eu nu mă dau în vânt după peşteri. De aceea am şi insistat să te scot de acolo. Am profitat şi eu de ocazie.

Antonia zâmbi, convinsă fiind că Adam tocmai îi turnase o scorneală, numai ca s-o facă pe ea să se simtă

mai bine. Adevărul era că reuşise.

— Există vreun leac pentru fobia mea?

— Da, răspunse el vesel. Să nu mai intri altă dată în peşteră.

— Nici nu mai aveam de gând!

Ajunseră în curtea bisericii, iar Adam îşi înălţă privirea spre turnul cu bază pătrată.

— Dacă am reţinut corect, ce-am citit în ghid, are un prezbiteriu normand, un baptisteriu octogonal şi cu siguranţă şi alte minuni arhitectonice. Vrei să intrăm să le admirăm?

— Nu, mulţumesc frumos, îl refuză ea încreţindu-şi nasul. Pe azi mi-am făcut porţia de locuri umede şi reci. Hai mai bine să stăm la soare.

Se aşezară pe o bancă lipită de zidul sudic al bisericii. Antonia se sprijini cu spatele de perete, apoi scoase un suspin de uşurare când soarele îi alungă ultimul fior de pe şira spinării. Nici nu era nevoie să vorbească. Se ştiau de prea multă vreme şi puteau să tacă fără să se teamă că tăcerea ar fi putut deveni stânjenitoare. Ea îşi dorise mult un frate sau o soră, dar nici măcar aceştia n-ar fi putut să-i fie mai aproape de cum era Adam.

Poate că din cauză că o salvase iarăşi, aşa cum o făcuse de multe ori când erau copii, îşi îngădui să-i mai mărturisească o temere.

— Mă simt de parcă l-aş fi dezamăgit pe Simon.

— De ce? Pentru că nu-ţi plac peşterile? Nu poate să-ţi reproşeze aşa ceva, îi spuse Adam, sigur pe el. De fapt, sunt convins că îşi va cere scuze pentru că te-a dus acolo.

— Eu cred că mai degrabă o să regrete că s-a logodit cu mine, izbucni Antonia, cu ochii la inelul cu sigiliu de pe deget, dăruit de tatăl ei în ziua în care împlinise optsprezece ani. Pecetea avea gravat blazonul familiei Thornton. Avea un motto simplu, şi anume *Valor*14. Nu îi fusese întotdeauna simplu să-l urmeze şi să-l respecte întocmai.

Urmă o pauză lungă. La un moment dat, se uită cu coada ochiului spre Adam. Aşa cum arăta acum, cu părul

ars de soare şi aura de calm sub care se simţea clocotind pasiunea, semăna cu un leu.

— De ce spui asta? întrebă el într-un final. Până atunci stătuse cu privirea pironită în gol, fără nicio expresie pe chip.

Antonia ezită, nevrând să intre în detaliile micilor conflicte care erau de altfel doar simptome, şi nu esenţa problemei.

— Se îndepărtează din ce în ce mai mult de mine, răspunse ea anevoie. Este politicos şi nu pasional. Sigur greşesc eu pe undeva, dar nu ştiu cum aş putea să mă schimb. Se opri, simţindu-se cuprinsă din nou de spaimă. De data aceasta nu mai era o spaimă iraţională, ci conştientizarea faptului că risca să-l piardă. Poate ar fi mai bine să-i redau libertatea, zise, apoi respiră adânc, de teamă să nu o podidească plânsul. Dar nu pot, Adam. Nu pot. Îl iubesc din cale-afară de mult, continuă ea cu vocea tremurată. Îşi plecă bărbia în piept, dorindu-şi să fi avut o pălărie mai mare, nu peticul acela de material care se asorta cu rochia de călărie, apoi îşi acoperi ochii cu palmele. Ce mă fac? mai şopti ea.

Ar fi vrut ca Adam să o ia din nou în braţe şi să o liniştească, dar nici nu se clinti din loc.

— Tony, nu am ce sfat să-ţi dau în această privinţă. Eşti singura care poate şti ce e de făcut mai departe. Se întrerupse câteva momente, apoi rosti măsurându-şi cuvintele: Foarte puţini bărbaţi sunt coerenţi când vine vorba de limbajul inimii. Faptul că Simon are momente când preferă să se închidă în el nu înseamnă că nu-i mai pasă de tine.

Antonia se simţi dintr-odată foarte confuză şi singură, aşa că îşi întinse ezitant mâna spre el. Se temu că avea s-o ignore, dar Adam îi strânse cu putere degetele subţiri în palma lui puternică. Acest contact fizic o revigoră. Vărul ei nu o dezamăgise niciodată – poate doar atunci când plecase din Anglia.

— Credeam că atunci când în sfârşit mă voi îndrăgosti, toate vor merge ca în poveşti, suspină ea.

Degetele lui se încleştară şi mai aprig pe mâna ei.

— N-a susţinut nimeni vreodată că dragostea e o chestiune simplă, replică el pe un ton aspru. Asta nu înseamnă că nu merită să iubeşti.

Antonia închise ochii şi-şi sprijini uşor capul pe piatra încălzită de soare. I se părea extrem de ciudat ca tocmai ea, care se considera o femeie modernă şi independentă, să cadă victima iluziilor romantice. Cumva, crezuse din tot sufletul că odată ce-şi întâlnea sortitul avea să-l recunoască imediat şi că singurele discuţii mai aprinse aveau să fie legate de alegerea numelui copiilor.

De recunoscut îl recunoscuse, dar era cert că se înşelase cu privire la restul poveştii. Cine zisese că dragostea adevărată nu este niciodată lipsită de griji? Probabil că Shakespeare. Nici el nu-şi dăduse seama ce mare adevăr grăise.

Acest gând o făcu să zâmbească. Adam o salvase încă o dată, aşa cum făcuse de nenumărate ori. Avea dreptate. Nimeni nu susţinuse vreodată că dragostea e o socoteală simplă, dar răsplata merita orice sacrificiu. Tot ce avea de făcut era să încerce mai mult.

Auzi vocea lui Simon pronunţându-i numele şi deschise ochii. Îl văzu traversând cu repeziciune curtea bisericii, îngrijorat.

— Te simţi bine? Judith mi-a spus că ai avut o mică indispoziţie, dar de-abia după ce am ieşit la lumină mi-a mărturisit că nu ţi-a plăcut absolut deloc în peşteră.

Adam se ridică şi se duse înspre Judith, care se apropia mai încet.

Simon îngenunche în faţa Antoniei şi îi luă mâna într-a sa. Chipul lui frumos era aproape schimonosit de îngrijorare.

— Am auzit că peşterile pot avea efectul ăsta asupra unora, dar pe tine te ştiu atât de neînfricată, că nici nu mi-a trecut prin cap că vei avea o asemenea reacţie.

Antonia preferă să creadă că tocmai îi făcuse un compliment.

— M-am simţit bine de îndată ce am ieşit din grotă.

Îmi pare teribil de rău că am dat dovadă de slăbiciune în aşa măsură.

Simon o privi uşurat.

— O să mă ierţi că te-am coborât în infernul lui Hades? o întrebă el cu blândeţe.

Era atât de drăguţ…

— Nu am pentru ce să te iert. Se ridică încet şi arboră un zâmbet care ar fi topit şi cele mai insensibile inimi. Vreţi să bem un ceai înainte să ne întoarcem la Thornleigh?

Îşi aşează o mână pe umărul lui Simon şi luă o hotărâre. Oricât de întortocheată i-ar fi fost calea, avea să se dedice în totalitate unui singur scop. La urma urmei, era ceea ce îşi dorise cu toată ardoarea – să iubească şi să fie iubită.

10 William Herschel (n. 1738 Hanovra – d. 1822 Slough, Anglia) – astronom, muzician şi inventator. A elaborat un nou tip de telescop şi a descoperit planeta Uranus. (n.tr.)

11 Whig – partid liberal din Anglia condus de Sir Robert Walpole, primul duce de Oxford şi fost prim-ministru al Marii Britanii, aflat în opoziţie cu Tory, partidul conservator al ducelui de York. (n.tr.)

12 *The Theory of the Earth* – carte scrisă de James Hutton (1726 – 1797), considerat părintele geologiei moderne (n.tr.)

13 Windgates – literal, „Porţile vântului”

14 *Valor* – „curaj în apărarea unei cauze nobile” (n.tr.)

capitolul 5

Soarele amiezii atingea cu graţie harpa aurită, iar camera se umplu de sunete melodioase sub degetele vrăjite ale lui Judith. Adam stătea la câţiva metri, bucurându-se atât de ea, cât şi de muzica aceea pogorâtă parcă din ceruri.

Îmbrăcată în rochia ei albă şi simplă de muselină, Judith arăta fabulos şi ireal de fiecare dată când vibra

odată cu harpa. Chipul ei părea transpus într-o altă lume, iar buclele castanii îi străluceau în razele blânde. Aparenta fragilitate a trupului ei subţirel era perfect mascată de pasiunea şi forţa cu care interpreta piesa muzicală.

Sonata se termină cu o ploaie de note divine. Pătrunsă până în adâncul sufletului de muzică, Judith rămase cu capul aplecat şi chipul învăluit de extaz chiar şi după ce ultimul ecou se stinse şi în cameră se aşternu liniştea.

— Ai un mare talent, spuse Adam, după ce o văzu că revenise cu mintea la cele pământeşti.

Rostise acele cuvinte aproape şoptit, nevrând să sfărâme senzaţia de apropiere şi seninătate dintre ei.

Judith îi aruncă un surâs ştrengar.

— Pe mătuşa Janet o scotea din minţi că niciuna dintre fetele ei nu avea talent şi nici vreo aplecare spre muzică, iar eu le aveam pe amândouă. Asta n-a fost o piedică pentru ea, a insistat ca verişoarele mele să ia în continuare lecţii. Mătuşa era de părere ca harpa este instrumentul perfect pentru orice domnişoară.

— Păi avea dreptate, zise Adam, privind-o cu multă căldură.

— Da, atâta vreme cât fiicele ei n-au făcut greşeala să-i atingă corzile, chicoti ea. Atunci mătuşii i s-au spulberat pe loc toate iluziile.

— Deci ai fost singura care a urmat cu stricteţe lecţiile? se interesă el amuzat de istorisire.

Judith îşi lăsă privirea în jos şi ciupi distrată o coardă.

— O, lecţiile erau prea scumpe pentru a fi irosite pe mine. Dar de fiecare dată când sosea profesoara, eu stăteam într-un colţ şi o ascultam, apoi exersam după plecarea ei. Îşi ridică privirea şi, citindu-i expresia de pe chip, urmă: Nu trebuie să-ţi fie milă de mine, să ştii. Eu am fost cea norocoasă. Să-ţi fie milă de bietele mele verişoare, care au fost şi sunt incapabile să înţeleagă bucuria pe care ţi-o produce muzica.

Judith era într-adevăr o femeie bravă, iar valul de

tandreţe pe care îl simţi brusc Adam îi clarifică dintr-odată toate sentimentele care îl încercaseră în ultimele săptămâni.

— Judith… Se opri şovăitor, speriat de gravitatea lucrurilor pe care voia să le spună. Cred că ţi-ai dat seama cât de mult ţin la tine, şi îmi imaginez că nici eu nu-ţi sunt indiferent.

Tânăra femeie îl privi în ochi şi se prinse mai strâns de cadrul harpei. Adam îi studie trăsăturile fine şi îşi dădu seama că cererea în căsătorie i se părea mai grea decât orice altă propunere de afaceri pe care o avansase. Trase aer adânc în piept.

— Aş fi mândru şi onorat dacă ai accepta să fii soţia mea. Cum Judith nu zise nimic, mulţumindu-se să-l scruteze cu ochii ei căprui, continuă şovăitor: Am făcut bani din comerţ şi am strâns ceva avere. O să-ţi aloc un venit, astfel încât pe viitor să nu mai trebuiască să depinzi de nimeni. Nici măcar de mine.

Ea clătină încet din cap.

— Asta contează mult mai puţin decât… Se opri, apoi urmă fără menajamente: Ai iubit-o dintotdeauna pe Antonia. Vrei să te căsătoreşti cu mine pentru că n-o poţi avea pe ea, aşa că te mulţumeşti cu oricare alta? N-aş vrea să-mi petrec tot restul vieţii ştiind că de fiecare dată când te vei uita la mine te vei gândi că ai fi vrut să fie altcineva în locul meu.

Adam se ridică şi începu să se plimbe prin cameră, reflectând la teoria stranie, dar perfect plauzibilă a lui Judith. Puterea aceasta de a sintetiza şi a spune lucrurilor pe nume era calitatea pe care i-o admira cel mai mult.

Îi luă ceva timp să-şi pună gândurile în ordine, ştiind cât de important era să găsească un argument care să risipească orice dubiu. În cele din urmă se întoarse spre ea.

— Da, o iubesc pe Antonia. Am crescut împreună şi este ruda cea mai apropiată pe care o mai am. O să aibă întotdeauna un loc special în inima mea, zise el pe cel mai onest ton. Dar când mă uit la tine văd o minte sclipitoare şi

un suflet bun. Tu eşti originală şi cu tine vreau să mă căsătoresc.

— Eşti sigur? întrebă Judith cu fermitate. Adam traversă toată încăperea până la ea.

— Dragostea mea adolescentină pentru Antonia a fost doar un vis romantic, zise el, apoi îi luă bărbia micuţă în palmă, remarcându-i privirea neînfricată. Acesta este purul adevăr, mai spuse, apoi se aplecă şi o sărută uşor.

Judith tresări şi ciupi din greşeală cozile, care scoaseră un sunet discordant, din cauza senzaţiei pe care o avu când Adam îşi lipi buzele de gura ei. Soţul ei fusese de părere că plăcerea senzuală nu-şi avea locul în căsnicia unor oameni cu frica lui Dumnezeu.

Avuseseră de câteva ori relaţii intime, înainte ca boala lui să se agraveze. De fiecare dată însă fusese ceva pe furiş şi pe dibuite, ceva monoton care se termina rapid. Judith îi tolerase răbdătoare toate gesturile neîndemânatice, convinsă că experienţa ar fi putut fi mult mai plăcută şi totodată mulţumită că nu era şi mai dezagreabilă de atât.

Acum Adam o săruta, provocându-i senzaţii complet noi. Inconştient, îşi puse mâna pe umărul lui şi îl trase mai aproape. El reacţionă imediat, o cuprinse de talie şi o ridică în picioare. Judith se simţea foarte mică în braţele lui, dar protejată şi preţuită.

Adam, intuind că experienţa ei maritală nu fusese prea grozavă, o învăluia cu multă tandreţe, având o grijă deosebită să nu o ia prea repede şi să o sperie. Când mâinile lui îi mângâiară cu deosebită pricepere spatele şi gâtul, Judith ştiu clar că el avea să-i poată stârni pasiunea.

Dar încă mai ezita, întrebându-se dacă sentimentele ei constituiau o bază suficient de rezistentă pentru o căsătorie. Îşi jurase că avea să se recăsătorească doar din dragoste, dar ce simţea acum era oare dragoste, sau pur şi simplu confort şi afecţiune? Ea şi Adam aveau foarte multe în comun şi ar fi putut avea o relaţie extrem de satisfăcătoare pentru amândoi. Pe deasupra, dacă se mărita cu el n-ar mai fi ştiut niciodată ce înseamnă

lipsurile şi nu s-ar mai fi simţit nicicând neajutorată.

— Da, Adam, aş fi onorată să fiu soţia ta, spuse într-un târziu, mirată să constate că avea lacrimi pe obraji.

Dintr-odată destins, îi zâmbi uşurat şi scoate o batistă cu care îi şterse lacrimile.

— Aşa de tare te sperie această perspectivă? îşi permise el din nou să glumească.

— Nici pe departe, surâse Judith, dar nu-mi vine să cred ce norocoasă sunt.

O trase iar spre el şi îi făgădui solemn:

— O să fac tot ce-mi stă în putinţă să nu regreţi niciodată că te-ai măritat cu mine.

— Nu o să regret nicicând, răspunse ea încet, sigură acum că luase decizia bună. Se potriveau foarte bine şi aveau să petreacă multe clipe fericite.

— Când şi unde doreşti să aibă loc fericitul eveniment? întrebă el după ce se aşezară pe canapea. Îţi pot oferi orice, mai puţin o logodnă prea lungă.

— Acum înţeleg de ce eşti un prosper om de afaceri. Nu precupeţeşti nicio clipă, remarcă Judith, topindu-se de plăcere în braţele lui. Nu mi se pare că aşteptarea este o virtute, dar aş prefera să ne hotărâm abia după ce se cunună Antonia şi Simon. Chiar dacă nunta lor va fi simplă, am o grămadă de lucruri de făcut zilele acestea. De fapt, se încruntă ea gânditoare, cred că ar fi mai bine să nu anunţăm logodna decât după nunta lor. Deja e destulă agitaţie în casă.

— Dacă ar fi după mine, aş anunţa imediat, dar prefer să mă bucur doar eu de veştile bune câteva zile, replică el.

Judith era recunoscătoare că Adam putea discuta fără nicio problemă despre nunta Antoniei. Nu avea de ce să se mire că fusese îndrăgostit de frumoasa lui verişoară, dar acum credea cu adevărat că depăşise acel stadiu.

Pe de altă parte, nu pomenise niciun cuvânt de dragoste – e drept, nici ea. Amândoi depăşiseră vârsta la care să mai creadă în iluzii romantice.

Lord Launceston îşi dădu seama că stătea cu privirea

în foaia albă de hârtie de mai bine de o oră, fără să noteze nimic. Lucra chipurile la un tratat prin care încerca să contrazică neptunismul, teoria aceea geologică potrivit căreia rocile s-ar fi format doar prin sedimentare oceanică şi că activitatea vulcanică n-ar fi avut nicio contribuţie. De ani întregi făcuse tot felul de observaţii şi analize, aşa că ar fi trebuit să aştearnă cu uşurinţă totul pe hârtie.

Dar de câte ori se uita la foaie o vedea doar pe Antonia în toată splendoarea ei şi în toate stările sufleteşti posibile. Încă nu se obişnuise cu ideea că o creatură atât de sublimă îl dorea taman pe el.

Ştia foarte bine că era considerat un bărbat extrem de atrăgător, dar ştia şi că era tot timpul cu mintea aiurea la cercetările lui, ceea ce nu îi conferea vreun farmec deosebit în relaţiile cu ceilalţi. Era convins că o femeie ca Lady Antonia – aristocrată putred de bogată şi extraordinar de drăgălaşă – ar fi putut să-şi găsească un soţ mai pricopsit decât el. Dar în ciuda defectelor lui, Antonia părea la fel de vrăjită de el cum era şi el de ea. Câştigase o femeie la care nici nu îndrăznise să viseze. Timp de câteva zile fusese în culmea fericirii. Apoi însă, între el şi logodnica lui se infiltraseră tot felul de neînţelegeri mărunte, iar acum începea să se teamă că nu avea să se ridice niciodată la nivelul pe care îl aştepta şi merita ea.

Când i se confesase lui Judith Winslow, vorbele ei îl puseseră pe gânduri. Într-adevăr, el şi Antonia avea nevoie de timp, şi lucrul acesta nu-i mai ieşise din minte de atunci. Logica îi spunea că singura variantă era să mai amâne nunta.

Era încredinţat că nu mai exista o altă cale. La fel de sigur era că propunerea lui de contramandare temporară a nunţii nu avea să fie primită deloc bine de Antonia, ba chiar risca să o piardă definitiv.

Oftă şi îşi scoase ochelarii, apoi îşi frecă tâmplele. Oricât de mult iar fi displăcut certurile, nu avea altă soluţie decât să discute cu ea. Mai era doar o săptămână până la nuntă.

Chiar atunci, în uşa biroului se auzi o ciocănitură, după care, aproape imediat, apăru şi capul Antoniei. Ochii ei căprui străluceau de bucurie, aşa că Simon simţi un junghi în inimă gândindu-se la ce voia să-i spună. Trebuia să o convingă de faptul că amânarea nunţii era cea mai bună opţiune.

— Pot să te întrerup puţin? întrebă ea veselă.

— Da, zise el ridicându-se în picioare. Nu am niciun spor astăzi. Iar în afară de asta, urmă trăgând aer în piept, vreau neapărat să-ţi vorbesc.

Pentru o fracţiune de secundă, Antonia avu o presimţire rea, după care zise senină:

— În regulă, dar mai întâi am o surpriză pentru tine.

Mirat de aerul ei nerăbdător, Simon o urmă imediat afară, simţindu-se ca un laş pentru că amâna discuţia neplăcută.

Antonia îl conduse pe moşie până la uşa unei căsuţe de piatră în care nu locuia nimeni.

— Acum trebuie să închizi ochii, zise ea luându-l de mână.

Simon se conformă, neputând să reziste entuziasmului ei copilăresc. Una dintre calităţile care îl atrăgeau în mod deosebit la Antonia era pofta ei de viaţă, molipsitoare pentru toţi cei din jur.

Dădu uşa de perete şi îl lăsă în prag.

— Acum poţi să-i deschizi.

Lordul Launceston se supuse cuminte, apoi scoase un icnet de uimire: în faţa lui se afla o maşinărie extrem de sofisticată, un telescop cu reflexie gigantic.

Cum el rămase fără cuvinte, Antonia simţi nevoia să-i ofere o explicaţie.

— Acesta este darul meu de nuntă pentru tine. Îmi pare rău că nu este gata asamblat, dar bănuiam că îţi va face plăcere să te ocupi personal de asta. Neprimind răspuns, continuă pe un ton şovăielnic: Dacă vrei să-l montezi aici, la Thornleigh, clădirea aceasta poate fi transformată într-un observator. Nu ştiu însă, poate vrei să-l muţi în Kent.

Simon era cotropit de emoţii. Instrumentul costase enorm, dar, în afară de suma fabuloasă cheltuită pentru el, conta şi faptul că Antonia reuşise să-i ofere ceva realmente special.

Ştia că făcuse alegerea perfectă. Simon ar fi fost în stare să trăiască un an doar cu pâine şi apă doar să poată pună mâna pe o asemenea maşinărie. Antonia era într-adevăr o femeie extraordinară şi eficientă. Reuşise să găsească şi să cumpere un obiect de asemenea dimensiuni în nici două săptămâni, fără măcar să fi plecat din casă. Era absolut covârşit de generozitatea ei.

Pe de altă parte, era chinuit de remuşcări. În timp ce Antonia se ocupase de achiziţionarea acelui dar minunat, el se lăsase pradă îndoielilor. Mai rău, nici nu se gândise să-i cumpere un cadou de nuntă.

— Parcă ţi-am spus destul de clar că nu vreau să-mi iei un telescop, zise într-un final cu o voce stridentă, bântuită de vină. Nu trebuia să-l cumperi.

— Este un instrument foarte precis. A fost construit chiar de Herschel; acum s-a retras, nu se mai îndeletniceşte cu asta, spuse Antonia cu o umbră de nervozitate. Ai fi preferat un telescop cu refracţie? Din câte am aflat, chiar şi cele mai bune tot distorsionează imaginea.

În alte împrejurări, Simon ar fi fost impresionat de informaţiile ştiinţifice pe care le adunase ea. Acum însă, faptul că Antonia insista să-i facă pe plac în momentul în care el era ros de vină nu făcea decât să-l tortureze. O privi neputincios.

— Este prea mult, crede-mă. Totul e prea mult şi prea rapid pentru mine.

Antonia încremeni, sesizând că nu se referise doar la telescop.

— La ce te referi?

— Ne cunoaştem doar de câteva săptămâni, iar peste câteva zile urmează să ne căsătorim. Mi se pare că lucrurile au evoluat prea rapid.

— Cum poţi să spui că dragostea evoluează prea

rapid? ripostă ea, îngălbenindu-se la faţă. Sau vrei să spui că ţi-ai dat seama că ai făcut o greşeală şi că de fapt nici nu mă iubeşti?

— Nu asta am spus, protestă el, făcând un pas înainte. Antonia se dădu mai în spate. Te iubesc, dar nu am avut timp să ne cunoaştem. Căsătoria este ceva pe viaţă, iar noi ne grăbim mult prea tare. Cred că ar trebui să ne amânăm nunta cu câteva luni.

— Ce-ar fi să recunoşti cinstit că nu vrei să te însori cu mine? ţipă ea, la limita unei crize de isterie.

Simon încercă să găsească rapid o replică plauzibilă şi se blestemă în gând pentru propria stângăcie.

— Vreau să mă însor cu tine, dar ai văzut şi tu ce tensiuni s-au creat între noi. Ai văzut că putem să ne facem foarte uşor nefericiţi unul pe celălalt. Iar opinia mea sinceră este că o mare parte a problemelor are drept cauză derularea extrem de rapidă a evenimentelor. Am fixat nunta doar peste câteva zile, dar orice am făcut şi am zis în perioada asta n-a făcut decât să cântărească tot mai greu în balanţă şi de fiecare dată am sfârşit certându-ne. Avem nevoie de timp pentru a ne învăţa rosturile unul altuia şi pentru a ne putea simţi confortabil cu celălalt. Antonia îl fixa cu ochii mari şi pierduţi. Lui Simon îi trecu prin cap că probabil se gândea la reacţia celor din jur, astfel că simţi nevoia să adauge: Sunt puţini cei care ştiu despre logodna noastră, aşa că nu trebuie să te simţi jenată de amânarea nunţii.

— Puţin îmi pasă de ce spun ceilalţi! Nu contează decât ce simţi tu. Dacă m-ai fi iubit cu adevărat, n-ai fi putut rosti lucrurile acestea. Dar spune-mi, te rog, dacă şi după câteva luni o să fie probleme, o să mai vrei să te însori?

Simon bănuise că discuţia avea să fie dificilă, dar nu-i trecuse prin minte că avea să fie şi extrem de dureroasă. Gândul că ar fi putut să o piardă pe Antonia, o fiinţă atât de frumoasă şi plină de viaţă, i se părea de neconceput. Dar…

— Crezi că ar fi un lucru înţelept să ne căsătorim în

condiţiile în care suntem nefericiţi împreună?

— Oare ce fel de dragoste acceptă doar bucuria, nu şi durerea celuilalt? întrebă retoric Antonia, tremurând din tot corpul. Nu poţi şti niciodată ce-ţi rezervă viitorul, iar simplul fapt că vrei să mai aştepţi încă şase luni „pentru a ne cunoaşte mai bine” nu garantează fericirea. Spusele ei se întemeiau pe o anume logică, dar şi el avea dreptate, îşi zise Simon.

— Bineînţeles că nu există nicio garanţie, dar dacă viaţa e ca o ruletă, putem să ne mărim şansele la fericire cu bun-simţ…

— Cum poate fi vorba de „bun-simţ” în ceea ce priveşte dragostea? îl întrerupse ea. Nu sunt nici teoremă, nicio bucată de rocă, nici planetă. Sunt femeie şi am nevoie să fiu iubită. Simţind că lacrimile îi şiroiau pe obraji, se şterse furioasă cu dosul palmei. Perfect, o să am bun-simţ şi ce mai vrei tu. Este evident că ideile noastre referitoare la căsătorie sunt incompatibile şi că nu ne potrivim. Prin urmare, declar nulă această logodnă în care te-ai aruncat în necunoştinţă de cauză. Iar de vreme ce nu te-ai obosit nici măcar să dai anunţ în gazete, eşti scutit până şi de efortul de a scrie o retractare.

Chinuit de durere, Simon făcu câţiva paşi spre ea.

— Antonia, nu vreau să rupem logodna. Te iubesc.

Tânăra femeie se feri cu un gest brusc; pe chip i se putea citi o nefericire adâncă.

— Nu înrăutăţi lucrurile şi mai tare, te rog. Ai dreptate, a fost o mare greşeală. Sunt o femeie frivolă şi aiurită, în niciun caz nu pot fi o alegere convenabilă pentru un bărbat serios. Doamne fereşte să te supui hazardului într-o chestiune atât de importantă precum este căsătoria!

Simon întinse mâna spre ea, dorindu-şi să nu fi deschis niciodată subiectul. Până la urmă, poate că le-ar fi fost bine dacă s-ar fi căsătorit şi şi-ar fi rezolvat diferendele după aceea. Dar nu mai apucă să o atingă şi nici nu mai avu şansa să-şi ceară iertare.

— Pleacă, Simon, zise Antonia, ferindu-se din nou. Nu vreau să te mai văd niciodată.

Se strecură pe lângă el şi ţâşni afară, cu lacrimile şiroaie. Arăta incredibil de tânără şi de tristă.

Lordul Launceston ştia o mulţime de lucruri despre roci, planete şi comete, dar habar nu avea despre modul în care trebuia să se comporte cu o femeie înnebunită de supărare. Când reuşi să se adune cât de cât şi să iasă după ea, Antonia alerga departe, înspre grajduri. Bănui că urma să ia un cal şi să galopeze nebuneşte peste dealuri.

Dacă asta avea de gând să facă, el, unul, n-o putea opri. Se rugă fierbinte ca şi de data aceasta priceperea şi norocul să o ferească de aşi frânge gâtul. În cazul în care s-ar fi rănit cumva, ar fi fost numai şi numai vina lui. Rămase împietrit în uşa căsuţei, copleşit de sentimentul că tocmai făcuse cea mai mare greşeală a vieţii lui. Îi era greu să conceapă că în doar câteva minute de ceartă reuşise să distrugă tot ce existase între ei.

Gândul acesta îi dădu speranţe. Cu siguranţă că sentimentele care îi uniseră până atunci nu se puteau evapora aşa, pur şi simplu. Antonia se simţise rănită şi furioasă şi reacţionase pe moment. Poate că după ce avea să se calmeze i s-ar fi făcut şi ei dor de el, aşa cum lui îi era deja dor de ea.

Putea aştepta două sau trei săptămâni, apoi să vină să o caute iar. Cel mai rău lucru pe care îl putea face era să-l gonească din nou, deşi doar Dumnezeu ştia că asta ar fi fost o pedeapsă cumplită.

Era un plan improvizat, dar măcar avea de ce să se agaţe să mai uite de durere. Până atunci însă trebuia să plece imediat de la Thornleigh, căci nu mai putea rămâne sub acelaşi acoperiş cu ea după o asemenea ceartă.

Se întoarse la conac şi-i ordonă valetului să-i împacheteze lucrurile şi să aranjeze plecarea pentru aceeaşi după-amiază, apoi plecă să-l caute pe Adam.

Prietenul lui era în salonul de muzică împreună cu Judith. Dacă nar fi fost atât de orbit de suferinţă, Simon ar fi putut observa cu lejeritate atmosfera destinsă dintre cei doi. Imun însă la tot ce se petrecea în jurul lui, se grăbi să le dea vestea care-l măcina.

— Am venit să-mi iau rămas-bun.

Văzându-i chipul, Adam se ridică numaidecât în picioare şi veni lângă el.

— Ce s-a întâmplat?

— Lady Antonia şi cu mine am decis de comun acord că nu ne potrivim, aşa că plec de la Thornleigh, declară Simon pe un ton pe care îl voise indiferent. După expresiile celorlalţi se părea că nu reuşise. Îşi coborî apoi vocea pentru a fi auzit doar de Adam. S-a dus să călărească pe dealuri. Poa… poate… poate ar fi mai bine să te duci după ea. Era foarte supărată; să nu facă vreo prostie.

— Mă duc, răspunse Adam vădit îngrijorat. Pot să te ajut cu ceva? Lord Launceston îşi aduse aminte de aşa-zisul lui plan.

— După ce Antonia se va aduna şi se va mai gândi, este posibil să regrete că a reacţionat atât de impulsiv. Eu o să-ţi scriu. Vreau să te rog să mă ţii la curent cu sentimentele ei pentru mine.

După ce închise gura, îşi dădu seama că tocmai îşi rugase prietenul să-i spioneze logodnica. Dacă l-ar fi pus cineva pe Adam să aleagă între el şi Antonia, cu siguranţă ar fi ales-o pe ea.

Din fericire însă, Adam îi interpretă cu totul altfel rugămintea.

— Cu alte cuvinte, Antonia a exagerat iar. Fii fără grijă, o să încerc să te ajut.

Li se alătură şi Judith.

— Îmi pare tare rău, zise ea cu afecţiune, întinzându-i o mână. Simon făcu o plecăciune, apoi încercă să zâmbească.

— Şi mie.

Îşi strânseră mâinile, iar apoi Simon se grăbi să iasă din încăpere, temându-se ca toată această simpatie să nu-i provoace o cădere nervoasă.

După plecarea lordului Launceston, Adam înjură în barbă. Judith încercă să interpreteze acest gest, dar apoi se lăsă păgubaşă şi se hotărî că cel mai bine era să-l întrebe direct.

— Poate că Antonia nu mai este un vis de neatins pentru tine, zise ea, reţinându-şi cu greu lacrimile. Dacă regreţi că m-ai cerut în căsătorie, să ştii că acum este momentul să rupem logodna.

Cuvintele ei plutiră prin aer o eternitate sfâşietoare până când Adam răspunse:

— Aşa puţină încredere ai în mine? Ce s-a întâmplat între Simon şi Tony nu are nicio legătură cu noi doi.

Judith răsuflă uşurată şi încercă să-şi canalizeze gândurile în altă parte. Trebuia să aibă încredere în el, altfel ar fi fost ca şi cum şi-ar fi picurat singură otravă în suflet.

— Iartă-mă, şopti, dar îmi vine greu să cred că un bărbat m-ar prefera pe mine în condiţiile în care Antonia este disponibilă.

— Faptul că nu se mărită cu Simon nu o face automat disponibilă pentru mine, zise el cu o notă de amărăciune în glas. În afară de asta, am convingerea că ruptura dintre ei nu este definitivă. Sigur o să-i pară rău că l-a gonit după ce o să se calmeze, iar Simon părea dispus să mai facă o tentativă de reconciliere.

Mintea lui Judith fugi la momentul acela plin de magie când Antonia îl cunoscuse pe Simon.

— Sper să ai dreptate.

— Şi eu, chiar dacă îţi vine greu să crezi, zise el, apoi o sărută. Simon zicea că Tony şi-a luat calul şi a plecat valvârtej pe dealuri, chestie care mi se pare tipică pentru ea. Ar fi cazul să plec în căutarea ei.

— Tu eşti singurul care ştie unde s-ar fi putut duce, oftă Judith. Între timp o să mă apuc de aranjamentele pentru contramandarea nunţii.

După plecarea lui, constată cu ironie că îi revenea rolul să facă ordine după ce nişte visuri romantice care începuseră atât de frumos se năruiseră brusc; în definitiv, se pricepuse întotdeauna la astfel de lucruri.

Unul dintre rândaşi confirmă că stăpâna îşi scosese unul din caii preferaţi, chiar dacă nu era îmbrăcată în costumul de călărie. Grăjdarul nu se mirase; foarte puţine

gesturi de-ale stăpânei îi mai puteau lăsa cu gura căscată pe cei de la Thornleigh.

Adam nu se grăbi să pornească în căutarea verişoarei lui. Avea o idee destul de plauzibilă despre unde se putea duce şi nu avea niciun rost să ajungă prea repede acolo. Antoniei îi trebuia timp pentru a-şi pune singură ordine în gânduri. De-abia ulterior urma să aibă nevoie de cineva care să o consoleze şi să o sprijine, moment în care el putea interveni.

Sus, între crestele accidentate, era o porţiune adăpostită sub o stâncă pe care el şi Tony o numiseră „Cuibul”. Din acel loc acoperit de iarbă şi flori le plăcuse încă din copilărie să contemple abisul şi lumea înconjurătoare. Obişnuiau să vină acolo şi să stea de vorbă, să viseze şi să privească şoimii planând deasupra văii. Adam nu mai parcursese traseul de mai bine de zece ani, dar tot îl ştia şi cu ochii închişi.

Probabil că Tony îşi legase calul puţin mai jos. Adam descălecă şi îşi priponi şi el bidiviul, apoi începu să se caţere pe panta abruptă. Când ajunse sus, se strecură printr-o despicătură în stâncă şi pătrunse în Cuib.

Antonia stătea pe iarbă cu mâinile încolăcite în jurul genunchilor. Rochia galbenă pe care şi-o pusese în dimineaţa aceea se murdărise rău între timp.

Îl auzise apropiindu-se, dar nu se uită înspre el, ci rămase cu privirea aţintită asupra unui şoim călător care plutea cu graţie pe un curent de aer. Ştia că doar Adam putea s-o găsească acolo.

Se aşeză lângă ea şi îşi încrucişă picioarele.

— Ai chef de vorbă? o întrebă.

— Doar cu tine, replică sec Antonia, acceptându-i prezenţa.

Plânsese şi era atât de palidă, încât îi ieşiseră la iveală urmele pistruilor aurii care îi acoperiseră faţa în copilărie. Pielea i se făcuse de găină, aşa că Adam îşi scoase vestonul şi i-l aranjă pe umeri. Haina era suficient de mare cât să o poată petrece de două ori în jurul ei.

— Mulţumesc, zise ea, apoi tăcu mult înainte să

continue: Ţi-a spus Simon ce s-a întâmplat?

— Doar în linii mari, răspunse el cu precauţie. Mi-a zis că aţi decis amândoi că nu vă potriviţi. Cred că a plecat deja de la Thornleigh.

Cuvintele lui o făcură să izbucnească din nou în plâns. Aşadar, Simon se lăsase convins de vorbele ei şi plecase. Nu avea să-l mai vadă niciodată.

O parte din ea sperase că avea să-i pese destul de mult încât să vină pe urmele ei călare, sau că măcar avea să rămână la Thornleigh. Ar fi vrut foarte mult să primească o dovadă de iubire. Din păcate însă, avusese dreptate. Sentimentele lordului Launceston nu erau nici pe departe la fel de intense ca ale ei. Poate că în acel moment se felicita că scăpase din laţul unei căsnicii nedorite.

Adam o trase mai aproape şi îi lipi capul de pieptul lui, lăsând-o să plângă pentru a-şi elibera durerea. El era sprijinul pe care se putea bizui întotdeauna, dar povestea de astăzi nu se compara cu groaza aceea incontrolabilă din peştera Peak. De data asta, lumina soarelui nu mai putea disipa norii negri. Antonia plânse – plânse pentru tinereţea şi visele pierdute, plânse pentru toate iluziile frumoase despre dragoste care i se spulberaseră într-o clipită.

Fără a rosti vreun cuvânt, el îi dădu o batistă; după un timp, Antonia se mai potoli, apoi tăcu. Singurele sunete care se mai auziră o bună bucată de vreme erau vântul şi uneori câte un strigăt de pasăre.

— Oare dragostea chiar există cu adevărat, Adam? rupse ea tăcerea, cu vocea răguşită de atâta plâns.

— Sigur că da, răspunse Adam pe cel mai optimist ton. Din nefericire, „dragoste” este un termen cam vag, folosit pentru a descrie mai multe sentimente. Grecii erau maeştri – au găsit câte un cuvânt pentru fiecare tip de dragoste. Dar până şi ei au descris doar câteva dintre nevoile, dorinţele şi pretenţiile pe care le numim generic „dragoste”.

Antonia încercă să priceapă, dar mintea îi era încă amorţită de durere.

— Cum adică?

— Există dragostea mamei pentru copilul ei, dragostea prietenească, dragostea frăţească, dragostea pentru un obiect, dragostea de ţară sau pentru un ideal. Fiecare este reală, fiecare este diferită. Şi mai sunt o mulţime de tipuri de iubire. Dacă eram vreun filosof, aş fi împărţit-o în doar două categorii, reflectă el. În prima categorie aş pune dragostea generoasă, a celui care doreşte tot binele din lume pentru persoana iubită, chiar dacă asta presupune o pierdere pentru el. Tot aici aş include şi dragostea necondiţionată, adică a celui care îşi acceptă persoana iubită exact aşa cum este, ştiind că şi defectele ei sunt adorabile. Adam se suci un pic, căutând să stea într-o poziţie cât mai confortabilă pentru Antonia, şi urmă: A doua categorie include dragostea egoistă, a celui care e mai preocupat de propria persoană decât de celălalt. Aici mai intră obsesia, întâlnită la cei care vor să posede şi să-şi transforme partenerul. „Pentru că te iubesc trebuie să fii aşa cum aş vrea eu să fii”. Dragostea generoasă şi dragostea egoistă sunt total diferite, dar uneori se pot întrepătrunde atât de mult, încât nu le mai poţi deosebi.

Tu m-ai întrebat dacă dragostea există realmente, dar de fapt te refereai doar la aspectul romantic. Eu ştiu că există, însă oamenii au percepţii diferite despre ea. De multe ori, „dragoste romantică” înseamnă de fapt atracţie fizică. Contează şi asta foarte mult, dar fără prietenie şi respect nu poate constitui o bază solidă pentru un mariaj. Făcu o pauză pentru a-i lăsa timp Antoniei să priceapă tâlcul vorbelor, apoi reluă: Concepţia ta despre iubirea romantică ar putea fi extrem de greu de atins în realitate. Dacă tu însă ştii exact ce înseamnă

„dragostea” pentru tine, atunci ar trebui să-ţi fie uşor să îţi răspunzi singură la întrebarea dacă există sau nu.

În ciuda confuziei care pusese stăpânire pe ea, Antonia ştia un lucru cu certitudine: Adam îi era un sprijin solid şi îi oferea sfaturi înţelepte. Dar oare dragostea ei pentru Simon cum era? Generoasă, egoistă sau poate puţin din amândouă? Îl criticase de multe ori, nu îl acceptase aşa

cum era, dar în acelaşi timp făcuse orice ca să-l mulţumească.

Era simplu să recunoască faptul că ideea ei de iubire romantică presupunea nişte criterii stricte pe care să le îndeplinească partenerul. Simon nu se putuse ridica la nivelul impus de pretenţiile ei. Poate niciun bărbat n-ar fi putut.

Încet, încet, se văzu nevoită să accepte că logodna fusese ruptă doar din cauza ei. Se simţise rănită şi nesigură, îşi pierduse controlul şi dăduse vina pe el pentru că îndrăznise să gândească altfel decât ea.

Se îndoia că Simon ar fi vrut s-o ierte după ce se purtase atât de îngrozitor cu el. El era bun şi blând, iar ea îl făcuse să se simtă mizerabil.

Adam nu făcu nicio tentativă să-i întrerupă şirul gândurilor. Stătea pur şi simplu acolo cu ea în braţe, fără să-i mai spună nimic. Era singura persoană din viaţa Antoniei pe care ea putuse să se bazeze de fiecare dată. Încă din copilărie avusese grijă de ea chiar şi când se purta ca un drac împielităt, chiar şi când îşi pierduse controlul şi se purtase urât cu el.

Şi atunci de ce să nu-l ia de soţ? Poate că nu exista atracţie fizică între ei, dar dragoste precis era – dragoste generoasă, bazată pe bunătate, prietenie şi încredere. Prin urmare, de ce să nu se mărite cu Adam? Deja o ceruse de soţie, chiar dacă mai mult în glumă. Antonia nu îl văzuse niciodată prin prisma aceasta romantică, ba chiar îl considera exact opusul ideii de romantism. Poate că în opinia lui mariajul ideal însemna tocmai acest gen de prietenie afectuoasă care exista între ei. Dacă percepţia ei despre dragostea romantică era în nişte sfere mult prea îndepărtate, atunci poate că trebuia să-şi coboare ştacheta la un nivel pe care îl putea atinge.

Era însă prea devreme să se gândească la alegerea altui soţ. Imaginea lui Simon era prea vie în mintea ei, iar durerea prea mare. Poate că mai târziu…

Nici nu-i trecea prin cap că cererea în căsătorie a lui Adam nu mai era valabilă.

capitolul 6

Antonia nu-i mărturisi lui Judith împrejurările care duseseră la ruperea logodnei. După ce se întorsese împreună cu Adam, părea complet refăcută şi le zâmbea tuturor. Doar cine o privea cu mare atenţie îi putea observa tristeţea din ochi. Pe doamna ei de companie o durea sufletul să o vadă în starea aceasta.

Judith şi Adam stabiliră de comun acord să nu-şi anunţe logodna. Ar fi dat dovadă de cruzime să-şi afişeze fericirea tocmai acum, când Antonia era cu moralul la pământ.

Singura alinare pe care o avea Antonia era Adam. În fiecare dimineaţă ieşeau să se plimbe împreună călare.

Tânăra văduvă îl urmări cu mare atenţie pe Adam, dar nu observă niciun semn că el ar fi regretat logodna sau că ar fi tânjit în continuare după Antonia. Judith mulţumea din suflet cerului pentru asta. Nu ar fi putut să-l învinovăţească dacă ar fi fost în continuare îndrăgostit de verişoara lui, dar ar fi preferat să-l ţină pentru ea.

La câteva zile după plecarea lordului Launceston, Adam primi de la acesta un bilet prin care îi dădea adresa hotelului din Londra unde se cazase. Adam îi arătă misiva lui Judith, care, citind printre rânduri, trase concluzia că Simon intenţiona să revină în Derbyshire pentru a mai încerca o reconciliere cu Antonia. În acest caz, era de presupus că Antonia l-ar fi primit cu braţele deschise.

La doar o săptămână după plecarea lui Simon, Adam anunţă că voia să-i facă o vizită unui inginer care locuia la periferia oraşului Macclesfield. Oare vreuna din ele era curioasă să cerceteze împreună cu el motorul cu aburi al domnului Malcolm?

Gândindu-se că Antoniei i-ar fi prins bine să plece o zi de la Thornleigh, Judith acceptă propunerea pentru amândouă.

— Motoarele cu aburi al domnului Malcolm sunt mai speciale? întrebă ea pe drumul spre Macclesfield.

— Sunt maşinării care funcţionează la presiuni foarte mari, aşa că un singur motor compact poate furniza o

cantitate enormă de energie, explică Adam. Există un număr impresionant de aplicaţii posibile în industrie, transporturi şi minerit.

— Dar dacă presiunea este foarte mare, nu există pericol de explozie?

— Teoretic da, dar nu şi dacă dispozitivul este construit temeinic şi este bine întreţinut. Malcolm a avut mare succes cu motoarele lui în zona centrală a ţării, iar acum caută un investitor care să-l ajute să ridice o fabrică.

Judith încuviinţă gânditoare din cap. Din câte observase ea până acum, dacă Adam se decidea să investească într-un proiect, succesul era garantat.

Ucenicul, pe numele lui Dickie Stokes, luă o cheie enormă şi încercă să strângă şurubul motorului cu aburi. Agăţă apoi cheia de un braţ al supapei de siguranţă şi începu să scotocească într-o trusă de scule după o şurubelniţă.

Se îndreptă de spate şi începu să caşte. Din nefericire, barmaniţa de la localul Stars and Garters acceptase să cedeze farmecelor lui, aşa că nu pusese geană pe geană toată noaptea. Nu că ar fi regretat.

În mod obişnuit, nu ar fi avut probleme, dar chiar astăzi domnul Malcolm, neghiobul ăla bătrân, aştepta un mare mahăr pe care voia cu tot dinadinsul să-l impresioneze. Îşi pusese ucenicul să robotească toată dimineaţa – întâi să frece tot atelierul, apoi să testeze fiecare cilindru, ax şi şurub al motorului în parte. Fireşte, bătrânul ar fi trebuit să aibă mai mulţi ucenici, dar n-o ducea prea bine cu banii. Tocmai de aceea trebuia să-l impresioneze pe nabab.

Dickie verifică nivelul apei şi cazanul. Toate erau bune şi frumoase, aşa că începu să-şi strângă sculele. Nu se făcea să le lase împrăştiate în văzul oaspetelui de seamă. Cum motorul făcea un zgomot infernal, nu-l auzi din prima pe domnul Malcolm.

— Dickie, vino aici! urlă acesta.

Tânărului i se opri căscatul în gât. Pesemne că bătrânul mai găsise să-i dea ceva de făcut. Motorul însă

torcea ca un motan, şi asta conta cel mai mult.

— Dickie, mişcă-ţi fundul încoace, ţărănoi de pe Tyne15 ce eşti! Ucenicul sări ca ars. De câte ori stăpânul folosea apelativul ăsta, însemna că era pus pe harţă. Nu că ar fi fost ceva în neregulă să fii născut în Newcastle; Dickie Stokes era gata să pocnească zdravăn pe oricine ar fi susţinut contrariul.

Închise trusa de scule şi ieşi din baracă, uitând complet de cheia agăţată de mânerul supapei de siguranţă.

După ce trăsura îl lăsă lângă intrarea în mină, Adam traversă terenul către şopronul dărăpănat pe care James Malcolm îl folosea drept birou. La cincizeci de metri se afla încă un şopron, la fel de dărăpănat, care adăpostea motorul cu aburi şi care se hâţâna din temelii de fiecare dată când în el era pompată apa de la o mină veche şi inundată.

Lui Malcolm i se ceruse să scoată toată apa afară. Dacă ar fi reuşit, mina ar fi putut să se redeschidă şi să aducă profit, iar prestigiul lui ar fi crescut considerabil.

Inginerul îşi văzu musafirul pe geam şi dădu buzna afară. Era un om scund şi musculos, cu braţele puternice ale unuia care pornise de jos.

— Domnule Yorke, e o plăcere să vă cunosc. Nu vă pot oferi nimic de băut chiar acum, dar ucenicul meu a dat o fugă să cumpere nişte ceai.

— Nu trebuie să vă deranjaţi, zise Adam întinzându-i mâna prietenos. Aflase că Malcolm era un inventator foarte talentat şi avea toată disponibilitatea să-l ajute. Pe mine mă interesează motorul dumneavoastră, nu ceaiul.

Cei doi intrară în birou, iar în câteva minute fiecare colţişor din încăpere fu acoperit de desenele detaliate ale lui Malcolm. Se înţelegeau de minune şi vorbeau aceeaşi limbă – aducţii, arbori cotiţi şi pistoane. Examinarea prototipului fu amânată pentru mai târziu, întrucât simţeau nevoia să prelungească acea discuţie fascinantă.

În coliba de lângă ei, pompa urla în continuare. Având supapa de siguranţă strânsă bine, presiunea din interior începu să crească, iar turaţia motorului crescu tot

mai mult.

Aflat la hanul George, Ian Kinlock se fâţâia întruna în aşteptarea trăsurii. Terminase de citit tot ziarul şi nu mai avea nimic de făcut, aşa că îşi pierduse răbdarea. Doctor şi chirurg pe deasupra, nu era deloc obişnuit să stea locului. Pe deasupra, vizita la vărul lui îndepărtat din Macclesfield se dovedise teribil de plicticoasă. Era om în toată firea, ar fi trebuit să ştie că sugestiile de petrecere a timpului liber făcute de mama sa nu meritau luate în considerare.

Din nefericire pentru el însă, Lady Kinlock aflase că urma să viziteze regiunea şi nu văzuse niciun motiv pentru care să nu treacă şi pe la vărul Euan. Avusese totuşi inspiraţia să găsească nişte scuze meşteşugite pentru a-şi scurta vizita după doar două zile.

Kinlock îşi scoase ceasul cu lanţ. Tot mai avea un sfert de oră. Se strâmbă enervat şi se aşeză din nou pe scaunul din salon. S-ar fi zis că dacă rezistase eroic la atâtea conferinţe medicale interminabile ar fi putut sta liniştit măcar cincisprezece minute.

Macclesfield era un centru de prelucrare a mătăsii, aşa că magazinele erau pline de produse locale. Antonia ochi nişte baloţi de material într-o vitrină, însă entuziasmul îi lipsea cu desăvârşire.

— N-ai chef de cumpărături? o întrebă Judith, privind-o atent.

— Nu prea, recunoscu Antonia.

Însoţitoarea ei se dovedise a fi un model de tact şi empatie în ultimul timp. Fără a fi prea insistentă, îi fusese mereu alături, sprijinind-o moral. Avea mare noroc cu prieteni ca Judith şi Adam, aşa că trebuia să facă eforturi să se comporte agreabil.

— Mai degrabă sunt curioasă în privinţa motorului aceluia faimos, zise ea forţându-se să surâdă. Mătase am mai văzut. N-ai vrea să ne întoarcem unde l-am lăsat pe Adam? Orice maşinărie zgomotoasă ar trebui să fie foarte interesantă.

Judith îi răspunse imediat cu un zâmbet care îi lumină faţa.

— Da, şi mie mi se părea mai interesant, dar am crezut că ai prefera să mergi la cumpărături.

— Asta nu dovedeşte nimic altceva decât că n-ar trebui să facem presupuneri despre preferinţele oamenilor, se strâmbă Antonia. Hai, mergem să vedem minunăţia domnului Malcolm?

Se îndepărtară din zona magazinelor şi o luară spre străzile în pantă de la marginea oraşului. În douăzeci de minute ajunseseră în dreptul ultimului deal.

În faţa lor se aşterneau clădirile minei şi, un pic mai în spate, hanul numit George.

— Ce auzim acum sunt chiar motoarele în funcţiune, remarcă Judith. Când l-am lăsat pe Adam nu mi-am dat seama ce gălăgie fac.

Antonia încuviinţă din cap.

— Acum înţeleg de ce zicea Adam că nu se pot instala motoarele pe trăsuri – pentru că ar speria foarte tare caii.

— Şi mie mi-ar fi frică, nu mi-e ruşine să recunosc, replică vesel Judith.

Apoi coborâră colina.

Adam studia cu atenţie desenele lui Malcolm.

— Chiar credeţi că puteţi face motorul să funcţioneze la o presiune de 10 atmosfere?

Inginerul aprobă, sigur pe el.

— Sigur. Am putea şi mai mult dacă am găsi o soluţie de etanşeizare mai bună a racordurilor cazanului, zise el scoţând o altă schiţă. Uite, poate vă interesează şi asta.

Adam îşi aruncă un ochi experimentat asupra desenului.

— Văd că aţi ataşat axul direct de piston. Astfel, motorul este mai compact şi cred că şi mai ieftin de produs. N-a făcut şi Trevithick16 ceva asemănător?

— Mda, mormăi celălalt clătinând compătimitor din cap. Omu’ e genial, dar nu rezistă să-şi ducă niciun proiect până la capăt. În toată Anglia sunt oameni ca mine care îşi construiesc maşinăriile pe baza ideilor lui.

Adam zâmbi, admirând subtilitatea cu care Malcolm îi sugerase că era competent şi destoinic. Îi plăceau

asocierile cu oameni destoinici.

Desfăcu schiţa să se uite mai bine la ea şi realiză că zgomotul de fond se schimbase.

— Turaţiile motorului s-au înteţit de când am ajuns eu. Chiar aşa, poate rezista la viteza asta?

Până atunci Malcolm fusese complet absorbit de discuţia cu potenţialul lui investitor, dar acum se opri să asculte.

— Fir-ar a dracului de treabă să fie! înjură el, apoi se năpusti spre uşă.

Era tardiv. Chiar în clipa în care puse mâna pe clanţă, motorul cu aburi, a cărui valvă de siguranţă fusese acoperită neglijent, explodă.

Antonia şi Judith erau la câteva sute de metri de şopronul în care se afla motorul. Explozia se produse cu un zgomot asurzitor ce răsună în tot oraşul. Suflul detonării le izbi în forţă pe amândouă. Antonia începu să se clatine, iar micuţa Judith aproape fu aruncată la pământ.

Şopronul se dezintegră chiar acolo, în faţa lor. Prin aer pluteau nori de aburi fierbinţi şi mii de aşchii de lemn. Din angrenajul motorului se rupseseră bucăţi uriaşe de fier, care după ce zburaseră în toate direcţiile se prăbuşiseră şi la o sută de metri depărtare.

Una dintre acele bucăţi imense trecu la milimetru pe lângă un tânăr care venea înspre atelier şi care acum zăcea inert pe pământ, exact unde era norul de praf mai gros. Suflul deflagraţiei şi schijele metalice pătrunseseră şi prin scândurile vechi ale biroului adăpostit în şopron, care se nărui într-un morman de lemne.

Asurzită, Antonia rămase pe loc, privind cu groază la nenorocirea la care tocmai fusese martoră.

— Adam! ţipă ea disperată, apoi o luă la fugă către dărâmături, urmată îndeaproape de Judith.

Diligenţa avea o întârziere de zece minute, chestiune care nu-i convenea deloc lui Ian Kinlock. Dornic să recupereze timpul pierdut, surugiul oprise doar cât să-şi schimbe caii şi să ia pasagerii.

În momentul exploziei, doctorul tocmai îi înmâna

bagajul vizitiului. Chiar dacă se aflau la câteva sute de metri, intensitatea deflagraţiei fu uimitoare, iar caii începură să tropăie nervoşi în două picioare şi să necheze speriaţi.

— La naiba, bombăni Kinlock, încercând să se prindă de o margine a diligenţei pentru a-şi recăpăta echilibrul.

Dealurile fură zguduite de ecourile exploziei.

— Doamne apără şi păzeşte, icni surugiul, ce-a mai fost şi asta?

— Nu ştiu, răspunse sumbru Kinlock, dar dă-mi geanta înapoi.

Cred că cineva are nevoie de un doctor.

Antonia nu putea rememora nimic coerent din filmul exploziei, ci doar frânturi de imagini. Îşi aducea aminte de oamenii care dăduseră buzna afară din han în mijlocul străzii, de cum se repezise să ridice bucăţi de lemn încins şi îşi rănise mâinile, de lacrimile fierbinţi care îi curseseră pe obraji.

La un moment dat, un bărbat o prinsese în braţe şi încercase să o ia de acolo. Antonia îl lovise cu pumnii, urlând că verişorul ei era sub dărâmături şi că trebuia să îl salveze.

— Dacă era acolo, zisese bărbatul acela solid, aruncându-i o privire plină de compasiune, nu mai este nimic de făcut.

Judith făcuse şi ea eforturi supraomeneşti s-o tragă la adăpost. Era la fel de palidă şi îngrozită ca prietena ei, însă reuşise să-i sugereze pe un ton calm că era posibil ca Adam să nu fi fost lângă motor, ci în birou, aşa încât să fi scăpat nevătămat.

Oamenii care se îmbulziseră să dea o mână de ajutor înlăturară treptat fragmentele carbonizate. Antoniei îi venea să ţipe la ei să se grăbească, dar chiar aşa, cu toată panica, putea înţelege că orice mişcare bruscă ar fi riscat să-i ucidă pe cei prinşi dedesubt.

Tânărul care se îndreptase spre şopron zăcea încă inconştient la pământ. Un bărbat cu părul alb îngenunche lângă el şi îi verifică cu atenţie starea. La un moment dat,

la urechile Antoniei ajunse zvonul că în clădirea cu motorul nu se aflase nimeni, deci erau şanse mari ca Adam să se fi aflat în birou.

Prima victimă era un bărbat solid între două vârste, inconştient, dar fără răni grave. Antonia îl ignoră, mutându-şi privirea înapoi spre centrul acţiunii. În cele din urmă, după lungi şi chinuitoare minute, de sub ruine fu scos trupul plin de sânge al lui Adam.

Antonia se zbătu să treacă printre bărbaţii care se strânseseră în jur şi îngenunche lângă el. Era inert…

— Chemaţi imediat un chirurg! îi imploră ea pe cei din preajmă.

Părul şaten al lui Adam era năclăit de sânge şi îi ascundea parţial chipul, iar trupul lui puternic era complet lipsit de vigoare. Îl strânse de mână, refuzând să creadă că ar fi putut fi mort.

— Eu sunt chirurg, se auzi o voce cu un accent scoţian pronunţat.

Antonia îşi ridică privirea şi îl văzu pe bărbatul care le examinase şi pe celelalte două victime. Se miră de cât de tânăr era chipul acela încadrat de păr alb, dar acum o preocupa un singur lucru.

— Este…? Se opri, neputând rosti propoziţia până la capăt.

Chirurgul îngenunche şi el lângă Adam şi îi puse degetul pe jugulară.

— E *încă* în viaţă.

Judith o trase repede pe Antonia de acolo şi rămaseră în picioare, aşteptând ca medicul să examineze rănitul. Sângele se scurgea dintr-o despicătură din partea dreaptă a craniului. Era greu de crezut că un om cu o hemoragie atât de mare putea supravieţui.

Peste tot numai sânge…

Antonia îşi înfipse unghiile în braţul lui Judith, străduindu-se să nu leşine.

Doctorul improviză un bandaj, apoi se ridică şi făcu semn să i se aducă o targă, de asemenea confecţionată ad-hoc. Din mulţime se desprinseră doi bărbaţi vânjoşi care îl

suiră şi îl cărară pe Adam pe acea targă până la han.

— O să se facă bine? îl întrebă Antonia pe doctor.

— Îmi pare rău, drăguţă, dar n-am de unde să ştiu, îi răspunse el cu blândeţe. Uneori şi rănile minore de la cap pot sângera abundent, sper că aşa se întâmplă şi în cazul nostru. În calitate de chirurg, nu pot face mai mult decât să-i cos rana şi să mă rog pentru el.

Se gândi să-i dea vestea bună că fractura nu ajunsese până la membrana cranianǎ, dar se temu că detaliul nu ar fi făcut altceva decât să o îngrozească şi mai tare pe tânăra şi aşa speriată de moarte.

— Domnul este soţul dumitale? o iscodi el.

— Nu, este vărul meu, răspunse Antonia scuturând cu vehemenţă din cap. De fapt, îmi e mai mult decât un văr.

— Ce pot să vă mai spun este că mi se pare un individ rezistent. E posibil ca într-o oră să se trezească şi să întrebe ce s-a petrecut.

În ciuda cuvintelor liniştitoare, Antonia era convinsă că nici doctorul nu credea ce spusese.

Judith ştiuse de la început că Antonia şi Adam erau apropiaţi, dar acum, când el era atât de aproape de moarte, putea vedea limpede legătura de oţel care-i unea. Atenţia Antoniei se îndrepta în totalitate asupra lui, de parcă doar concentrarea ei l-ar mai fi putut ţine în viaţă. Nici măcar nu remarcase că îşi rănise grav mâinile când sărise printre dărâmături să dea lemnele la o parte.

Ca de obicei, lui Judith îi revenea sarcina să se ocupe de lucrurile banale, întrucât era o fiinţă extrem de responsabilă şi cu sânge-rece.

După ce victimele fură pansate, Judith îl rugă pe doctor să o îngrijească şi pe prietena ei, apoi trimise vorbă la Thornleigh să li se aducă haine curate şi ordonă ca slujnica Antoniei să vină de îndată. Se ocupă să găsească locuri de cazare şi ceva de mâncat. Toate în zăpăceala aceea generală.

Trimise un bilet şi la Londra, gândindu-se că se impunea ca lordul Launceston să afle despre accidentul

prietenului său.

Tot ea stătu de vorbă şi cu James Malcolm, neputând să nu se întrebe dacă îngrijorarea acestuia avea ca obiect persoana lui Adam sau eventuala pierdere a unui potenţial investitor. Malcolm se alesese doar cu un braţ rupt, iar ucenicul lui, cel care se părea că provocase accidentul dintr-o neglijenţă crasă, numai cu o pierdere temporară a cunoştinţei.

I se părea necinstit ca ei să fi scăpat teferi în timp ce viaţa lui Adam atârna de un fir de păr. Antonia nu se urni de la căpătâiul lui Adam şi nu reacţionă la ce se întâmpla în jurul ei decât de două ori: prima dată când o rugă pe Judith să le promită o recompensă oamenilor care participaseră la salvarea victimelor şi a doua oară când apelă la toată puterea ei de persuasiune pentru a-l convinge pe chirurg, Ian Kinlock, să rămână şi să se ocupe de Adam. Apariţia lui la faţa locului fusese providenţială, şi reuşise să câştige cu repeziciune încrederea tuturor pentru modul în care se îngrijise întâi de cei accidentaţi grav, iar apoi de cei cu răni superficiale.

Medicul rămase o bună bucată de vreme lângă Adam şi-i curăţă rana, i-o cusu, apoi verifică dacă nu cumva mai existau şi alte leziuni. Iniţial dorise să plece a doua zi de dimineaţă către Scoţia, dar cedase la stăruinţele Antoniei şi promisese că va rămâne cel puţin încă vreo câteva zile.

Lui Judith i se părea că doctorului nu-i prea păsa defel de rugăminţile femeilor, dar iată că nu putuse rămâne de piatră în faţa Antoniei. Altele s-ar fi agitat în stânga şi-n dreapta cu privirile rătăcite şi n-ar fi dormit cu nopţile dacă ar fi trecut prin ce trecea stăpâna ei. Antonia însă rămăsese la fel de frumoasă, iar ochii îi ardeau ca unei sfinte dintr-o pictură renascentistă.

Antonia se lăsă cu greu convinsă să se odihnească puţin şi cedă doar când Judith îi promise că avea să-l vegheze ea pe Adam în acel interval.

În cea mai mare parte a timpului rămaseră amândouă lângă Adam, care zăcea la fel de palid ca o efigie de marmură, mişcarea ritmică a pieptului fiind singurul semn

că mai era în viaţă.

Judith se gândi o clipă dacă să-i spună sau nu Antoniei că se logodise cu Adam, dar ideea i se păru de-a dreptul respingătoare acum, când poate viaţa lui se mai măsura în minute sau ore. Mai avea un motiv – voia să-şi ţină durerea doar pentru ea.

Doar când se retrăgea să se odihnească şi o lăsa pe Antonia lângă el îşi permitea luxul de a plânge. Plânse pentru Adam, un bărbat plin de bunătate şi inteligenţă, care acum era la un pas de moarte. Plânse şi pentru ea, pentru faptul că cea mai mare fericire pe care o avusese părea să se termine înainte de a fi început cu adevărat.

În a treia noapte de la explozie, Antonia se afla lângă Adam. În ultimele douăsprezece ore el începuse să se zvârcolească, progres lăudat de doctorul Kinlock, dar încă nu-şi recăpătase cunoştinţa.

Una dintre perspectivele terifiante pe care i le menţionase medicul fusese că era posibil ca Adam să supravieţuiască, dar cu leziuni grave ale creierului. Cu cât stătea mai mult în comă, cu atât risca mai mult.

Antonia nu voia să se gândească la aşa ceva. *Nu se gândea la aşa ceva*. Ştia că atât doctorul, cât şi Judith se aşteptau la ce era mai rău, dar ea refuza să creadă că Adam nu avea să se refacă pe deplin. Ea, care evitase întotdeauna oamenii bolnavi şi spitalele, petrecuse acum ore întregi picurând supa cu pipeta în gura vărului ei. O scotea din minţi faptul că era singura dată când Adam avea nevoie de ajutorul ei, iar ea nu putea face mai nimic pentru el. I se părea de-a dreptul monstruos, în condiţiile în care o salvase de atâtea ori din încurcăturile pe care le provocase chiar ea.

Îl cunoştea pe Adam de când avea patru ani, dar numai acum putea înţelege ce gol imens i-ar fi lăsat în suflet moartea lui. Pe când era în Asia, îi fusese de ajuns să-l ştie bine sănătos şi nutrise convingerea că într-o bună zi avea să-l revadă. Acum însă, Adam era periculos de aproape să plece într-o călătorie din care nimeni nu se întorsese vreodată.

În ultimele două zile, Antonia mai înţelesese ceva: Adam o ceruse în căsătorie în deplină cunoştinţă de cauză. Este adevărat că nu fusese foarte convingător, de parcă aruncase acea propunere pentru a-i testa reacţia; ea preferase să o trateze ca pe o glumă, căci un refuz ar fi creat o situaţie jenantă între ei.

Fusese o laşă. Era în continuare supărată pe el pentru că o părăsise atât de brusc atunci când plecase în Asia. Poate că voise să-l pedepsească; poate că voise să-l facă să se simtă cum se simţise şi ea de mult.

Iar Adam, nevrând să pară un om slab, până la urmă îi acceptase refuzul fără comentarii. Poate că nu o iubea în modul acela pe care ea îl considera romantic, dar intensitatea sentimentelor lui era mai presus de orice îndoială.

Prin egoismul şi dorinţa ei de a evita orice neplăcere îl rănise enorm, dar el nu-i reproşase absolut nimic. Nici nu era de mirare că putuse să-i vorbească despre dragostea generoasă.

Acum se ruga nu numai ca Adam să supravieţuiască, ci şi pentru un prilej de a se revanşa pentru lipsa ei de sensibilitate din trecut. I se părea ironic faptul că de la producerea tragediei se gândise foarte rar la lordul Launceston. Deşi se crezuse îndrăgostită de Simon, iată că sentimentele ei pentru Adam erau mult mai adânci.

Îl mângâie uşor pe obraz. Valetul lui îl bărbierise cu o zi înainte, dar deja îi simţea pielea aspră.

Copleşită de tandreţe şi roasă de remuşcări, îşi făcu o promisiune solemnă. Dacă Adam se însănătoşea şi încă o mai voia, avea să se mărite cu el. Nu se considera nici pe departe marea răsplată pe care o merita Adam, dar dacă i s-ar mai fi dat o şansă, şi-ar fi petrecut tot restul vieţii încercând să facă uitată indiferenţa cu care îi tratase iubirea.

Îl mângâie din nou. Tenul lui bronzat era moale şi cald. Îi studie cu atenţie chipul la lumina palidă a lumânării, încercând să-l vadă cu alţi ochi. Maxilarul lui puternic trăda hotărâre şi încăpăţânare, trăsături pe care

nu şi le etalase niciodată în faţa ei, iar ridurile acelea subţiri le făcuse pentru că zâmbea mai tot timpul.

Nu ar fi putut să mai privească pe nimeni cu ochii cu care îl privise pe Lord Launceston, dar chipul lui Adam i se părea mult mai familiar şi mai aproape de inima ei. Se aplecă şi îl sărută uşor pe buze.

Îşi ridică încet capul şi constată cu stupoare că Adam deschisese ochii şi se holba la ea. Era atât de aproape de el, încât putea vedea firişoarele maronii care îi brăzdau irisurile cenuşii, precum şi confuzia din adâncul lor.

— Adam? şopti ea cu răsuflarea tăiată.

— A-dam? repetă el cu greu. Cuvintele răsunaseră artificial, ca şi cum ar fi vorbit pentru prima oară.

Antonia luă paharul cu apă de pe tăblia patului şi îi dădu să soarbă din el. Vru să-i trezească pe Judith sau pe doctor, dar era deja ora trei dimineaţa, aşa că n-avea rost să-i deranjeze.

Adam se încumetă să vorbească din nou, de data asta mai tare, dar tot nesigur.

— Un-de mă a-flu?

— La un han din Macclesfield, aproape de locul unde s-a petrecut explozia.

Chipul lui se schimonosi sub bandaj.

— Ex-plo-zi-a?

Doctorul Kinlock o prevenise că era posibil să nu-şi mai aducă aminte nimic.

— Te-ai dus în vizită la domnul Malcolm, inginerul, să vorbeşti cu el despre un motor cu aburi. Motorul a explodat şi tu ai fost rănit. Când Adam îşi duse mâna la cap şi constată că era bandajat, Antonia îi explică: Ţi-ai spart capul destul de rău şi te-ai ales şi cu ceva vânătăi, dar nu ţi-ai rupt niciun os.

Adam îşi mută privirea în gol. După toate aparenţele, încerca să pună cap la cap toate aceste informaţii. În cele din urmă îşi ridică din nou ochii spre ea.

— Tu cine eşti?

Întrebarea o lovi ca un fulger. Singura explicaţie pentru faptul că nu o mai recunoştea era prezenţa unei

leziuni la nivelul creierului. Se agăţă de speranţa că era doar o stare posttraumatică trecătoare.

— Eu sunt Antonia, rosti ea clar.

Nu, nu putea fi atât de grav. Ochii lui serioşi exprimau inteligenţă. Adam îşi ridică încet o mână şi îi atinse şuviţa de păr auriu care îi acoperea umărul.

— Frumos.

— Întotdeauna mi-ai lăudat părul, zâmbi ea.

— Eu cine sunt?

Întrebarea era şi mai înspăimântătoare decât prima, dar măcar nu o mai luase pe nepregătite.

— Te numeşti Adam Yorke, iar eu sunt verişoara ta. Ai douăzeci şi nouă de ani. Am crescut împreună şi o bună parte din viaţă ţi-ai petrecut-o într-un loc numit Thornleigh.

— Suntem ca frate şi soră?

— Nu chiar. Apoi, dintr-un impuls de tandreţe şi vrând să-şi respecte promisiunea pe care şi-o făcuse, Antonia adăugă: De fapt, urmează să ne căsătorim.

15 Newcastle upon Tyne – oraş din nord-estul Angliei, unde se vorbeşte un dialect aparte, numit *Geordie* (n.tr.)

16 Richard Trevithick (1771 – 1833) – inventator şi inginer minier născut în Cornwall, constructorul primei locomotive cu aburi (n.tr.)

capitolul 7

Afirmaţia aceasta îi captă atenţia.

— Cum de te-am convins? o întrebă el, făcând ochii mari.

Tonul lui încă păstra nota aceea de băşcălie care-i era caracteristică. Antonia se simţi cumva uşurată. N-ar fi putut vorbi aşa dacă ar fi suferit o traumă mult mai severă. Era doar dezorientat.

— Nici n-a trebuit să mă convingi, că ne-am şi logodit, îl tachină ea.

A fost ideea amândurora.

Dintr-odată, un gând nu-i mai dădu pace. Când avea

să-şi revină, Adam urma să-şi aducă aminte că nu fuseseră logodiţi. Era adevărat că o ceruse în căsătorie, iar ea acceptase. Cele două acţiuni se petrecuseră însă în momente diferite, iar ea nu apucase să-şi exprime încuviinţarea.

Dar când ar fi putut, de vreme ce doar acum se ivise ocazia?

Antonia îşi dădu seama că putea fi acuzată uşor de minciună.

Doctorul Kinlock îi atrăsese atenţia că pacienţii cu traume serioase ale craniului pot suferi de amnezie, aşa că se hotărî să-i explice:

— Ne cunoaştem dintotdeauna, şi atunci decizia de a ne logodi a venit ca o urmare firească. Dar ţin să te avertizez că nimeni altcineva nu e la curent cu planul nostru. „Nici măcar tu”, îşi zise. O privea cu un interes şi o intensitate aparte, aşa că hotărî să continue cu prudenţă: De fapt n-a fost o logodnă oficială, ci doar o înţelegere de comun acord. Dacă vrei, poţi să te răzgândeşti.

Adam făcu o mutră caraghioasă, aşa cum numai el putea face.

— Ce faci, Antonia, deja încerci să te sustragi? zise el, luând-o de mână.

Chiar dacă nu o recunoştea, era evident că se simţea în largul lui.

— Nu, să ştii că nu încerc deloc să mă sustrag, răspunse ea, bucuroasă că începea să-şi revină. Dar cel mai important este să te înzdrăveneşti. Mai vedem după aceea dacă ne căsătorim sau nu.

— Pentru mine cel mai important este să aflu dacă o să ne căsătorim sau nu, replică Adam confuz.

Antonia, brusc atentă, îi aruncă o ocheadă bănuitoare.

— Adam, îţi aduci aminte exact ce s-a petrecut, sau râzi de mine? Imediat însă îi văzu privirea goală.

— Aş vrea eu… să pot să râd.

Doamne Dumnezeule, nici nu-şi revenise bine din comă şi ea deja îl suspecta şi-l lua peste picior. Amintirile i

se şterseseră complet, chestiune cel puţin enervantă. Antonia îl strânse uşor de mână.

— Nu-ţi face griji, dragule. Doctorul Kinlock a spus că după ce te vei trezi mintea îţi va juca feste. O să-ţi revii în câteva zile.

Afecţiunea pe care i-o purta era într-adevăr specială.

Când se trezi din nou, ştiu dinainte să deschidă ochii că afară era ziuă. Probabil că asta se datora unui instinct primordial care îl făcea să se teamă de necunoscut, acelaşi care îi ordona creierului să facă eforturi de a-şi aduce aminte.

Singurele amintiri păstrate erau legate de o conversaţie scurtă cu o femeie atât de frumoasă, încât nu-i venea să creadă că ar fi putut-o uita. Ciudat că îşi pierduse memoria, dar încă ştia să vorbească.

Prin minte îi treceau tot felul de cuvinte pe care le recunoştea. Cal. Ştia cum arată un cal. Dar imaginea era oare a unui cal anume, poate a calului său, sau era pur şi simplu reprezentarea generală a patrupedului? Deocamdată nu-şi putea răspunde deloc la această întrebare, aşa că trecu la următoarea problemă.

Avea o minte logică, limpede, care îl ajuta să înţeleagă concepte şi să-şi ridice întrebări. Totuşi, cum era posibil să ştie că există dar să nu ştie cine e? Altă chestiune rămasă momentan fără răspuns.

Corpul i se încordase în timp ce făcuse aceste exerciţii mentale. Se forţă să se relaxeze. Din punct de vedere fizic nu era în niciun pericol. Dar din punct de vedere psihic? Minunata Antonia îi dăduse asigurări că în câteva zile avea să-şi revină complet, indiferent ce presupunea asta. Ar fi vrut s-o creadă, dar bănuia că voise doar să-l încurajeze.

Gata, petrecuse prea mult timp în întuneric. Deschise ochii, sperând să o vadă lângă el. Nu era acolo, aşa că se bosumflă un pic. Lângă pat se afla o altă femeie, care stătea aplecată deasupra unui gherghef şi cosea. Era minionă şi drăguţă, dar nu era Antonia.

Sesizându-i mişcările, necunoscuta îşi ridică încet

privirea şi îi zâmbi, iar ochii ei albaştri-cenuşii se luminară brusc.

— Slavă cerului că te-ai trezit! Cum te simţi astăzi, Adam?

— De vreme ce amândouă îmi ziceţi aşa, înseamnă că aşa mă cheamă, bombăni el. Nu mai am ce să comentez.

Răspunsul lui o descumpăni puţin, astfel că lăsă cadrul de lemn deoparte.

— Tot nu-ţi aduci aminte cine eşti?

— Nu. Văzându-i dezamăgirea, simţi nevoia să continue: Îmi pare rău, nu ştiu nici cine eşti tu. Eşti cumva vreo altă verişoară de care numi aduc aminte?

— Nu, mă numesc Judith Winslow şi sunt doamna de companie a Antoniei. Noi doi, începu ea şovăitor, neştiind cât de mult să-i spună, ne-am întâlnit acum câteva săptămâni, chiar după ce te-ai întors din India.

— India? Numele îi stârni instantaneu mai multe imagini: o hartă, un vapor, un bazar plin de lume, un amestec de mirosuri, sunete şi culori. Cred că mai am mult până să-mi revin de-a binelea, constată el. Ar fi vrut să pară degajat, dar în realitate simţea frica pătrunzându-i în oase. Era treaz, se simţea destul de bine, putea să vorbească, însă viaţa şi trecutul lui rămâneau o mare enigmă. Încercând să se controleze, mărturisi: Nu mi-am adus aminte nici măcar de Antonia, ceea ce cred că este destul de grav, având în vedere că urmează să ne căsătorim.

Judith Winslow încremeni; doar zvâcnirea fină a pulsului o deosebea de o statuie.

— Eşti logodit cu Lady Antonia? Credeam că nu-ţi mai aminteşti nimic.

— Observ că vestea te-a surprins. Antonia m-a prevenit că nu mai ştie nimeni. Se încruntă şi încercă să-şi aducă aminte discuţia cu Antonia şi reacţia pe care o avusese el la aflarea acestei informaţii. Nu mi-am adus aminte nici de logodnă, cum nu mi-am adus aminte de nimic, dar când mi-a spus am avut un sentiment extrem de agreabil. Nici pe ea n-am recunoscut-o, deşi chipul ei mi se

pare familiar.

Judith vru să spună ceva, dar se opri şi rămase cu privirea în gol.

— Înţeleg. Da, mă miră această veste, zise în cele din urmă cu vocea tremurată, apoi se ridică în picioare. Mă duc să-l caut pe doctorul Kinlock. A cerut să-i dăm de ştire când te trezeşti.

Adam căzu pe gânduri. Reacţia ei vădise mai mult decât o surprindere oarecare. Oftă şi îşi propuse să mediteze la asta ulterior, pentru că deocamdată nu pricepea nimic.

După ce Judith ieşi din cameră, se ridică în fund. Capul începu să-i vâjâie şi simţi tot felul de junghiuri, dar în linii mari trupul asculta de comenzi. Pe când îşi aranja pernele la spate, în cameră intră un bărbat robust cu tenul arămiu şi trăsături tinereşti, dar cu un păr extraordinar de alb. Emanând un aer degajat şi plin de energie, acesta trebuia să fie chiar doctorul Kinlock.

— Vă cunosc? se interesă Adam sec.

— Nu, dar aveţi o scuză, replică voios medicul. Mă numesc Ian Kinlock. Mă aflam întâmplător în apropiere când motorul domnului Malcolm a găsit de cuviinţă să explodeze. Trebuia să fiu în Scoţia deja, dar fermecătoarea dumitale verişoară m-a convins să mai rămân câteva zile.

Kinlock îl examină cu atenţie, iar la final îi puse o serie de întrebări. La cele despre trecutul pacientului nu primi niciun răspuns; la cele despre lucruri, locuri şi idei, Adam ştiu în mare parte să răspundă, deşi uneori trebuia să se concentreze mai mult.

După terminarea interogatoriului, doctorul îi întinse un creion şi o foaie de hârtie şi îi ceru să-şi scrie numele. Adam luă creionul şi constată că ştia cum se ţine, dar nu avea habar cum se foloseşte, ceea ce-l înfurie la culme.

Kinlock i-l luă din mână şi scrise mare „Adam Yorke”.

— Ce ziceţi, acum puteţi? se interesă el, dându-i foaia şi creionul înapoi.

Adam avu nevoie doar de o fracţiune de secundă pentru a recunoaşte cuvintele. Le copie cu exactitate şi

fără a sta pe gânduri, iar apoi se semnă.

Rămase cu privirea aţintită la semnătură, dându-şi seama că o mai scrisese de mii de ori înainte.

— Mâna are memorie, dar creierul meu nu.

— N-o să vă zic să nu vă îngrijoraţi, pentru că este un sfat stupid şi inutil, spuse Kinlock, aşezându-se pe scaunul de lângă pat. Să nu-ţi poţi aminti trecutul constituie un motiv serios de îngrijorare. Pe de altă parte, consider că sunteţi o persoană cu o cultură vastă şi multe cunoştinţe. Aşadar, chiar dacă unele lucruri vi se par ciudate la început, cum a fost scrisul, sunt şanse mari să vă readuceţi aminte despre ce e vorba.

— Vreţi cumva să mă pregătiţi sufleteşte pentru cazul în care nu îmi voi aminti deloc cine sunt?

— Nu, spuse scoţianul cu un rictus. Nu am de unde să ştiu ce-o să se întâmple. Suferiţi de ceva ce poartă numele de amnezie, adică de pierderea memoriei. Adevărul este că noi, medicii, habar n-avem ce-i cu ea, dar măcar ne-am priceput să-i găsim un nume. Sunt şanse mari ca memoria să vă revină brusc în următoarele săptămâni. Oricum, nici după aceea nu vă veţi aminti evenimentele petrecute în jurul accidentului şi este posibil să uitaţi de perioada aceasta de convalescenţă.

— Dar există şi varianta să nu-mi mai aduc aminte nimic?

— Se poate, oftă Kinlock. Ştim prea puţine despre corpul omenesc şi încă şi mai puţine despre cum funcţionează creierul. Cazuri ca acesta sunt extrem de rare şi de aceea nici nu au fost studiate temeinic. Să ştiţi că sunteţi norocos – abilităţile mentale nu v-au fost deteriorate. Puteţi scrie, puteţi vorbi clar şi gândi limpede. Eu, personal, sunt de părere că vă veţi reveni.

— Dar dacă nu…?

— Dacă nu, atunci puteţi considera că aceasta este prima zi a noii dumneavoastră vieţi, îi răspunse medicul pe şleau. Chiar dacă nu vă veţi aminti viaţa de dinainte, aveţi o bază solidă de informaţii, sunteţi inteligent şi aveţi prieteni dornici să vă ajute.

— Acum îmi spuneţi că situaţia mi s-ar putea deteriora.

— Da. Încercaţi să vă aduceţi aminte de vorbele mele în momentele în care vă veţi simţi copleşit de situaţie, zise Kinlock ridicându-se în picioare. Plec în jurul prânzului. Nu mi-am mai văzut familia de cinci ani, aşa că sper să mă iertaţi pentru că-i dau zor. Nu cred că mai aveţi nevoie de îngrijire medicală. Soarta dumneavoastră nu mai depinde de mâna omului.

— Vă mulţumesc pentru tot, domnule doctor. Sfatul pe care i-l dăduse era într-adevăr preţios, dar greu de urmat. Îi întinse mâna şi nu se putu abţine să nu-l întrebe cu amărăciune: Suntem suma experienţelor, alegerilor şi amintirilor noastre. Ce este un om fără trecut?

Medicul îl strânse ferm de mână şi îi aruncă o privire plină de compasiune.

— Este tot om, domnule Yorke, rosti el, apoi dădu scurt din cap, se întoarse pe călcâie şi ieşi din cameră.

*

Judith reuşise să-şi păstreze cumpătul, ieşise din camera lui Adam şi îl chemase pe doctor, dar acele vorbe îi ricoşau necontenit prin minte: „Urmează să ne căsătorim”.

În ultimele zile se resemnase cumva la gândul că putea să-l piardă pe Adam sau că avea să rămână infirm pe viaţă, dar nici nu-i trecuse prin minte posibilitatea de a-l pierde în favoarea Antoniei. Chiar şi după ce se despărţise de Lord Launceston, Adam se comportase ca un frate cu Antonia, fără să facă nici cel mai mic gest dubios. Lui Judith i se confesase, pe Judith o sărutase.

Îşi reaminti cât de tandru fusese cu ea. De durere, îşi înfipse dinţii în buza de jos până aproape îi dădu sângele. Intră în salonaşul privat. Din fericire nu mai era nimeni acolo. Traversă încet camera, ca o făptură din porţelan care se temea să nu se spargă, şi se aşeză în scaunul Windsor din colţ. Putuse oare Adam să o ceară pe Antonia în căsătorie, fără a rupe mai întâi logodna lor? Adam cel pe care îl ştia ea

— Cel pe care credea că-l ştie – era prea cinstit ca să

se poarte atât de mârşav.

N-ar fi fost însă primul bărbat din lume care să facă asemenea grozăvie în numele dragostei. În plus, oricum o iubise dintotdeauna pe verişoara lui. Poate că Antonia, cu inima frântă de pierderea lui Simon, îi dăduse unele semne că ar fi fost dispusă la o legătură, iar Adam nu putuse rezista în faţa femeii pe care o dorea atât de tare.

Judith încercă să-şi facă ordine în sentimente. Cât din supărarea ei se datora doar egoismului şi posesivităţii ei, cât era furie din cauza pierderii siguranţei pe care o reprezenta Adam şi cât regreta de fapt că îl pierduse pe el ca om?

Constată fără nicio tragere de inimă că o afectau toate trei aspectele. Ţinea foarte mult la Adam, dar în acelaşi timp se simţise bine ştiind că avea să fie protejată şi susţinută de el. I se părea destul de nedrept ca Antonia să se bucure de dragostea ambilor bărbaţi.

Chiar în acea clipă, uşa se deschise şi în salon îşi făcu apariţia Antonia, urmată de o servitoare care ducea o tavă cu gustări şi ceai. Probabil că de abia se trezise. Arăta şi mai tânără ca de obicei, cu părul curgându-i liber pe umeri şi chipul radios.

Apucaseră să schimbe două vorbe şi în zori, când Antonia se dusese să se culce şi o lăsase pe Judith în locul ei. Antonia îi împărtăşise bucuria produsă de faptul că vărul ei se trezise şi fusese coerent, precum şi vestea mai puţin îmbucurătoare că nu-şi aducea aminte nimic. Nu pomenise nimic despre căsătorie.

Spre deosebire de doamna ei de companie, Antonia deborda de fericire.

— Presupun că Adam s-a trezit de dimineaţă şi l-ai trimis pe doctorul Kinlock să-l vadă. Se aşează pe un scaun şi îi zise slujnicei să toarne ceai pentru ea şi pentru Judith. După ce rămaseră singure, îşi unse o brioşă cu unt. Şi-a mai amintit câte ceva? vru ea să ştie.

— Mă tem că nu, răspunse Judith sorbind din ceaiul fierbinte. Nu m-a recunoscut, şi nici după ce i-am zis cum mă cheamă şi cine sunt na avut vreo revelaţie. Oricum, mi-

a spus în treacăt că voi sunteţi logodiţi.

Antonia se înecă dintr-odată cu mâncarea. După ce se potoli din tuşit, zise cu o voce vinovată:

— Te gândeşti probabil că e prea curând după despărţirea de lordul Launceston şi că oi fi vreun monstru de infidelitate.

Lui Judith îi venea să urle. „Habar n-ai ce gândesc!” Se limită însă la un comentariu uşor caustic:

— Da, mi se pare cam din pripă.

Antonia era concentrată să întindă marmeladă pe cealaltă jumătate a brioşei.

— Nu-i chiar aşa, să ştii. Am ţinut întotdeauna la Adam şi el la mine. După logodna eşuată cu Simon, mi-am dat seama cât de tare am putut să mă amăgesc singură, crezând că sunt îndrăgostită de un bărbat superb pe care nici nu-l cunoşteam. Mi-am dat seama că de fapt pe Adam îl voiam.

Vorbele ei erau dezgustător de adevărate.

— Ce noroc pe capul tău, replică Judith cu o răutate neintenţionată. Şi pe Adam nu l-a deranjat că e folosit ca plasă de siguranţă?

— Nu mă folosesc de Adam, i-o tăie Antonia scurt, aruncându-i o privire fulgerătoare. De aceea cred că ar fi bine ca pentru o perioadă să nu spunem nimănui despre logodna noastră. Eram convinsă că ceilalţi nu vor înţelege. Nici măcar tu nu înţelegi.

Judith avea un gust amar în gură.

— Şi când v-aţi logodit? Trebuie să fi fost ceva foarte intens şi pe furiş, de vreme ce n-am fost în stare să vă ghicesc idila ce se petrecea chiar sub nasul meu.

— Acum… câteva zile, chiar înainte de accident, răspunse Antonia vag.

Judith intui că nu îi spunea tot. Stăpâna ei nu se pricepea deloc să mintă.

Antonia insistă pe acest subiect, de parcă ar fi avut nevoie de încuviinţarea prietenei sale.

— Serios, aş da orice ca să-l fac fericit pe Adam. Merită tot ce-i mai bun.

Nimeni n-ar fi putut să-i tăgăduiască sinceritatea. Indiferent de motive, ţinea cu adevărat la Adam şi chiar îşi dorea să se mărite cu el.

Orice altă femeie să fi fost în locul Antoniei, Judith s-ar fi luptat pentru Adam şi ar fi spus adevărul. Dar era taman Antonia, cea care se arătase mai mult decât generoasă cu o văduvă tânără şi neajutorată, cea care îi oferise încredere şi dragoste şi respect, cerându-i în schimb doar prietenia ei.

Ce fel de prietenă ar fi atacat-o acum, când era atât de vulnerabilă? Şi cum ar fi putut Judith să ridice pretenţii în momentul în care când bărbatul acela nici măcar nu o recunoscuse, ba acceptase deja varianta de adevăr a Antoniei?

Singura ei şansă era ca Adam să-şi revină şi să-şi aducă aminte că era logodit cu ea. Rămânea însă un risc imposibil de neglijat: dacă după aceea, în deplină cunoştinţă de cauză, o alegea pe Antonia?

Gândurile îi fură întrerupte de doctorul Kinlock, care intră în cameră în acel moment, scutind-o de răspunsul pe care-l aştepta Antonia. Medicul avea geanta în mână şi era îmbrăcat de drum.

— Voiam să discutăm înainte de a pleca, zise el, apoi le explică pe scurt starea pacientului şi faptul că nu avea de unde şti dacă avea să-şi revină sau nu.

— Putem să-l scoatem din cameră? se interesă Antonia.

— Da, răspunse acesta cu zâmbetul agăţat în colţul gurii. Dacă stau să mă gândesc mai bine, cred că vă va fi imposibil să-l mai reţineţi în pat pe domnul Yorke. Încercaţi să-l convingeţi să nu se încumete să facă nimic nesăbuit, cel puţin o perioadă.

— Şi noi cum putem să-l ajutăm?

— Puteţi să-i povestiţi sau să-l puneţi în contact direct cu lucruri semnificative din trecutul lui. Asta ar putea să-i declanşeze brusc un declic şi să înceapă să-şi amintească. Să nu-l trataţi însă ca pe un ciudat şi nu îl forţaţi, le preveni Kinlock. Cu cât încearcă mai tare să-şi

amintească ceva, cu atât se va recupera mai greu. Aveţi răbdare cu el când îl veţi vedea frustrat şi furios. Se opri câteva clipe, apoi adăugă: Şi să nu vă mire prea tare dacă o să vi se pară schimbat faţă de cum era înainte.

— Cum adică? întrebă Antonia bănuitoare. E posibil ca o lovitură la cap să provoace nebunie?

— Da, este posibil, dar nu şi în cazul vărului dumitale, răspunse încruntat Kinlock; voia să le explice mai amănunţit şi îşi găsea greu cuvintele. Cu toţii alegem să ne expunem doar faţetele pe care vrem să ni le vadă ceilalţi. Având în vedere că domnul Yorke nu ştie cine era şi ce făcea în trecut, este posibil să-i vedeţi unele faţete noi.

— Dar eu îl cunosc bine!

— Cât de bine ajungem să cunoaştem pe cineva? întrebă medicul filosofic. Câteodată, tocmai oamenii pe care îi cunoaştem de-o veşnicie sunt cei pe care nu putem să-i vedem cu adevărat. Iar în cazul vostru, oricum nu v-aţi văzut câţiva ani.

— Poate, replică sec Antonia, fără a fi deloc convinsă de spusele lui, apoi se ridică în picioare. Vă mulţumim pentru tot ce aţi făcut pentru noi, domnule doctor. Nu pot exprima prin cuvinte cât de mult a însemnat pentru mine şederea dumneavoastră aici.

— Am făcut câteva vizite şi la spitalul local, unde am operat benevol câţiva pacienţi fără posibilităţi materiale, aşa că n-am irosit nicio clipă. Kinlock scoase o bucată de hârtie din buzunarul hainei. Aceasta este adresa familiei mele din Scoţia. În următoarele săptămâni mă găsiţi aici, apoi va trebui să plec la Londra, la spitalul Sfântul Bartolomeu. V-aş fi recunoscător dacă m-aţi ţine la curent cu progresele domnului Yorke. Este un caz interesant pentru mine.

— Sigur că da. Antonia împături cu grijă hârtia, deşi în sinea ei găsea mai degrabă morbidă această curiozitate. Dacă reveniţi în sud în următoarele săptămâni, poate ne mai faceţi o vizită, ce ziceţi?

— Sunt convins că în Derbyshire mai există şi alţi

doctori, replică el amuzat.

— Da, dar eu vă prefer pe dumneavoastră, spuse Antonia, aruncându-i unul dintre zâmbetele ei irezistibile. Sunteţi cel mai puţin arogant doctor pe care l-am cunoscut vreodată.

— O iau ca pe un compliment, chicoti Kinlock, apoi îi sărută mâna.

Prea bine atunci, dacă doriţi, pot să trec pe aici în drum spre Londra.

Cum de afară se auzeau tropot de copite şi huruit de roţi, se grăbi să-şi ia rămas-bun şi să plece.

— Vrei să ne întoarcem astăzi la Thornleigh? întrebă Judith când rămaseră singure.

Antonia îşi alungă pe de chip expresia de îngrijorare pe care i-o indusese doctorul.

— Da. Cred că Adam îşi va reveni mai repede dacă îl ducem în mediul lui familiar.

Judith încuviinţă tăcută. Avea şi ea destule motive pentru care să-i grăbească însănătoşirea.

La hotelul său din Londra, lordul Launceston, care tocmai se întorsese de la Observatorul Regal din Greenwich, găsi scrisoarea de la Judith Winslow. Adam îi era mai apropiat ca un frate, iar gândul că acum putea fi mort i se părea de neconceput.

Avusese intenţia să mai aştepte câteva zile până să plece în Derbyshire să vadă dacă mai exista vreo cale de împăcare cu Antonia. Acum însă uită de toate planurile şi îi ordonă de îndată servitorului săi rezerve bilet la diligenţa către nordul ţării.

capitolul 8

Doctorul Kinlock avusese dreptate, se gândi Antonia. Adam se comporta altfel, dar poate nu era nimic deosebit pentru cineva care îşi pierduse complet memoria. Ajunseseră la Thornleigh şi îl rugase să se ducă să se odihnească, dar el o refuzase politicos, după care ceruse permisiunea să viziteze conacul.

Nedorind să-l lase singur, mai ales că orice nou-venit se putea pierde cu uşurinţă, se oferi să-l însoţească. Îi

venea foarte greu să-l trateze ca pe un necunoscut.

În afară de bandajul care îi acoperea parţial capul, Adam arăta la fel. Acum însă aducea mai mult a felină în căutarea prăzii, aşa se strecura printre holurile şi coridoarele casei, cu privirea ageră şi mereu la pândă. Deşi era o persoană destul de solidă, păşea încet şi cu vigilenţă, ca şi cum se aştepta să-i răsară ceva de după colţ. Dacă ar fi avut mustăţi de pisică, sigur ar fi amuşinat cu ele.

Antonia spera ca el să găsească un detaliu care să-i descătuşeze amintirile, dar degeaba. Ajunseră în aripa de vest, vizitară sala de bal şi galeria de tablouri, apoi îi sugeră să meargă şi în camera de studiu, aflată la ultimul etaj, alături de dormitoarele copiilor. Mansarda avea tavane joase şi o privelişte splendidă spre dealurile din jur.

— Petreceam o groază de vreme aici când eram mici, îi spuse ea în timp ce păşeau în cameră.

Adam se opri în dreptul unui birou vechi şi îşi plimbă degetele peste suprafaţa în care generaţii de copii plictisiţi îşi scrijeliseră numele.

— Uite un A.Y., comentă el. Probabil că eu am făcut asta. Antonia încuviinţă din cap.

— Da. Sunt cele mai elegante iniţiale. Te-ai priceput întotdeauna la cioplit în lemn. Mai târziu o să-ţi arăt nişte figurine pe care le-ai sculptat când erai un pic mai mare.

Adam se concentră câteva secunde, încercând să asocieze această informaţie cu o imagine din minte, dar nu reuşi. Se duse spre rafturile pline de cărţi şi jucării ponosite şi se opri să se uite la un puzzle gata făcut ce reprezenta harta lumii.

— Aşa învăţam geografie?

— La primele lecţii, spuse ea. Erai tot timpul interesat de locuri îndepărtate. Uite, globul acela pământesc ţi l-am făcut eu cadou când ai împlinit unsprezece ani.

Adam ridică piesa de puzzle pe care se afla Franţa şi începu să recite:

— Împărat Napoleon, Sistemul Continental, blocada.

Capitala la Paris, printre produsele importante se numără mătasea şi filosofii. Aşează fragmentul la loc, apoi se duse spre globul pământesc. Sf. Elena, Capul Bunei Speranţe, Madagascar, Oceanul Indian. Aş putea să mă îmbarc chiar azi spre Bombay, deşi propriul meu nume îmi sună mai necunoscut decât numele unei ţări străine.

Dădu un bobârnac globului şi rămase cu privirea aţintită spre el.

— Spui că globul ăsta a fost al meu, iar mie nu-mi sugerează absolut nimic. Bizar, nu crezi? Parcă aş avea în cap un perete de sticlă care îmi separă informaţiile personale de cele impersonale. Vru să-şi plimbe degetele prin păr, dar descoperi cu surprindere prezenţa bandajului. Cum de am ajuns să locuim în aceeaşi casă?

— Ai rămas orfan la şapte ani.

Antonia nu ştia cât de mult să-i dezvăluie despre copilăria lui.

— Cine au fost părinţii mei? o întrebă el.

— Tatăl tău era văr cu tatăl meu. Îl chema James Thornton. Îi zări o străfulgerare în priviri şi ştiu că înţelesese.

— Aha. Deci pe mama mea o chema Yorke, zise el pe un ton indiferent. Şi cu ce se ocupa, era cameristă sau actriţă?

— Niciuna, nici alta. Antonia înghiţi în sec, dorindu-şi ca el să nu fi vrut să discute un subiect atât de delicat. Nu putea nici să-l mintă, ar fi însemnat să-l saboteze. S-a născut într-o familie respectabilă, iar tatăl ei era un preot nonconformist foarte strict. Tatăl tău a fost un politician radical cu un suflet boem, care nu credea în ceva atât de superficial precum căsătoria. Mama ta a fugit cu el, iar ambele familii i-au renegat. Au trăit împreună până la moartea lui. Ai rămas în continuare cu mama ta, care începuse să lucreze ca croitoreasă pentru a vă putea întreţine. A murit şi ea, iar după aceea a trebuit să fii ajutor de coşar câteva luni, până când tatăl meu a reuşit să-ţi dea de urmă.

Mişcată de expresia încordată de pe chipul lui,

Antonia îşi dădu seama că Adam înţelesese toate substraturile; cu toate acestea, întrebarea lui o debusolă.

— Tatăl meu a fost un poet bun?

— Nu ştiu, dar cred că putem afla.

— Nu cred că este nevoie. Putem presupune că nu excela. Se duse spre cea mai apropiată fereastră şi se uită înspre dealuri, cu chipul lipsit de orice expresie. Ce părere aveam despre acest episod din trecutul meu?

— Nu ştiu. Nu ai spus prea multe, zise ea, apoi încercă să-şi aleagă extrem de atent cuvintele. Cred că ai impresia că fiind un copil ilegitim vei purta stigmatul tot restul vieţii.

— Păi şi nu e aşa? întrebă el sec. Neştiind cum să-i răspundă, Antonia preferă să tacă. Dar ce-mi poţi spune despre relaţia mea cu contele de Spenston? urmă Adam.

— Te plăcea şi considera că ai o influenţă pozitivă asupra mea, zâmbi Antonia, bucuroasă de întrebarea aceasta mult mai uşoară. Aici avea dreptate. M-ai scăpat de multe ori din tot felul de belele. Tata mai credea şi că îmi prinde bine că am un prieten de joacă, pentru că fără tine aş fi rămas mai mult singură.

Adam se întoarse cu faţa spre ea şi se sprijini de tocul ferestrei, apoi îşi încrucişă braţele.

— Erai singură aici?

— O, nu chiar singură, se grăbi ea să-l liniştească. Aveam şi eu casa mea, mai ceva ca o prinţesă din dinastia Tudorilor. Principala reşedinţă a familiei, Spensford, nu-mi putea reveni de drept, aşa că tata a decis încă de la naşterea mea ca eu să primesc casa Thornleigh, care ne aparţine de generaţii întregi. Să ştii că eu, fată fiind, am fost o dezamăgire pentru părinţii mei. Şi-ar fi dorit un moştenitor, dar nu mau putut avea decât pe mine.

— Cine-ar fi zis că o să fie mândri de eforturile lor, murmură Adam.

Antonia îl privi cu suspiciune, nefiind sigură dacă îi făcuse un compliment sau nu. Acum stătea iar cu faţa spre geam, iar lumina îi masca bine emoţiile.

— Ca lider al reformatorilor din partidul Whig, tata

era de părere că stăpânii trebuie să se înţeleagă bine cu ţăranii şi angajaţii lor, îi explică ea. Acesta a fost şi motivul pentru care a aranjat ca eu să-mi petrec aproape tot timpul aici. A vrut să-i cunosc bine pe toţi cei care lucrau pentru el şi să fiu instruită ca într-o zi să pot prelua frâiele întregii moşii. Avea nişte idei foarte moderne despre atribuţiile femeii în societate.

— Părinţii tăi veneau vreodată să te viziteze? se interesă el.

— Sigur că veneau, se grăbi ea să le ia apărarea. Iar noi doi petreceam întotdeauna Crăciunul la Spensford.

— Ce generos din partea contelui şi a contesei, comentă el pe acelaşi ton circumspect.

— Nu m-au neglijat niciodată, sau chiar dacă au făcut-o, n-a fost din vina lor, sări ea, deranjată de critica lui subtilă. Aveau treburi importante în Londra. Mama mea era o gazdă perfectă şi era la fel de implicată în politică ca şi tata. Eforturile lor comune au dus la îmbunătăţirea condiţiilor de trai pentru populaţia întregii ţări. Iar tata avea şi alte responsabilităţi la Spensford.

— Şi tu ce părere aveai?

— Am înţeles, ce era să fac altceva? Tatăl meu a fost un mare om, zise ea, constatând că se juca nervos cu o şuviţă de păr. Se încruntă, îşi aranjă părul la loc şi îşi semeţi bărbia. Credea în puterea educaţiei şi sa asigurat că am la dispoziţie cei mai buni profesori şi servitori.

— Dar cum de s-a lăsat convins să primească în casă bastardul unui radical şi al unei femei cu o reputaţie ştirbită?

Deşi întrebarea cursese lin şi tonul fusese la fel de monoton ca şi până atunci, Antonia sesiză imediat că Adam era încordat la maximum. Oare cum era să asculţi pentru prima oară asemenea lucruri care ţineau de trecutul tău?

— După ce ţi s-a dat de urmă la Londra, ai fost dus la Spenston House pentru a fi spălat şi aranjat. Tata intenţiona să-ţi găsească o familie decentă care să te adopte sau poate un atelier unde puteai intra ucenic, dar mie îmi plăcuse de tine şi când şi-a trimis oamenii să te ia

am început să plâng. Aşa că n-a avut de ales şi a trebuit să te lase să rămâi şi să fii educat odată cu mine.

— Deci am fost ca o jucărie făcută cadou ca să nu mai plângă fetiţa?

— Nu a fost aşa! protestă ea cu vehemenţă; simţi o durere mare în piept şi îi veni să plângă. Părinţii mei au avut grijă de mine. Şi de tine au avut grijă. Doar că mai aveau şi alte responsabilităţi şi lucruri importante de făcut.

Adam dădu să se mişte, apoi se răzgândi şi îşi reluă poziţia, bombănind ceva în barbă.

— Îmi cer scuze, Antonia. N-am vrut să te supăr, doar că mi se pare un aranjament cam ciudat. Este drept că n-ar trebui să mă arăt atât de surprins că am crescut împreună.

Antonia luă o jucărie la întâmplare – o sfârleză de lemn frumos pictată – şi o examină cu mare interes, nevrând să-şi intersecteze privirea cu Adam. Chiar şi în familiile de aristocraţi era ceva destul de neobişnuit să-ţi creşti copila de cinci ani într-o altă casă. Dar asta nu însemna că părinţii ei nu o iubiseră! Fuseseră nişte oameni speciali, nu puteau fi judecaţi după standardele englezilor de rând.

— Poate că ai crezut mereu că aranjamentul era bizar, însă nu ai spus-o niciodată cu voce tare, probabil pentru a nu da impresia de nerecunoştinţă, rosti ea cu asprime.

Adam se întoarse iar spre fereastră.

— Te enervez?

Încă o întrebare care o surprinse.

— Puţin, recunoscu ea. Nu ştiu la ce să mă aştept din partea ta. Eu te cunosc ca în palmă şi îmi este foarte greu să mă gândesc că pentru tine sunt doar o necunoscută.

— Şi pe mine mă enervez, oftă el.

Observându-i încordarea, Antonia veni mai aproape de el.

— Ştiu că trebuie să-ţi fie foarte greu, murmură ea cu blândeţe, atingându-i braţul. Nu e plăcut să fii înconjurat de oameni care-ţi spun ce fel de om eşti şi ce ar trebui şi ce nu să-ţi aduci aminte.

Privirea lui căzu pe degetele ei care i se odihneau pe braţ. Îşi muşcă buzele. Îl atinsese cu afecţiune, aşa cum o fac cei dragi din familie, dar expresia ochilor verzi-cenuşii nu se potrivea deloc gestului.

Memoria era ca o lamă cu două tăişuri. Atâta vreme cât Adam nuşi amintea trecutul lor comun, imaginea pe care şi-o făcuseră unul despre celălalt nu mai putea exista. Nu înţelegea de ce femeia aceasta, o străină pentru el, se comporta cu o familiaritate atât de provocatoare.

Între ei se lăsă o linişte grea. Era pentru prima dată când Antonia îl privea pe Adam strict ca pe un bărbat matur ce era. De-a lungul timpului se gândise la el cu prietenie, generozitate, încredere; acum însă avea în faţă un străin impredictibil, nu doar versiunea adultă a vărului cu care crescuse. Clipele acestea de tăcere o convinseră că erau într-adevăr ca doi străini.

Îşi retrase mâna cu mare atenţie, încercând să pară nepăsătoare şi să nu-şi trădeze noile sentimente.

— Vreau să te ajut cum pot, Adam, dar nu prea ştiu cum. Spune-mi cum ai vrea să mă port cu tine. Spune-mi dacă ai nevoie de companie, de ghid, de cineva care să-ţi răspundă la întrebări, şi voi încerca să dau tot ce am mai bun din mine. Dacă simţi că-ţi stau prea mult pe cap, goneşte-mă. Îţi promit că voi înţelege orice.

— Mulţumesc. O să am nevoie de călăuzirea ta. Cred că şi ţie îţi este la fel de greu ca şi mie.

— Nici nu se compară cu situaţia mult mai rea în care ai fi murit, replică Antonia, apoi continuă pe un ton şovăitor: Să ştii că nu m-am simţit niciodată mai singură ca atunci când am crezut că ai fost ucis în explozie.

— Poate că acel Adam pe care îl ştiai tu chiar a murit, zise el pe un ton sumbru. Eu, unul, n-am habar cine sau unde e tipul ăsta.

Antonia căută să-l privească în ochi.

— Îmi vine greu să cred că personalitatea ta se va schimba radical, spuse ea încet, încercând parcă să-l convingă şi pe el. Ai în continuare umor, eşti tot deştept şi bun. Iar dacă n-o să-ţi recuperezi amintirile, va trebui să

creăm unele noi împreună.

Adam încercă să zâmbească.

— Indiferent de cum o fi fost familia mea în general, este cert că am avut mare noroc cu tine. Îţi mulţumesc, Antonia.

Lui Adam îi trecu prin cap că putea fi comparat cu un străin care-şi moştenise sau poate furase propria viaţă. Dar oare ce făcuse un bastard, care nu era din cale-afară de special sau norocos, să câştige inima unei asemenea femei? Se simţea ispitit de frumuseţea ei aţâţătoare, dar cel mai mult era atras de căldura şi sinceritatea ochilor ei de culoarea scorţişoarei.

Singura amintire pe care o păstrase şi după explozie era un instantaneu – Antonia care îi râdea în braţe fericită. Imaginea aceea îi revenise atunci când ea îi spusese că sunt logodiţi şi continua să-l bântuie. Îl ajutase să se încredinţeze că se iubeau, dar în rest nu mai avea nicio altă informaţie şi de aceea nu ştia cum să se poarte cu ea. Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit era să o îndepărteze printr-un comportament neadecvat.

Ar fi vrut să şi-o aducă aminte mai bine ca să o poată lua în braţe; acum însă nici nu îndrăznea să o atingă, de frică să nu spulbere vraja aceea miraculoasă prin care Adam Yorke cel original o făcuse ca s-o convingă pe Lady Antonia Thornton să se mărite cu el. Chiar şi cu cea mai optimistă estimare tot ar fi fost nevoie de mult timp pentru a-şi reclădi relaţia. Era ca un orb care bâjbâie încolo şi-ncoace într-un magazin de bibelouri, riscând în orice secundă să dărâme ceva. Cuprins de o senzaţie de sfârşeală, începu să-şi maseze tâmplele.

— Poate ar fi bine să-ţi urmez sfatul şi să mă duc să mă odihnesc.

Deocamdată am suficiente teme de gândire.

Adam era mai mult decât obosit. Era sfârşit din punct de vedere emoţional şi fizic. Fusese o prostie din partea lui să insiste să viziteze casa chiar după ce se întorseseră din Macclesfield, dar sperase că îşi va putea umple măcar o parte dintre goluri.

Nădăjduise că va vedea sau auzi ceva care să-i trezească memoria, dar în zadar. Singura imagine care-i spusese cât de cât ceva fusese priveliştea dealurilor din jurul conacului.

Pe drumul spre dormitorul care i se spusese că era al lui, încercă să se gândească la o strategie prin care să afle mai multe. Avea un servitor, valet şi rândaş totodată, pe nume Bradley, cu care trebuia să se reacomodeze. Până acum schimbaseră doar câteva vorbe. Poate că şi Bradley deţinea unele informaţii alarmante despre aşa-zisul lui trecut.

Antonia apucase să-i spună că fusese implicat în mai multe acţiuni comerciale şi că avea nişte hârtii care îl aşteptau să se uite peste ele. Iar inginerul a cărui invenţie îl adusese în starea asta ar fi vrut şi el să stea de vorbă, evident când s-ar fi simţit în stare.

Momentan, singurul lucru de care mai era în stare era să doarmă. După ce se odihnea, era o şansă să se trezească de tot din toată nebunia asta care părea un coşmar.

Se culcă după-amiază şi se trezi de abia a doua zi de dimineaţă. Dar vai! Mintea lui era la fel de înceţoşată ca în ajun.

Începu să se foiască prin cameră. Deodată, pe uşă apăru ca prin minune Bradley, cărând un urcior cu apă fierbinte. Valetul avea părul grizonant, un ochi acoperit cu un petic negru şi o cicatrice înfricoşătoare pe obraz – nu părea deloc genul de servitor discret.

După ce se spălă şi se mai învioră puţin, Adam îl luă la întrebări.

— Eşti la curent cu vestea că mintea mea este la fel ca cea a unui nou-născut?

— Da. Doamna Winslow mi-a explicat situaţia, răspunse imperturbabil Bradley.

— De cât timp lucrezi pentru mine?

— De cinci ani. Am fost în armata indiană, iar după ce mi-am terminat stagiul, am dat de necaz în Calcutta, zise el, schimonosindu-se la amintirea acelor întâmplări.

Iar dumneavoastră m-aţi scos din închisoarea locală.

— Păi ce căutai acolo? Sau mai bine lasă, nu-mi răspunde. Cred că-i mai bine să nu ştiu.

— Aşa aţi zis şi atunci, răspunse Bradley, cu o sclipire de amuzament în singurul lui ochi.

Adam zâmbi şi el, vădit mai relaxat.

— Şi ce ar trebui să mai aflu despre mine?

— Întotdeauna vă place să vă bărbieriţi şi să vă îmbrăcaţi singur, afirmă valetul după un moment de gândire.

— Aşa e, replică Adam, simţindu-se puţin uşurat că nu se schimbase chiar complet. Acum, spune-mi: Îmi ştii toate secretele murdare?

— Nu aveţi niciun secret murdar, răspunse Bradley stingherit.

— Pare că sunt un bărbat plicticos, murmură Adam.

— Ba din contră, domnule. Doar că sunteţi discret. Întotdeauna vaţi purtat ca un adevărat gentleman cu oricine, indiferent de clasa socială. După părerea mea, uneori aţi şi exagerat, îşi permise valetul să spună într-un moment de candoare.

Adam râânji, începând să înţeleagă de ce-l păstrase pe netrebnic timp de cinci ani.

— Cred că pentru moment îmi ajung informaţiile despre persoana mea. Unde-mi sunt hainele?

Se gândise să-şi examineze şi lucrurile personale pentru a putea stabili ce fel de om era. Aparent, prefera hainele de calitate şi bine croite, simple şi fără detalii ostentative. Da, îi plăcea acest stil. Era important să se simtă confortabil; iată că găsise un punct de plecare în încercarea de a se autodefini.

După ce îmbrăcă ţinuta aleasă de Bradley ca fiind potrivită zonei, anotimpului şi aşa mai departe, Adam se duse la parter. Se opri în capul scărilor, încercând să-şi dea seama dacă ştia să ajungă în salonul unde se servea micul dejun.

În liniştea dimineţii auzi însă nişte acorduri de harpă. Curios, porni în direcţia muzicii şi ajunse în sala de

muzică. Acolo o găsi pe Judith Winslow, aplecată deasupra unei harpe aurii şi complet absorbită de piesa melancolică pe care o interpreta.

Îşi drese uşor glasul pentru a-şi face simţită prezenţa, iar ea tresări, apoi îi zâmbi într-o doară. Îi zâmbi şi el. Deşi nu era înzestrată cu o frumuseţe atât de răpitoare ca Antonia, doamna Winslow era şi ea o femeie extrem de atractivă.

— Bună dimineaţa. N-am vrut să te întrerup.

— Nu face nimic. E cam devreme să cânt la ora aceasta, dar muzică mă alină.

— Ai nevoie să fii alinată, doamnă Winslow?

Judith îl urmări cu privirea cum se plimbă prin salon, trecând în revistă toate obiectele. Înainte nu avea tendinţa să iscodească şi să pună întrebări atât de personale, dar nici nu mai trecuse vreodată printr-o asemenea traumă.

— Păi… ultimele zile au fost cam… istovitoare. Adam se strâmbă.

— Cred că a fost greu pentru amândouă, chiar dacă aţi făcut cu rândul la căpătâiul meu.

— Aşa am vrut. Dacă n-am fi vrut, Antonia ar fi putut angaja pe cineva să stea să te vegheze.

Adam, terminându-şi inspecţia, se proţăpi în faţa ei.

— Apreciez şi îţi sunt recunoscător pentru tot ce ai făcut pentru mine, doamnă Winslow, mai ales că nici nu ne leagă vreo relaţie de rudenie. Îţi mulţumesc din suflet.

Se oprise chiar în acelaşi loc în care stătuse şi când o ceruse de soţie, dar acum clipa aceea, încă vie în memoria lui Judith, nu mai exista pentru el. Tinerei femei îi venea să plângă de ciudă.

— Înainte îmi spuneai pe nume.

— Eram prieteni?

O privea atât de intens, încât simţi că trebuia să-i povestească tot. Voia să-i spună că fuseseră mai mult decât prieteni, că reuşise să o facă să se simtă specială, aşa cum nu mai reuşise nimeni. Dar cel mai mult ar fi vrut să-i spună că pe ea o voia, nu pe Antonia.

Însă viaţa lui Adam era deja complicată şi confuză.

Dacă ţinea cu adevărat la el, nu trebuia să-i mai provoace nicio traumă în plus. Încercă din răsputeri să se controleze.

— Nu ne cunoaştem de mult timp, dar da, suntem prieteni.

— Pot să-ţi spun pe nume?

— Te rog.

Îi zâmbi la fel cum îi mai zâmbise şi *înainte,* lucru care aproape îi sfârtecă sufletul. Era la un pas să cedeze nervos. Din fericire pentru ea,

Adam se întoarse cu spatele şi îşi reluă plimbarea agitată prin cameră.

— De cât timp lucrezi pentru Lady Antonia?

— De doi ani şi un pic. Tatăl ei şi soţul meu au murit cam în aceeaşi perioadă. Eu aveam nevoie de un loc de muncă, Antonia de o prietenă, iar una dintre mătuşile ei, fioroasa Lady Forrester, ne-a făcut cunoştinţă, zâmbi Judith. Antonia şi cu mine suntem ca merele cu perele, normal era să nu ne înţelegem deloc, dar uite că ne-am potrivit.

Adam o privi stăruitor.

— Ar mai trebui să ştiu şi altceva despre tine ca să nu risc să te ofensez în vreun fel?

Judith se crispă. Aceasta era ocazia perfectă, dar nici acum nu putu să sufle o vorbă. Adevărul putea să-i distrugă pe Adam şi Antonia, iar ei nu putea să-i aducă mare lucru în schimb. Se gândi totuşi să-i răspundă cumva la întrebare.

— Da, ar fi ceva. Prefer să nu mi se spună că sunt mică. Mie-mi place să cred că am o înălţime medie. Singura chestie e că toţi ceilalţi sunt mai înalţi.

— Mi-am notat, Judith, râse el. Mai am o întrebare. Sunt lucruri pe care mi le-ai putea spune despre mine?

Cu siguranţă era cea mai ciudată conversaţie pe care o purtase ea vreodată.

— Aş prefera să nu-ţi răspund, zise pe un ton cât mai calm cu putinţă.

— Atât de rău e?

— Nu rău. Complicat.

— În acest caz, îţi accept răspunsul şi sunt perfect de acord că e mai bine să nu aflu. Poţi să-mi spui cum ajung în salonul în care se serveşte masa? întrebă el, îndulcindu-şi glasul. Îmi e greu să fac faţă acestei situaţii nebuneşti pe stomacul gol.

— Da, şi mie la fel. Dacă n-ai nimic împotrivă, te pot conduce eu. Porniră pe coridorul care ducea în aripa cealaltă a casei.

— Crezi că Lady Antonia e acolo? se interesă Adam.

— Nu, la ora asta şi-a scos precis calul din grajd şi a plecat să se plimbe. De obicei te duceai şi tu cu ea.

Îl privi pe furiş şi observă pe chipul lui o urmă de mulţumire.

I se strânse inima; Adam-cel-de-acum se îndrăgostea din nou de verişoara lui. N-avea însă nici cea mai mică idee cum ar fi putut să-l oprească.

În după-amiaza aceleaşi zile, Adam hotărî să se uite peste teancul acela intimidant de acte comerciale. După ce îl preveni că nu ştia nimic despre afacerile lui, Antonia se oferi să-i ţină companie, chiar dacă nu îi putea fi de niciun ajutor.

Adam acceptase bucuros. Se simţea mai bine cu ea în preajmă.

Se aşezară de-o parte şi de alta a biroului dublu din bibliotecă, despărţiţi de un vraf de hârtii. Adam luă un document şi începu să se holbeze la el, indiscutabil crispat.

— Nu cred că mai sunt în stare să citesc aşa ceva, zise el cu vocea gâtuită. Parcă-i păsărească.

Antonia, îngrijorată, veni lângă el şi-i luă hârtia din mână.

— Nu-i nicio problemă. Şi pentru mine e tot păsărească, se încruntă ea. Nici măcar nu ştiu în ce limbă sunt scrise. Vreun dialect asiatic, poate hindi, dar n-am idee, spuse, punându-i o mână pe umăr. Încearcă altceva.

Adam deschise un dosar gros şi citi cu răbdare prima pagină, apoi răsuflă uşurat.

— Asta înţeleg, se bucură el. M-am speriat o clipă,

am crezut că nu mai ştiu să citesc.

— Ştiu perfect ce vrei să spui. Puţine lucruri pe lumea asta sunt mai groaznice decât să nu ştii să citeşti.

Îl bătu uşor pe umăr pentru a-l încuraja, apoi se întoarse la locul ei şi începu să răsfoiască actele.

În cameră se aşternu liniştea, întreruptă din când în când de foşnetul hârtiei. Antonia găsi înregistrări contabile pentru o gamă extrem de bogată de tranzacţii şi se abţinu să scoată orice sunet până când dădu de extrasele de cont.

Adam o privi întrebător, aşa că ea se apucă să-i explice, cu vocea sugrumată de emoţie:

— Aici scrie că ai în cont aproape cincizeci de mii de lire sterline în trei bănci diferite. Hoare, Baton şi Hammond, Mortlock şi Fiii, ca să fiu mai precisă.

Adam fu luat prin surprindere.

— Am aproape cincizeci de mii de lire depuse la bancă?

— Nu, ai câte cincizeci de mii în trei conturi diferite, îngăimă ea. În total aproape o sută cincizeci de mii de lire sterline.

— O grămadă de bănet, aşa-i?

— Da, aşa s-ar zice, se miră ea. Îmi imaginez că i-ai depus la trei bănci diferite ca o măsură suplimentară de precauţie împotriva falimentului. Vru să-i zică în treacăt şi că auzise de la Simon că vărul ei era un fel de legendă în India, dar se opri la timp. Nu avea niciun chef să-i explice cine era Simon. Ştiam că te-ai descurcat mulţumitor, dar nu *chiar* aşa de mulţumitor.

Adam schiţă un zâmbet.

— Stai aşa, că se îngroaşă treaba. Se pare că sunt proprietarul unei companii şi deţin douăsprezece nave comerciale, spuse el, apoi ridică o altă foaie. Dacă am înţeles bine, sunt şi coproprietar al câtorva plantaţii din Ceylon, Indonezia şi India.

Antonia clătină din cap.

— Mi-ai zis cum că ai fi vreun nabab, dar am crezut că îţi baţi joc de mine. Zău că nu mă aşteptam la aşa ceva, zise, gesticulând spre maldărul de documente.

Adam o privi fix.

— Îţi schimbă cu ceva părerea despre mine?

— Nu. Ba da, se corectă ea, apoi se opri. Da şi nu. Nu mă surprindea să aflu că ai avut succes în tot ce-ai întreprins, dar constat că nu e vorba de un succes oarecare. Ai reuşit să strângi o avere considerabilă în doar opt ani. Mi se pare uluitor că ai reuşit.

— Oricine poate spera că va reuşi, zise el monoton.

— E foarte adevărat, replică Antonia. Întotdeauna ai fost îngrozitor de cinstit şi sincer. N-am reuşit niciodată să te conving să spui nici cea mai mică minciună pentru a scăpa dintr-o încurcătură. Îşi sprijini bărbia în palmă şi îl privi cu insistenţă. Încep să cred că te-am cunoscut extrem de puţin.

Adam îi întoarse întristat privirea.

— Perfect atunci, niciunul din noi doi nu ştie cine sunt. Împinse furios scaunul şi începu să dea nervos ture prin cameră, dând impresia că mai avea puţin şi exploda. Antonia, mai semăn măcar cât de cât cu cel care eram înainte, sau sunt complet schimbat? o interogă el cu disperare în voce. Poate că m-am scrântit de la lovitura aia la cap.

— Termină cu prostiile, nu te-ai scrântit deloc, îl asigură ea, încercând să-i mai stăvilească iritarea. Era prima dată când părea la un pas să cedeze nervos, iar ea îi simţi şi îi înţelese frica. Să fii înstrăinat de tine însuţi e într-adevăr ceva cumplit. Să te întrebi dacă gândurile şi emoţiile îţi sunt complet deformate şi rupte de realitate e de mii de ori mai rău. Nu uita că nu te-am văzut timp de opt ani. Ne e mai uşor să-i privim pe cei pe care îi cunoaştem cu aceeaşi ochi cu care i-am privit întotdeauna, decât să-i privim aşa cum sunt în prezent, găsi Antonia o explicaţie plauzibilă şi pertinentă pentru amândoi. Faptul că tu ai crescut şi te-ai schimbat mai mult decât mi-am dat eu seama nu înseamnă decât că mie îmi lipseşte simţul de observaţie, şi nici pe departe că ar fi ceva în neregulă cu tine.

Adam se oprise în faţa şemineului şi îşi privea

reflexia în oglinda care atârna deasupra lui. Soarele după-amiezii îi dezmierda părul, făcându-l să strălucească precum un lemn de stejar lăcuit. Antonia încremenise de mirare că îl putea percepe în acelaşi timp atât ca pe un necunoscut, cât şi ca pe un prieten apropiat.

El, pe de altă parte, avea în faţa ochilor imaginea unui străin.

— N-ar fi normal ca măcar propriul chip să ţi se pară familiar? întrebă într-un târziu. Poate nici nu sunt vărul tău, ci un imbecil ajuns nu se ştie cum în corpul lui.

— Doctorul Kinlock ne-a avertizat că s-ar putea să te comporţi diferit, spuse Antonia, alegându-şi cu grijă cuvintele. Ne schimbăm comportamentul în funcţie de persoana de lângă noi. Cei care suferă de amnezie nu mai au habar cum se purtau înainte. Pentru mine este o ocazie unică în care îţi pot vedea şi alte faţete, pot să aflu cum să te cunosc şi mai bine, pentru că tu ai fost foarte modest în legătură cu realizările tale.

Adam se mai domoli puţin, iar când se întoarse spre ea deja îşi recăpătase zâmbetul.

— Da, recunosc, e o explicaţie mai bună decât nebunia, zise el, apoi trecu la o chestiune mult mai pragmatică: Am constatat că am la Londra un agent care controlează amănunţit toate investiţiile. Din fericire, mi se pare că este un om extrem de competent şi sper să-mi poată ţină locul cât timp eu nu o să fiu în stare să mă ocup personal.

— După ce agentul din Londra va afla de accident va trebui să se ocupe de operaţiunile de rutină fără a apela deloc la tine, câteva zile sau săptămâni. Sunt sigură că nu l-ai fi angajat dacă nu ar fi fost un om cinstit şi cu o experienţă bogată.

— Probabil, admise el trecându-şi mâna prin păr. Dar tot nu pot să pricep de ce am vrut să muncesc atât de mult ca să adun toate astea.

Deşi cu glas tare încerca să-l liniştească, în sinea ei Antonia era perplexă. Adam, cel cu care crescuse, nu fusese niciodată interesat în mod deosebit de bani. Îşi

dorise să aibă o carieră militară care i-ar fi putut aduce sau nu glorie, dar cu siguranţă i-ar fi adus un sentiment de împlinire.

Era totuşi la mintea cocoşului că muncise ca un sclav în toţi acei opt ani pentru a strânge ditamai averea. Dar când se decisese vărul ei că voia să fie bogat? Şi de ce?

În următoarele zile, Judith apucă să-l mai vadă pe Adam doar la masă. El îşi petrecea aproape tot timpul în compania Antoniei şi se apropiaseră din ce în ce mai tare. Deşi nu putea observa niciun gest efectiv de tandreţe, de fiecare dată când era şi Antonia prezentă, Adam îşi îndrepta toată atenţia spre ea, cu toate că nu comitea niciun gest de impoliteţe la adresa lui Judith.

Antonia, la rândul ei, îi arăta aceeaşi atenţie. Judith se tortura singură încercând să-şi dea seama dacă se purta aşa dintr-un sentiment matern sau din pură prietenie, ori era chiar afecţiunea pe care o afişa o femeie faţă de viitorul ei soţ. În orice caz, cu fiecare minut care trecea, Judith era tot mai nefericită, simţindu-l cum se îndepărta din ce în ce mai mult de ea.

Într-o bună zi, primi un ajutor nesperat sub forma unui bilet trimis de lordul Launceston. O anunţa că sosise la Buxton şi o ruga să-i dea de ştire cât mai repede cu putinţă dacă era sau nu bine-venit la Thornleigh. Judith reciti misiva de câteva ori, năpădită de un val extraordinar de recunoştinţă. Avea nevoie urgentă de un aliat, şi nu exista pe lumea asta o persoană mai potrivită ca Simon Launceston.

capitolul 9

De îndată ce i se transmise că Judith Winslow îl aştepta în salonul de primire, Simon se năpusti pe scări. Judith abia intrase şi apucase săşi scoată haina leoarcă de ploaie. Apucă să constate în treacăt că tenul ei neted şi palid era tipic femeilor englezoaice, nu că ar fi avut vreo relevanţă.

— Slavă Domnului că ai ajuns atât de repede. Ce-i cu Adam…?

— Trăieşte şi este într-o stare destul de bună, zise ea

repede.

— Slavă cerului, suspină Simon, ca şi cum scăpase de o mare grijă. N-am putut să aflu mai nimic de la hangiu. Mi-a zis doar că domnul Yorke a fost rănit şi că viaţa lui atârnă de un fir de păr. Vai, dar ce nepoliticos sunt! îşi luă el seama. Ce mai faci, Judith? Mă bucur să te revăd.

— Destul de bine, răspunse ea, în acord total cu mimica feţei. Nu apucă să mai spună ceva, că în cameră năvăli o servitoare care aşează pe masă o tavă cu ceai. Viaţa lui Adam nu mai este în pericol, reluă Judith după plecarea slujnicei, dar încă suferă în urma accidentului. Nu-şi mai aduce aminte de nimic de dinainte de explozie.

— Doamne, Dumnezeule, se minună Simon, privind în gol spre Judith, aşezată vizavi de el pe o banchetă de stejar. Nimic, nimic?

— Absolut nimic. Nici cum îl cheamă, nici de Antonia, nici de mine. Nimic, repetă ea cu vocea tremurată, apoi îşi coborî privirea spre ceainic, îl luă şi îşi turnă în ceaşcă de parcă ar fi fost cea mai importantă sarcină din lume.

Simon avu nevoie de ceva timp ca să digere veştile.

— Amnezie totală, zise el într-un final. Aşadar, nici pe mine nu mă mai ştie. La confirmarea ei tacită, întrebă: Aţi discutat presupun şi cu un medic despre un prognostic de recuperare?

— Da, chiar am avut mare noroc ca în zonă să se afle un chirurg excelent; el s-a îngrijit de Adam în perioada critică. După ce ne-am întors de la Macclesfield, Antonia a chemat şi cel mai bun doctor din Buxton, zise Judith, făcând un gest de neputinţă. Amândoi au spus că amnezia a fost cauzată de lovitura la cap, că de obicei memoria revine în câteva zile sau săptămâni, dar nimeni nu ştie exact când şi cum. E la fel de posibil să nu-şi mai amintească niciodată.

— Traumatismul i-a mai produs şi alte afecţiuni neurologice? întrebă el direct. Gândul că prietenul lui, un bărbat cu o inteligenţă atât de remarcabilă, se putuse transforma într-o legumă i se părea la fel de dureros ca moartea.

— Nu, poate citi, vorbi şi scrie normal şi suspectez că înţelege noţiuni abstracte. Unele chestii le-a uitat, dar le învaţă imediat din nou. În schimb, tot ce ţine de viaţa lui personală e un mister complet în ceea ce-l priveşte.

După ce se lămuri care era starea actuală a lui Adam şi răsuflă uşurat că nu se întâmplase o nenorocire şi mai mare, Simon trecu la alt subiect, la fel de important pentru el.

— A întrebat Antonia de mine? se interesă el pe un ton şovăitor.

Crezi că mă va primi dacă mă duc acum?

— Dacă te-ai fi întors la Thornleigh înainte de accident, ţi-ar fi căzut direct în braţe. A fost cumplit de nefericită după plecarea ta.

Of, deci amândoi fuseseră îngrozitor de nefericiţi. De ce oare crezuse că Antonia va avea nevoie de câteva săptămâni să se liniştească? De ce plecase taman până la Londra pentru nişte cărţi?

— Nu trebuia să plec niciodată din Derbyshire, răbufni el. Trebuia să rămân acolo şi s-o ajut pe Antonia. Chiar dacă i-ai fost mereu alături, sunt convins că a suferit teribil.

— Da, foarte tare şi din mult mai multe motive decât îţi poţi imagina, confirmă Judith cu durere în glas. Accidentul lui Adam a schimbat tot – se opri ca şi cum ar fi vrut să-şi măsoare cuvintele, apoi mărturisi direct: Antonia mi-a adus la cunoştinţă că ea şi Adam aveau o înţelegere. Cum Simon o fixa cu privirea, refuzând să priceapă sensul evident al acestei propoziţii simple, trebui să-i explice ca unui copil: Mi-a spus că au decis să se căsătorească.

Mâna lui Simon începu să tremure atât de tare, încât îşi vărsă ceaşca cu ceai fierbinte în poală.

— Dar cum de a putut să uite atât de repede tot ce fusese între noi şi să se îndrăgostească de Adam? întrebă el, palid la faţă, în timp ce aşeza ceaşca pe masă. Abia au trecut două săptămâni de când am plecat. Doamne, Dumnezeule, întotdeauna l-a privit ca pe fratele ei. Cum a putut să facă aşa ceva? Cum a putut *el* să facă aşa ceva?

— Aici se petrece ceva necurat, spuse Judith pe şleau. Până la accident nu aveam habar de nicio logodnă. Cred că Antonia a inventat totul.

— Dar n-ar putea să mintă în legătură cu un subiect atât de important! Mintea raţională a lui Simon făcea eforturi disperate să priceapă ce se întâmplase. Ştiu că Adam a cerut-o de soţie mai demult. Poate că şi-a reînnoit propunerea, iar ea a acceptat într-un moment în care se simţea singură.

— Nu. Îmi pun viaţa şi tot ce am chezăşie că nu i-a cerut din nou mâna. Simon o privi intrigat, neînţelegând de unde atâta vehemenţă. Apoi îi zări ochii înecaţi în lacrimi. Ştiu, bolborosi ea cu vocea înecată de plâns, pentru că înainte de accident Adam era logodit cu mine.

Lordul Launceston văzu pe chipul ei o reflexie a propriei lui suferinţe.

— Of, Doamne, îngăimă disperat.

Se ridică încet şi se duse la ea. O îmbrăţişă şi o lăsă să-şi descarce toată supărarea la pieptul lui. Biata de ea, suferise pentru Adam nu doar ca o prietenă, ci ca o femeie îndrăgostită. Iar Adam nu numai că nu-şi mai amintea de ea, dar, printr-un mister neelucidat încă, fusese revendicat de Antonia.

După un timp se mai potoli din plâns şi se desprinse din braţele lui.

— Îmi pare rău că m-am comportat ca o smiorcăită, zise ea cu o tentativă de surâs, dar n-am mai rezistat după o săptămână de chin în care n-am putut să mă destăinui nimănui. Se întrerupse să-şi caute batista în poşetă, se şterse cu grijă la ochi, apoi îşi drese vocea. Eu şi cu Adam ne-am logodit chiar înainte ca voi doi să vă despărţiţi. Antonia era atât de nefericită, încât ne-am decis să păstrăm secretul. Şi chiar dacă nu mai ştia nimeni de logodna noastră, continuă ea clătinând din cap, tot refuz să cred că între timp Adam o ceruse şi pe Antonia de soţie.

— Da, nu se poate, Adam nu s-ar purta niciodată atât de josnic, se încruntă Simon. Am remarcat că eraţi aproape tot timpul împreună, tu şi Adam, şi chiar îmi aduc

aminte că m-am gândit că vă potriviţi foarte bine. Eram atât de fericit, încât voiam ca toţi prietenii mei să fie la fel de fericiţi, se confesă el, înghiţind în sec. Dar de ce să pretindă Antonia că ar fi fost logodiţi? Iar tu de ce n-ai sărit să spui adevărul?

— Cred că la prima întrebare ştiu răspunsul, zise Judith în timp ce îşi mai turnă nişte ceai din care sorbi cu poftă. Ştii şi tu cât de mult ţin ei unul la celălalt, întotdeauna s-au iubit aşa. Ea s-a gândit probabil că dacă nu te poate avea pe tine, atunci se poate mulţumi cu Adam, care oricum îi dăduse de ştire de când se întorsese în Anglia că s-ar căsători oricând cu ea.

— Dar asta s-a petrecut înainte să te cunoască pe tine, o întrerupse

Simon.

Judith îi aruncă o privire plină de recunoştinţă. Îi făcea bine să poată discuta cu cineva care o lua în serios.

— Exact. Oricum n-a fost o cerere oficială, ci mai mult în glumă. Poate că după accident, când era înnebunită de spaimă, şi-a promis că dacă scăpa cu viaţă avea să se mărite cu el.

— Iar dacă tot a supravieţuit, nu era să lase un amănunt precum amnezia să-i stea în cale, replică ironic Simon. Iisuse, de ce a trebuit să mă îndrăgostesc de o femeie atât de încăpăţânată? se întrebă el retoric; printre răspunsuri se numărau faptul că era extraordinar de frumoasă şi seducătoare. Dar de ce nu i-ai spus adevărul Antoniei?

— Cum aş fi putut? Adam nu şi-a amintit de mine şi părea foarte dornic să creadă tot ce-i spunea Antonia. În plus, indiferent de cât de ciudate ar fi motivele pentru care doreşte să se mărite cu Adam, nu mam îndoit nicio clipă că n-ar fi sincere, spuse Judith, jucându-se absentă cu rochia de in. Iar în afară de asta, Antonia e cea mai bună prietenă pe care am avut-o vreodată. Nu aş fi îndrăznit să o fac mincinoasă în faţă după toate câte a trebuit să îndure.

Simon îşi aşează în treacăt palma grea peste mâna ei.

— Sentimentele tale sunt dintre cele mai alese. Se

ridică şi începu să se plimbe în sus şi-n jos prin cameră, continuând: E o situaţie al naibii de complicată, dar în momentul în care Adam îşi va recăpăta memoria şi îşi va aduce aminte de sentimentele pentru tine, se va rezolva cu uşurinţă. Eu sunt convins că nu şi-ar călca niciodată cuvântul faţă de tine şi, de asemenea, nici Antonia nu cred că ar încerca să-l corupă.

— Dar dacă nu-şi recapătă memoria? întrebă Judith, care avusese mai mult timp la dispoziţie pentru a se gândi la toate scenariile. Dacă lucrurile evoluează atât de mult încât să se căsătorească oricum?

Simon se scutură cuprins de un fior, respingând automat această ipoteză.

— Atunci trebuie să ne gândim ce putem face pentru a pune cât mai repede capăt acestei logodne.

— Dar cum? întrebă ea. Ţi-am spus că nu mă simt în stare să o înfrunt direct pe Antonia, nu pot să-i dau în vileag minciuna, iar altă strategie nu am.

Îl urmări cum se plimba agitat prin cameră, evitând cu graţie toate piesele de mobilier. Constată cu surprindere că necazul îl făcea şi mai arătos, oasele frumoase ale feţei lui ieşeau şi mai estetic în evidenţă prin obrajii supţi de griji. În ce o privea, arăta îngrozitor când o năpădeau problemele.

— Ideal ar fi, murmură lordul Launceston mai mult pentru el, ca Antonia să anuleze din proprie iniţiativă logodna, spunându-i că s-a grăbit şi că de fapt nu erau logodiţi. Întrebarea este cum am putea s-o convingem sau ce s-ar putea întâmpla ca ea să acţioneze astfel.

Judith ştia răspunsul.

— Este foarte simplu. Singurul motiv pentru care ar renunţa la Adam eşti tu. Antonia s-a îndrăgostit de tine din prima clipă şi dacă nar fi crezut că ai părăsit-o definitiv, nici nu i-ar fi trecut prin cap să se uite măcar la altul.

Simon se întoarse contrariat spre ea.

— Eşti convinsă? Eu m-am întrebat de multe ori dacă nu cumva ce a simţit pentru mine n-a fost decât o pasiune trecătoare.

Era prea modest ca să conceapă măcar că nicio femeie nu i-ar fi putut rezista.

— Da, sunt sigură. Din nefericire, în calea împăcării voastre se află Adam. Dacă te-ai duce la Thornleigh să-i spui că o iubeşti şi că vrei să vă reînnoiţi jurămintele, Antonia s-ar simţi obligată să rămână cu Adam, pentru că e în starea în care e, ca să nu mai spun că el oricum ştie că sunt deja logodiţi. Judith se încruntă, îngrijorată sincer de toată situaţia. Aş vrea să ştiu ce simte de fapt Adam pentru Antonia. Poate că are o asemenea senzaţie de confort în prezenţa ei deoarece pe undeva în subconştient mai ştie că au crescut împreună.

Altă posibilitate era ca Adam să se îndrăgostească din nou de verişoara lui, ea să rupă logodna, iar el să sufere foarte mult – Judith însă nu voia nici măcar s-o ia în considerare.

Simon reflectă puţin la spusele ei, apoi dădu din umeri.

— Trebuie să abordăm problemele pe rând. Întâi de toate, oare mar primi Antonia la Thornleigh să îl văd pe Adam, sau sunt încă *persona non grata?*

— Sigur te-ar primi să-l vizitezi pe Adam, dar ne trebuie un motiv ca să poţi să rămâi mai mult pe la Thornleigh. Cu cât te-ar vedea mai des, cu atât mai repede ar renunţa la gestul ei mărinimos faţă de vărul ei, zâmbi Judith cu amărăciune. Dar nu-mi vine nicio idee. Dacă ai încerca să-i faci curte fără nicio jenă, te-ar da imediat pe uşă afară din loialitate faţă de Adam.

Simon rămăsese cu privirea în gol.

— Ce-ar fi dacă merg acolo, o întreb despre Adam, îi spun că a avut dreptate că noi doi nu ne potrivim, apoi îi urez casă de piatră, fericire şi aşa mai departe? Poate dacă o conving că nu am venit acolo ca să o presez în vreun fel, nici n-o să se simtă ameninţată de prezenţa mea acolo.

— Nu-i rău, dar tot trebuie să găsim un motiv serios pentru a putea să treci cât mai des pe acolo. Nu ajunge să vii doar de câteva ori pe săptămână la Adam.

Chipul lui Simon se transformă radical. Îi venise o

idee machiavelică.

— Simplu, ştiu. O să vin la tine.

— Poftim? icni Judith. Simon, ţi-ai ieşit din minţi? De ce să vii la mine?

— Cum de ce, din motive foarte lesne de înţeles, o tachină el. Eşti o femeie atrăgătoare. De ce să nu vreau să-mi petrec cât mai mult timp în compania ta? Cum crezi că ar putea Antonia să comenteze fără să pară fără inimă?

— Nu e o idee bună, protestă Judith.

Simon se pleoşti. Se lăsă într-un genunchi în faţa ei şi începu să o implore.

— Ştiu că ne agăţăm cu disperare de un pai, sperând că ceilalţi vor acţiona exact cum vrem noi. Nu e nici semn de înţelepciune, nici de onoare să încerci să te joci de-a Dumnezeu. Dar nu trebuie să uităm că altfel vom asista neputincioşi cum relaţia dintre Antonia şi Adam evoluează din inerţie atât de mult, că nu va mai putea fi oprită.

— Ce-i aia „inerţie”? întrebă ea distrată.

— Tendinţa corpurilor în mişcare de a se deplasa în continuare şi a celor în repaus de a rămâne pe loc, atâta timp cât asupra lor nu se exercită o forţă exterioară. Nefiind sigur că fusese înţeles, Simon încercă să traducă: Cu alte cuvinte, dacă nu încercăm să-i oprim, logodna îşi va urma traiectoria şi în cele din urmă se vor căsători, chiar dacă asta va însemna o mare greşeală pentru amândoi. Asta vrei să se întâmple?

— Nu, sigur că nu, ripostă Judith. Dar în joc sunt nişte sentimente foarte puternice. S-ar putea să ne ardem cu toţii rău de tot.

— Există şi riscul ăsta, recunoscu el cu jumătate de gură, după care nu mai zise nimic, ci se mulţumi să o contemple cu ochii lui mari şi albaştri.

Pe cât era de sigură că soarele răsare întotdeauna dinspre est, pe atât de bine ştia şi că urmările unei asemenea şarade puteau fi dezastruoase. Acceptase cererea în căsătorie a lui Adam, fusese de acord să-i poarte în pântece copiii şi să-şi petreacă toată zilele şi nopţile împreună până în clipa morţii. Cu toate astea, într-un

colţişor din inima ei idealul de frumuseţe era reprezentat de Simon, chintesenţa visurilor ei romantice.

Putea să trăiască în liniştită într-o lume în care fantezia ei era inocentă şi secretă, dar ce s-ar fi întâmplat dacă Simon îi făcea curte asiduu? Dacă avea să-i vadă în permanenţă zâmbetul acela devastator, adresat special ei, cât ar fi rezistat înainte ca fantezia să prindă viaţă şi să interfereze cu sentimentele reale şi palpabile pentru Adam? Închise ochii. Ar fi trebuit să se interzică prin lege ca un bărbat să fie atât de frumos. Nici nu mai putea gândi limpede din pricina lui.

Se ridică şi plecă de lângă el, încercând să se mute la o distanţă sigură. Voia să-i evalueze corect propunerea. Culmea era că ideea lui ar fi putut da roade, deşi Judith se îndoia că el pricepea modul de gândire al unei femei atât de bine încât să-şi dea seama ce plan ambiţios propusese de fapt.

Dacă creau aparenţa că Simon Launceston o curta pe Judith, atunci nu doar că Antonia l-ar fi văzut în permanenţă, dar în suflet i-ar fi încolţit gelozia şi i-ar mai fi tăiat din elanul care o mâna spre nunta cu Adam. Oare ar fi în stare să nu reacţioneze când bărbatul pe care îl dorea cu adevărat alerga după o altă femeie, mai ales când respectiva nu era nici la fel de frumoasă, nici la fel de fermecătoare şi nici la fel de bogată?

Judith se îndoia. La cât de mândră era, Antonia ar fi simţit curând dorinţa să şi-l revendice pe Simon, aşa că l-ar fi lăsat pe Adam pentru prietena ei.

Norocul ei era că poliandria nu era permisă în Anglia, pentru că altfel Antonia s-ar fi măritat cu amândoi.

Judith îşi îndreptă din nou atenţia către Simon şi îl întrebă cu tristeţe:

— Tu-ţi dai seama că riscăm să le stârnim o ură cumplită? Antonia se poate supăra atât de tare, încât să mă dea afară din casă şi să nu mai vorbească niciodată nici cu mine, nici cu tine. Adam te poate provoca la duel. Nimeni nu ştie ce catastrofă poate cădea pe capul nostru.

Lordul Launceston interpretă aceste vorbe ca pe un

acord tacit şi zâmbi uşurat.

— E posibil, dar mă îndoiesc. Cel mai probabil este ca Adam să-şi recapete memoria înainte ca micul nostru complot să ajungă prea departe. Poate că şi-a revenit chiar acum, după ce ai venit tu la Buxton.

— N-avem noi norocul ăsta, oftă ea cu dezamăgire în glas.

— Probabil că nu, fu de acord Simon, apoi se lumină la chip. Dar am şi veşti foarte bune pentru tine. Prietenul meu, editorul, arde de nerăbdare să-ţi publice albumul cu flori sălbatice. I-au plăcut tare mult desenele, a zis că sunt ceva între artă şi ştiinţele naturii. Şi speră ca *Florile din regiunea muntoasă* să fie prima dintr-o serie care să prezinte florile de pe tot cuprinsul ţării.

— Da? Judith uitase complet că îi trimisese desenele la Londra, iar acum fusese luată prin surprindere. Dar este grozav! zâmbi ea încântată. Nu am crezut că o să fie interesat, cu tot sprijinul tău. Îţi mulţumesc mult, Simon, pentru că ai avut încredere în mine şi le-ai trimis.

Avea pentru ce să-i mulţumească. Şi poate că era un semn că, în sfârşit, norocul începea să i se schimbe şi toată încurcătura aceasta avea să se descâlcească până la urmă.

Şi-o dorea din tot sufletul.

Cele două femei de la Thornleigh stăteau în salonaş când majordomul apăru cu o tavă de argint pe care se afla o carte de vizită. Antonia se arătă surprinsă. Mulţi moşieri din vecinătate îşi lăsaseră cărţile de vizită în semn de îngrijorare pentru vărul ei, dar le dăduse tuturor de înţeles că deocamdată nu primea musafiri. Cine oare fusese îndrăzneţul care insistase să i se trimită personal cartea de vizită?

Aruncă o privire spre tavă şi înţelese.

Judith cosea ceva; o văzu tresărind cu coada ochiului.

— S-a întâmplat ceva?

— A venit Simon.

— Probabil că a auzit despre accidentul lui Adam, sugeră cu un aer nevinovat doamna de companie.

— Probabil, murmură Antonia făcând eforturi să se

adune. Ar fi trebuit să mă gândesc să-i scriu, dar nu mi-a stat mintea la asta. Pofteşte-l înăuntru.

Judith se ridică şi îşi strânse uneltele de cusut în coş.

— Presupun că vrei să vă las singuri.

Antonia nu era deloc la fel de sigură că voia să rămână singură cu el, dar nu făcu niciun gest să o oprească. Începu să se agite, să-şi aranjeze părul, să se întrebe cum arată, după care îşi dădu seama că se comporta ca o gâsculiţă. Acum era logodită cu Adam şi trebuia să uite de momentul acela de nebunie cu Simon.

Teoretic aşa trebuia să facă, dar atunci cum se explica junghiul pe care-l simţise în piept când îl văzuse intrând? Se oprise chiar lângă uşă, brunet şi elegant, frumos precum un zeu. Părea reţinut şi stăpân pe sine; nu era câtuşi de puţin nervos şi nici nu dădea semne că n-ar fi venit de bunăvoie.

— Ştiu că vizita mea nu se cade, Lady Antonia, dar am auzit despre Adam şi am fost foarte îngrijorat. Sper să mă ierţi pentru această îndrăzneală.

Antonia se miră puţin că încă îi mai bătea inima şi mai putea să respire.

— Firește. Eşti prietenul lui Adam şi este foarte normal să fii îngrijorat. Dacă aş fi avut mintea limpede, ţi-aş fi scris chiar eu, spuse ea făcându-i semn să se aşeze. Cât de mult ai aflat despre ce s-a petrecut? întrebă cu o uşoară ezitare.

— Foarte puţin, răspunse el în timp ce se aşeza. Azi-noapte am ajuns la Buxton. Evenimentele de la Thornleigh sunt discutate peste tot în ţinut.

Antonia încuviinţă din cap; nu era nimic neobişnuit. Majoritatea servitorilor ei locuiau în zonă, aşa că secrete nu prea existau în casă.

— Atunci înseamnă că ai auzit şi despre amnezia lui? Simon clătină grav din cap.

— Da. Şi despre logodna ta. Antonia se pregăti să audă o mică predică, dar fostul ei pretendent nu o mustră deloc. Recunosc, vestea m-a şocat, dar apoi m-am gândit mai bine şi am înţeles. Aţi fost întotdeauna foarte

apropiaţi, aveţi multe interese comune, zâmbi el amar. Să ştii că ai avut dreptate. Mă doare s-o afirm, dar nu ne-am fi potrivit. Îmi îngădui să vă urez toate cele bune?

Antoniei îi veni să plângă. Simon era un om incredibil de bun.

— Sigur că da, zise cu vocea gâtuită de emoţie. Eşti foarte drăguţ. Ar fi corect să precizez, continuă ea pe un ton normal de data aceasta, că între mine şi Adam există o înţelegere, nu o logodnă oficială. Nu putem lua nicio hotărâre majoră până când nu se va simţi mai bine.

— Dar în prezent cum se simte?

— Fizic, bine, deşi are dureri de cap şi doarme mai mult decât înainte. De fapt şi acum se odihneşte. Doctorul spune că este normal şi că în scurt timp vor dispărea aceste neplăceri.

— Dar din punct de vedere mental şi emoţional?

— Nu se plânge, însă nu-i convine deloc ce se întâmplă cu el. Are impresia că înnebuneşte.

— Are şi motive, îl compătimi sincer Simon. De când am auzit ce sa întâmplat cu el, am încercat şi eu să mă gândesc la ce poate simţi cineva care se trezeşte că nu mai ştie cine e şi vede că este înconjurat doar de străini. Aş vrea să-l văd şi eu, dar numai în cazul în care nu ai nimic împotrivă.

— Sigur. O să constataţi că face faţă cu brio. Pune o grămadă de întrebări pentru că vrea să se lămurească pe deplin ce fel de viaţă ducea înainte. Voi v-aţi cunoscut în India, iar acolo a petrecut o bună perioadă din viaţă, despre care eu nu am habar, zise ea cu ochii la unghiile ei perfecte. Am descoperit că ştiu mult mai puţin decât credeam că ştiu despre el.

— Cred că este o situaţie foarte dificilă, îşi exprimă Simon empatia.

— Prefer să o consider un proiect educaţional, zâmbi Antonia, care se hotărâse dintr-odată să fie mai indulgentă cu Lord Launceston. E frivol să considerăm că-i cunoaştem ca-n palmă pe cei dragi nouă. Adam şi cu mine avem şansa unică de a ne redescoperi.

Tăcu, remarcând cu coada ochiului o crispare uşoară pe chipul lui. Adevărul era că nu-şi găsise cea mai potrivită temă de discuţie. Nu era prea frumos din partea ei să discute despre bărbatul cu care urma să se mărite tocmai cu cel care ocupase înaintea lui această poziţie.

— Când crezi că aş putea să-l văd pe Adam? se interesă el ridicându-se.

— Ar trebui să se trezească în curând, răspunse ea aruncând o privire spre ceas, apoi îşi muşcă fără să vrea buzele. Unde stai?

— La hotelul White Hart din Buxton.

— Mi se pare caraghios din partea ta că te-ai cazat acolo, încercă ea să-l provoace, deşi nu ştia ce răspuns ar fi vrut să audă din partea lui.

— Păi nu mă aşteptam să mă primeşti în casă, găsi el o replică acceptabilă.

Era un gentleman desăvârşit…

— Ei, hai lasă-mă cu toate regulile astea de bună-cuviinţă, se răsti ea exasperată. Este o situaţie absurdă. De vreme ce am stabilit de comun acord că nu ne potrivim şi că logodna noastră a fost o greşeală, putem rămâne prieteni. Ca prieten al meu şi al lui Adam, eşti oricând bine venit la Thornleigh. Ţi-ar fi mult mai simplu să stai aici de câte ori vii prin zonă. Iar lui Adam i-ar prinde bine să aibă prin preajmă şi un prieten bărbat, nu doar femei. Există riscul ca în curând să moară de plictiseală de cât îl cocoloşim eu şi cu Judith.

Simon râse cu poftă.

— Eşti absolut unică, Antonia. Dacă eşti încredinţată că mă poţi suporta, m-aş bucura să mă cazez aici. Chiar aşa, întrebă el cu o nuanţă suspectă în glas pe care Antonia o remarcă imediat, Judith ce mai face?

— Foarte bine. A fost de mare ajutor când cu accidentul. Aş fi luato razna dacă nu era ea. S-a evaporat subtil când a auzit că eşti aici. Spre deosebire de mine, Judith este întotdeauna plină de tact.

Pe Simon îl pufni râsul.

— Bine atunci, dacă eşti convinsă că nu te deranjează

prezenţa mea, mă duc la Buxton să-mi iau lucrurile.

Antonia îi întinse mâna, iar el se aplecă să o sărute cu o întârziere abia perceptibilă. Se descurcaseră amândoi foarte bine. Bineînţeles că simţise fluturi în stomac când îl văzuse – Simon ar fi putut face şi statuia Madonei să întoarcă capul după el – dar nu se făcuse de râs. Era o dovadă în plus că nu mai era îndrăgostită de el.

Era atât de sigură de acest lucru, încât i se păruse de-a dreptul copilăresc să nu-l invite să stea acolo. Trebuia să fie o gazdă ospitalieră. Dar fireşte că aspectul cel mai important al şederii lui era potenţialul efect benefic asupra lui Adam.

Fireşte.

Pe drumul spre trăsură, Lord Launceston se mai relaxă; trecuse cu brio de primul obstacol. Antonia era într-adevăr o femeie superbă. Poate că avea ea o fire mai năvalnică, dar era deschisă şi sinceră şi nici nu ţinea la supărare.

Calităţi care îi îngreunau misiunea. Trebuia să fie convins că acţiunile pe care avea de gând să le întreprindă aveau să aducă foloase tuturor celor patru persoane implicate, altfel n-ar fi avut nicio scuză. Nu-i plăcea deloc că la treizeci şi unu de ani îşi descoperise „talentul” de a fi duplicitar. I se păruse floare la ureche să joace rolul pretendentului suferind, dar totodată nobil. Spera ca Judith să nu se fi înşelat şi Antonia să fie în continuare îndrăgostită de el. El, unul, nu era aşa convins. Nu-i făcuse niciun fel de aluzie şi vorbise foarte frumos despre Adam. Îi analiză atitudinea şi ajunse la concluzia că îi vorbise ca o persoană implicată deja într-o relaţie, chestiune care nu se potrivea nicidecum cu aşteptările lui.

Se scutură şi-şi alungă aceste gânduri, apoi pocni biciul pe spinarea cailor. Timpul avea să le rezolve pe toate. Era de datoria lui să facă tot ce-i stătea în putinţă pentru ca lucrurile să se sfârşească bine pentru toată lumea.

capitolul 10

Adam se uita peste nişte documente în bibliotecă

când fu anunţat că lordul Launceston dorea să îl vadă. Antonia îl pregătise sufleteşte pentru vizita unui prieten vechi, dar tot era stresat. Îi era greu să se simtă în largul lui lângă oameni care ştiau mai multe lucruri despre el decât el însuşi.

Lordul Launceston se purtă cu tact. Intră încet în cameră şi îi întinse mâna.

— Salut. Întotdeauna mi-ai spus Simon. Te superi dacă-mi permit să-ţi spun Adam?

— Nu, deloc.

Îi strânse mâna şi îi făcu semn să ia loc, impresionat de atitudinea calmă a vizitatorului.

— Din ce mi-a zis Antonia, am înţeles că ne-am cunoscut în India. Simon încuviinţă din cap.

— Ai intrat într-o noapte în Observatorul din Bombay şi ai vrut să te uiţi prin telescop.

Privirea lui Adam se adânci printre frânturile de amintiri.

— Da, parcă îmi aduc aminte că am zărit suprafaţa Lunii printr-un telescop şi am încercat să-i identific mările. Marea Imbrium, Marea Crisium.

— Chiar ţi-aduci aminte? se înflăcără Simon.

— Da. La fel păţesc cu toate. Îmi aduc aminte concluzii şi ce am învăţat despre astronomie, dar nu cu cine sau în ce împrejurări. E ca şi cum toate informaţiile personale mi-au fost extirpate din minte.

— A trecut doar o săptămână de când ţi-a căzut acoperişul în cap, sublinie oaspetele. Nu te poate învinovăţi nimeni că memoria ţi-a plecat în vacanţă.

Adam rânji şi se aşeză la birou, bucurându-se în sinea lui că ştiuse să-şi aleagă prietenii.

— Ar fi bine dacă mi-ai putea povesti despre viaţa pe care o duceam în India. Antoniei nu i-am oferit detalii în scrisori, aşa că nu prea are ce să-mi spună despre acea perioadă.

— Nici eu nu ştiu foarte bine, pentru că nu prea discutam despre afacerile tale, dar o să încerc, îi promise Simon. Ce-ai vrea să ştii?

Adam gesticulă spre actele şi documentele întinse pe tot biroul.

— Am constatat că am o avere măricică. Cu ce mă ocupam, pentru că nu înţeleg cum am reuşit să strâng aşa mult bănet fără să fac ceva necurat, se strâmbă el. De fapt, nu sunt sigur că vreau să aflu.

— N-ai de ce să-ţi faci griji. N-am auzit pe nimeni niciodată să se plângă de faptul că l-ai fi înşelat. Având în vedere că în India există o comunitate europeană bine înrădăcinată şi mereu la curent cu ce se întâmplă, n-ar fi fost greu deloc să ţi se ducă buhul de om necinstit. Deşi, vezi tu, adăugă Simon precaut, ai reuşit să-ţi atragi atât admiraţia, cât şi blamul.

— Cum aşa? zâmbi Adam.

— Ai muncit din greu şi cu perseverenţă, nu ţi-a fost frică să-ţi asumi riscuri. Mi-ai povestit odată că primii bani câştigaţi au fost la un joc de hazard17, în timpul unei călătorii.

— Serios? se miră Adam. N-aş fi ghicit că mă pasionau jocurile de noroc.

— Păi norocul nici nu juca un rol atât de important. Mi-ai explicat cum stătea treaba. Simon îşi încrucişă picioarele, minunându-se cât de uşor se lega conversaţia, chiar dacă trecutul lor comun nu mai exista pentru unul din ei. Mi-ai spus că un adevărat jucător este dependent de emoţiile puternice, aşa că are nevoie şi de înfrângeri pentru a savura cu adevărat jocul. Tu jucai cu sânge-rece şi dintr-un singur motiv: să câştigi. Nu jucai niciodată decât dacă aveai şanse mari la câştig, şi pentru că te pricepeai la calculul probabilităţilor ştiai să-ţi alegi momentul. De când ne-am cunoscut nu te-am văzut jucând niciodată; în schimb, ţi-ai asumat nişte riscuri enorme în afaceri. Din ce mi-am dat eu seama, ai avut de câştigat în aproape toate cazurile.

— Ce fel de riscuri?

Simon se gândi puţin înainte să-i răspundă.

— După cum ţi-am mai zis, nu am fost niciodată la curent cu afacerile tale, dar îmi aduc aminte de o

tranzacţie anume. Era un căpitan metis care-şi pierduse corabia în împrejurări dubioase, iar acum nu-i mai rămăsese nimic de făcut decât să-şi bea minţile într-o baracă din portul din Bombay. Tu i-ai dat o corabie nouă, i-ai asigurat jumătate din profit, iar el trebuia să navigheze printr-o zonă din Indiile de Est cunoscută pentru atacurile piraţilor.

Toată lumea te-a arătat cu degetul ca pe un nebun că i-ai dat o corabie pe mână, dar riscul pe care ţi l-ai asumat ţi-a adus numai beneficii. Eu ştiu de povestea asta pentru că mi-ai sugerat să investesc în cursele lui taman când eram la buza prăpastiei din punct de vedere financiar. Pot spune că am avut un profit enorm.

— Aşadar, am lăsat alţi oameni să-şi rişte vieţile în timp ce eu stăteam şi încasam beneficiile? ridică Adam din sprâncene. Întradevăr, nu făceam chestii ilegale, dar nici morale. Eram un parazit.

— Nu erai deloc un parazit. I-ai oferit unui om o a doua şansă. În cele din urmă căpitanul a câştigat suficienţi bani cât să-şi permită să cumpere corabia de la tine. Dar în afară de asta, rânji Simon, dacă te gândeşti că erai un laş, află că în prima călătorie întreprinsă de el ai fost şi tu. Nu cumva ai o cicatrice de sabie pe antebraţul stâng?

— De acolo e? întrebă prietenul său, uitându-se automat la mână.

— A trebuit să vă croiţi cu greu drumul prin Strâmtoarea Malacca. Adam oftă şi îşi trecu degetele prin păr.

— M-am mai liniştit; mă speriasem că îi lăsam doar pe ceilalţi să-şi asume riscurile în locul meu. Dar mă întreb uneori cine e Adam Yorke. Individul mi se pare complet necunoscut.

— Erai – eşti – un om complicat, Adam. Probabil că eu ţi-am fost cel mai apropiat cât ai stat în India, dar tot nu pot să afirm cu certitudine că te-am cunoscut pe deplin.

— Şi atunci ce părere aveai despre mine? îl iscodi Adam, fixându-l cu privirea.

— Eşti un om cu o inteligenţă şi o curiozitate aparte,

rosti Simon după ce reflectă câteva secunde. Te-ai străduit din greu să faci avere, dar nu eşti lacom din fire. O mare parte a succesului tău s-a datorat faptului că te pricepi la oameni, exact cum e exemplul acelui căpitan. Le-ai oferit o şansă tuturor celor care o meritau, iar în schimb ai câştigat loialitate şi muncă asiduă din partea angajaţilor. Întotdeauna am crezut, urmă Simon, încercând o nuanţă mai subtilă, că ai fost mânat de o pasiune secretă, dar n-am ştiut niciodată care era aceasta.

Adam căzu pe gânduri şi îşi masă bandajul de la cap, acum redus mult ca dimensiuni. Cu cât afla mai multe despre el însuşi, cu atât înţelegea mai puţin. Oare chiar purta Adam Yorke un secret întunecat în sufletul lui? Normal ar fi fost să-l ştie, chiar şi în starea amnezică în care era. Gândurile acestea îl conduseră spre o altă întrebare.

— Dar viaţă personală aveam în India, sau doar munceam?

— Evitai să participi la multe dintre evenimentele sociale. Odată mi-ai spus că nu-ţi făcea nicio plăcere să ştii că averea dobândită îţi asigura acceptul unor familii care te-ar fi batjocorit pentru originea ta cu câţiva ani mai devreme. Dintr-odată, Simon îşi aduse aminte un detaliu relevant: Aveai o metresă. O chinezoaică tânără pe care o cumpăraseşi de la un negustor de sclavi. Ai cumpărat-o doar ca să o eliberezi, dar ea n-a vrut să plece de lângă tine.

— Dumnezeule, se sperie Adam. Ce s-o fi ales de ea când am plecat din India? Nu am luat-o cu mine, aşa-i? întrebă el panicat.

— Nu te teme, nu stă să te aştepte prin Londra pe undeva, îl asigură prietenul lui. I-ai dat o sumă frumuşică de bani cu care plănuia să se ducă în Macao să-şi găsească un soţ după plecarea ta. Chinezii sunt oameni practici.

— La cum evoluează lucrurile în lume, ar putea să fie şi mai rău, oftă Adam.

Schimbară subiectul şi discutară despre chestiuni mult mai banale, dar nu se putu abţine să nu se întrebe ce

evenimente surprinzătoare avea să mai afle despre trecutul lui.

Lordul Launceston adusese un plus de energie pozitivă în casă, iar următoarele zile trecură mai repede. Adam era mulţumit că ceilalţi îl tratau normal, ca şi cum amnezia ar fi fost o simplă răceală care trecea repede.

Toţi erau dispuşi să discute cu el ori de câte ori se arăta interesat şi punea întrebări, dar atmosfera era întotdeauna destinsă. I-ar fi fost mult mai greu dacă l-ar fi copleşit cu temerile sau aşteptările lor.

Cea mai mare parte a timpului o petrecea în compania verişoarei lui şi îi fu din ce în ce mai evident că aveau aceleaşi gusturi şi mod de gândire, ceea ce îi explica perfect de ce hotărâseră să se căsătorească. Cu toate acestea, percepea o oarecare reţinere din partea Antoniei ori de câte ori circumstanţele erau de aşa natură încât ajungeau la intimitate fizică.

Nu prea pricepea. Antonia era spontană şi plină de afecţiune, dar stabilise un fel de barieră între ei, care îl avertiza că nu putea să se comporte cum se comportă bărbaţii cu viitoarele lor soţii în general.

O admira în tăcere şi se întreba dacă părul ei cu luciri aurii-roşcate chiar se simţea mătăsos la atingere, însă nu îndrăznea să facă vreun gest. Erau o mulţime de lucruri pe care nu le ştia despre trecutul lor comun. Poate că Antonia era mai rezervată acum pentru că fusese el prea obraznic în trecut. Nu cuteza să deschidă acest subiect, preferând să aştepte momentul potrivit.

La o săptămână după mutarea lordului Launceston la Thornleigh, acesta începu să-şi petreacă timpul mai ales în compania lui Judith. Plecau în căutarea fosilelor şi a florilor, admirau mările şi craterele lunare, comentau cărţi pe care le citiseră amândoi şi în general orice făceau, făceau împreună. Asta îi plăcea foarte mult lui Judith, chiar periculos de mult.

Din nefericire însă, apropierea dintre ei părea să nu o afecteze în niciun fel pe Antonia, care nu simţea nici cea mai mică urmă de gelozie, ba chiar îi ignora de-a dreptul,

pentru că toată atenţia îi era acaparată de Adam.

Pe de altă parte, lui Judith îi era din ce în ce mai greu să se uite la celălalt cuplu, aşa că se lăsă atrasă tot mai mult de Simon.

Vara era extrem de toridă, astfel că într-o seară, după o cină târzie, deciseră să se plimbe cu toţii prin grădină, în speranţa de a se mai răcori puţin. Antonia îl luă de braţ pe Adam, Simon îi oferi braţul lui Judith, apoi porniră cu toţii în amurg.

La un moment dar, Judith se opri să-şi desfete simţurile cu mirosul îmbătător al trandafirilor. În ultima săptămână fusese încordată mai ceva ca strunele harpei. Acum voia doar să se bucure de acea clipă şi de prezenţa bărbatului de lângă ea.

La câţiva metri în faţa lor, Adam rupse un trandafir galben, după care făcu o reverenţă în faţa Antoniei şi i-l dărui în timp ce comenta ceva ce o făcu să râdă cu zgomot. Antonia luă trandafirul şi şi-l puse pe după ureche, apoi îl apucă iar de braţ, încă râzând.

Privindu-i de la distanţă, Simon se posomorî.

— N-am făcut cine ştie ce progrese cu planul nostru de a-i separa, nu?

— Ne-ar fi fost mai simplu dacă eram nişte oameni răi. Văzând că Simon o privea întrebător, Judith îi explică: pe când trăiam ca o nomadă, mutându-mă de la o familie la alta, am învăţat că cei mai buni intriganţi sunt cei cărora le place să le facă rău celorlalţi.

— Însemnă că avem o problemă. Noi nu vrem să le facem rău. Vrem doar ca toată lumea să trăiască fericită până la adânci bătrâneţi, însă cu partenerul potrivit.

Nu prea aveau ce să mai adauge după o aşa concluzie, prin urmare se plimbară încă o jumătate de oră în tăcere. Lui Judith îi plăcuseră dintotdeauna grădinile de la Thornleigh, dar parcă niciodată aşa de mult ca acum. Nu se întunecase complet, dar deasupra orizontului apăruse deja o stea.

— Este cumva Luceafărul-de-Seară, Venus?

— Da, răspunse Simon, încântat de cunoştinţele ei.

Venus este cel mai luminos astru de pe cer, după Soare şi Lună, şi cel mai frumos dintre toate. Ştiai că în greacă *planetes* înseamnă „peregrin”? De aceea au numit oamenii „planete” aştrii care călătoresc pe boltă.

— Dar dacă nu e o stea adevărată, înseamnă că nu ne mai putem pune dorinţe când ne uităm la ea?

— Ba da, sigur că putem. Dorinţele şi visele sunt mai presus de astronomie. Nici nu există o stea mai potrivită ca Venus, planeta dragostei, ca să-ţi pui dorinţe.

Judith rămase cu privirea pierdută spre punctul acela luminos de pe cer, apoi scutură din cap. Dorinţa ei era irealizabilă, întrecea orice vis şi speranţă. Ar fi făcut mai bine s-o dea uitării sau să recunoască faptul că nu avea nicio şansă de a se îndeplini.

În cele din urmă ajunseră lângă pârâu. Se opriră şi ascultară în linişte sunetul apei. Tocmai atunci auziră şi paşii celuilalt cuplu, venind înspre ei pe aceeaşi potecă.

Chiar înainte ca Adam şi Antonia să-şi facă apariţia de după colţ, Simon se întoarse brusc spre partenera sa de plimbare.

— A sosit momentul să-i dăm Antoniei o temă mai serioasă de gândire.

Judith mai apucă să vadă un zâmbet ştrengar, după care se trezi prinsă în braţele lui şi sărutată. Scoase un icnet; era cea mai mare greşeală pe care o puteau face. În acelaşi timp însă, mâinile ei se încolăciră în jurul gâtului lui şi nu se putu abţine să nu se lipească de el şi să-i răspundă la sărut cu toată pasiunea pe care o acumulase şi reprimase până atunci.

Auzea ca prin vis paşii celorlalţi; îşi dădu seama că se opriseră brusc şi că amuţiseră la fel de brusc, apoi simţi cum se îndepărtau tiptil de ei. Toate acestea însă parcă se întâmplau pe o altă planetă. Îmbrăţişarea lui Simon, ardoarea lui şi căldura buzelor erau singura realitate pe care o mai percepea acum.

Ştiuse ea ce ştiuse când se temuse de consecinţele planului prin care Simon se prefăcea că o curtează. Pentru el era un subterfugiu, pentru ea era ceva cât se poate de

palpabil. Judith, care nu-şi permisese niciodată să viseze, se descoperi brusc prinsă într-un vârtej de dorinţe. Habar n-avea cât stătuseră îmbrăţişaţi – prea puţin.

Îşi dădu seama că dacă mai continuau aşa avea să-i fie din ce în ce mai greu să facă faţă consecinţelor, aşa că desprinse de lângă el. Se întunecase, dar încă îi putea zări chipul; tremura la fel de tare ca ea.

Sigur că era nervos. Trebuise să simuleze o îmbrăţişare pătimaşă pentru a stârni o reacţie din partea Antoniei. Probabil că se şi şocase când fiinţa liniştită pe care o strânsese la piept cu tandreţe se transformase brusc într-o fiară care îl sărutase de parcă ar fi fost singura ei speranţă… sau singurul ei blestem.

După ce bătăile inimii îi reveniră la normal, Judith îşi recăpătă şi vocea şi spuse ca şi cum şi-ar fi jucat perfect rolul:

— Ar trebui să-i pună pe gânduri un pic. Să sperăm că va avea un efect pozitiv asupra deznodământului micii noastre conspiraţii.

Urmă o pauză extrem de lungă. Chipul lui Simon se încrâncenă, apoi se destinse. Acum arăta iar ca o sculptură rece din marmură, iar gropiţa aceea din bărbie îi ieşea şi mai mult în evidenţă.

— Să sperăm.

Se întoarseră spre casă, fiind amândoi foarte atenţi ca nu cumva să se atingă din greşeală.

Antonia îi povestea lui Adam o întâmplare amuzantă de când erau copii şi se bălăceau în gârlă, spre exasperarea supraveghetorilor. În momentul în care cotiră după un pâlc de arbori, dădură nas în nas cu Simon şi Judith, îmbrăţişaţi de parcă venise sfârşitul lumii.

Antonia scoase un şuierat, întocmai ca un balon care se dezumflă. Dacă nu o apuca Adam de o mână s-o tragă de acolo, ar fi rămas pe loc cu gura căscată. Îl urmă nesigură pe picioare, până se îndepărtară. Dar de ce să nu se sărute Simon cu altă femeie? Ea singură îl alungase şi îi dăduse implicit permisiunea să-şi vadă de viaţa lui. Ar fi vrut să stea să bocească după ea?

Da! Era vrednică de dispreţ, se purta ca o femeie geloasă, o specie pe care o condamnase altădată. Ar fi trebuit să se bucure când doi oameni la care ţinea se arătau interesaţi unul de celălalt. Dar dacă se gândea mai bine, felul de a fi al lui Judith, liniştită, înţelegătoare şi pasionată de ştiinţă, o făcea mult mai potrivită pentru Simon.

Aşa era. Dar atunci de ce îi venea să rămână în mijlocul drumului şi să urle la lună?

Vocea baritonală a lui Adam îi întrerupse gândurile.

— De ce eşti aşa de surprinsă? întrebă el amuzat. Era evident că se petrece ceva între ei. Te deranjează că însoţitoarea ta are un curtezan?

Antonia îşi dădu seama că-şi înfipsese unghiile în braţul lui. Se strădui să se stăpânească. Cine se credea să-şi permită să protesteze dacă Simon îşi căuta consolarea în altă parte? Doar ea decisese în doar câteva zile să se mărite cu Adam.

„Dar nu este acelaşi lucru!” bombăni cu ciudă în sinea ei.

— După cum ţi-am mai spus, nu sunt tot timpul pe faţă şi nu pricep imediat ce se întâmplă în jur. Mi-am concentrat atenţia doar asupra ta.

— Ar trebui să mă simt flatat, murmură el, oprindu-se în mijlocul cărării cu faţa spre ea.

Privirea lui se ascuţise în amurg, iar ochii lui mai mult verzi decât cenuşii penetrau mult mai adânc în căutarea liniştii interioare.

Îşi ridică o mână şi o mângâie cu o gingăşie extraordinară, coborând de la sprâncene spre obraz, apoi de-a lungul maxilarului şi pe gât. Atingerea lui era foarte senzuală, iar Antonia simţi un fior amestecat de plăcere şi teamă. Tânjea după el, dar nu i se părea firesc să-şi dorească vărul aşa.

— Şi de ce ţi-ai îndreptat toată atenţia asupra mea, verişorico? întrebă el cu blândeţe. Pentru că sunt un nefericit în suferinţă şi trebuie să ai grijă de mine, sau pentru că sunt viitorul tău soţ?

Acum, mâna lui o mângâia şi o masa uşor pe ceafă.

— Câte puţin din amândouă, zise ea, fără să clipească măcar.

— Păcat, replică el sec, retrăgându-şi mâna.

Antonia se simţi cuprinsă de deznădejde. Era perfect conştientă că nu ştia ce voia de fapt de la Adam. Mai grav, şi el era conştient de asta.

Adam se retrase în dormitor, iar de nicăieri apăru Bradley, care se interesă dacă stăpânul lui avea nevoie de ceva. Sub înfăţişarea aceea de pirat fioros, valetul avea un suflet de mamă-cloşcă.

— Vorbeam des despre verişoara mea? îl chestionă Adam în timp ce-şi desfăcea eşarfa de la gât.

— Despre Lady Antonia? Foarte rar, îi răspunse cinstit Brandley. Vă vedeam încântat când primeaţi câte o scrisoare de la ea, parcă eraţi o pisicuţă la oala cu smântână, dar n-o pomeneaţi niciodată. După o clipă de reflecţie, continuă: Ştiaţi că sub capacul ceasului aveţi un portret al ei?

— Nu, nu ştiam, spuse Adam, scoţându-l repede din buzunar.

Îl avusese tot timpul la el, dar nu-i acordase vreo atenţie specială.

Îl studie cu grijă şi găsi un sistem mic prin care reuşi să desfacă capacul. Înăuntru era un portret al Antoniei, cu părul de culoarea caiselor şi cu zâmbetul ei plin de viaţă. Probabil că avea în jur de şaisprezece-şaptesprezece ani la momentul respectiv.

Adam îl mai privi o vreme, aşa cum mai făcuse de foarte multe ori când se aflase în celălalt colţ al lumii. Inima i se strânse; îşi dădu seama că aceasta trebuie să fi fost „pasiunea lui secretă” care îi purtase paşii spre India.

Din păcate, nici între timp nu aflase ce avea de făcut pentru a o cuceri definitiv.

*

Antonia avusese un somn agitat şi se hotărî să renunţe la plimbarea zilnică de dimineaţă. Thornleigh putea să se descurce câteva ore şi fără atenta ei

supraveghere. Rămase mai mult ca de obicei în pat, fără să reuşească să se odihnească. În cele din urmă coborî în salonaş, unde o găsi pe Judith bând ceai, în timp ce rupea de zor pâinea prăjită în mii de bucăţele. Tresări când o auzi pe Antonia intrând, apoi îi aruncă o privire demoralizată. Era foarte neobişnuit ca stăpâna să fie acasă la acea oră.

— În legătură cu aseară... îngăimă ea după ce-şi adună tot curajul, dar Antonia îi făcu semn să se oprească.

— Nu trebuie să-mi dai nicio explicaţie.

Ştia că vorbele îi sunaseră reci şi insensibile, dar nu se simţea în stare să găsească altele.

— Dacă te-ai supărat, atunci sunt multe de spus, replică sumbru Judith.

De data asta Antonia reuşi să răspundă mult mai natural.

— Mai degrabă am fost... surprinsă, recunoscu ea. Nu-mi dădusem seama în ce relaţie eşti cu Lord Launceston. Mă tem că din păcate nu am ştiut nimic până aseară.

— Nu vreau să crezi că ne-am furişat să nu ne vezi tu, spuse Judith şi îşi muşcă buza, arătând mai nefericită ca oricând.

— Nici nu se pune problema să vă furişaţi, pufni Antonia în râs. Sunteţi doi adulţi liberi ca pasărea cerului. Nu cred că e genul care să ia în derâdere sentimentele unei femei. Chiar dacă ar fi fost, nu mi-aş fi permis să intervin şi să-l vorbesc de rău. Tu eşti însoţitoarea mea şi nu viceversa.

— Antonia, nu înţeleg absolut nimic din ce vorbeşti acolo, ripostă Judith ofensată. Aş fi preferat să te enervezi. Este supărător să vezi pe cineva de care te-ai despărţit de curând îmbrăţişându-se cu altă persoană. Aseară a fost mai degrabă un accident. Te rog să mă crezi că aş prefera să nu-l mai văd niciodată pe Simon decât să risc să te pierd ca prietenă.

Reacţia ei promptă o trezi la realitate pe Antonia, care se prăbuşi pe un scaun.

— Dumnezeule, Judith, mă port ca o proastă, şi ştiu foarte bine, zise ea cu ciudă. Am fost şocată să vă văd împreună, când de abia au trecut câteva săptămâni de când am rupt logodna cu el, dar cum îmi pot permite să vă judec? Eu l-am acceptat pe Adam de două ori mai repede. Iar apoi m-am gândit la voi, continuă ea cu toată onestitatea, şi mi-am dat seama că vă potriviţi mult mai bine decât mă potriveam eu cu el! Tu eşti mult mai cultă, eşti mult mai tolerantă decât mine şi nu lai chinui niciodată pe săracul om aşa cum am făcut-o eu. Dacă vă iubiţi într-adevăr, atunci o să fiu prima care o să vă dorească să fiţi fericiţi împreună.

Judith se făcuse mică, gata să se evapore de ruşine. Teoriile despre gelozie şi mândrie meritau să fie aruncate la coş. Antonia se arătase atât de înţelegătoare, încât o copleşise. Era evident că strategia ei şi a lui Simon nu ducea nicăieri. Părea din ce în ce mai puţin probabil ca Antonia şi Adam să se despartă, iar conspiraţia se dovedea a fi dezastruoasă şi cu efecte neaşteptate pentru tânăra văduvă.

— Nu ştiu ce-o să fie mai încolo, zise cu precauţie, aşa că este prea devreme să ne urezi orice. Ce-ai văzut tu a fost doar o... o aberaţie de moment fără nicio însemnătate.

Antonia nu părea convinsă de explicaţia ei, dar nici nu insistă, fapt pentru care Judith îi mulţumi în gând. Avea din ce în ce mai des senzaţia că toţi patru trăiau într-o comedie din perioada Restauraţiei, cu răsturnări bruşte de situaţie şi schimburi de parteneri.

Adam şi Antonia îşi priponiră caii în vâlceaua îngustă, apoi urcară panta abruptă până în vârful dealului. El căra un coş cu merinde, iar ea se lupta cu faldurile rochiei de călărie. Nu mai fuseseră la Cuib de când Antonia se retrăsese pentru a plânge după Simon.

Locul avea însă o semnificaţie importantă pentru trecutul lor comun. Venise timpul să-l aducă pe Adam şi acolo.

Se strecurară prin despicătura dintre stânci şi ieşiră

direct pe platou, de unde se vedea o mare de dealuri ce se pierdeau spre orizont. Lui Adam i se tăie respiraţia în faţa peisajului atât de impresionant. Antonia îl supraveghea cu coada ochiului, sperând că avea să recunoască locul, dar nu vru să-l întrebe nimic.

Parcă ghicindu-i întrebarea, el spuse:

— Nu-mi aduc aminte când anume am mai fost aici, dar sunt sigur că am venit de multe ori.

— Da. Am botezat acest loc Cuibul şi în copilărie era ascunzătoarea noastră preferată.

Adam studie peticul de iarbă presărat cu flori de pe buza prăpastiei, apoi se duse chiar pe margine.

— De aici, de sus, putem pretinde că suntem păsări.

— Stăteai cu orele aici să te uiţi după ulii şi să te întrebi cum ar fi să zbori.

— Şi tu ce făceai între timp? o întrebă el zâmbind.

— Eu n-aveam aşa de multă răbdare ca tine, aşa că stăteam şi citeam. Dacă se întâmpla să termin ce aveam de citit, rânji ea, începeam să te sâcâi până cedai şi preferai să plecăm decât să mă mai suporţi.

— Ce obrăznicătură! râse el.

— Da, dar întotdeauna erai foarte răbdător. Arătând înspre coşul de nuiele, Antonia îl înştiinţă: De obicei, primul lucru pe care îl facem este să scoatem mâncarea.

— Ferească Dumnezeu să facem altfel! exclamă Adam, apoi scoase pătura din coş şi o întinse pe iarbă.

Plăcintele cu carne erau întotdeauna delicioase, dar parcă mâncate la un picnic erau şi mai bune. Mai aveau ceapă murată şi bere de casă. Cea mai bună trataţie din lume.

Îşi scoaseră hainele şi şi le aranjară sub cap ca pe perne, apoi se întinseră, dornici să profite de soare şi de ziua călduroasă. Împărtăşeau aceeaşi bucurie lipsită de griji care îi unise şi când erau copii.

Antonia moţăia când Adam rupse tăcerea pe un ton aparent liniştit.

— Dintre toate lucrurile de care nu-mi amintesc, cel mai rău mă enervează că nu mai ştiu ce fel de relaţie

exista între noi doi înainte. Mi-ai spus că ne ştim dintotdeauna şi că am stabilit să ne căsătorim, dar simt că între noi există un fel de rezervă ce nu mi se pare normală pentru un cuplu deja logodit.

Antoniei îi pieri brusc tot somnul şi se întrebă dacă nu cumva vărul ei atent la toate îşi dăduse seama că era ceva în neregulă cu logodna lor. Se ridică într-un cot, se uită atentă înspre Adam, care stătea la jumătate de metru de ea, şi constată că o privea cu o intensitate fascinantă.

Umerii lui laţi şi puternici erau scoşi în relief de pielea albă şi chiar şi aşa, culcat pe iarbă, tot radia forţă şi energie.

— Am uitat ceva important care are legătură cu tine, Antonia? vru el să ştie. Te-am rănit, speriat sau ţi-am făcut ceva atât de rău încât să te temi de mine?

Perfect conştientă de forţa lui, trebuia să recunoască faptul că un pic tot se temea de el. Verişorul cu care crescuse reprezentase în primul rând siguranţă. Mereu se bazase pe el să o protejeze.

Dar Adam nu era nici fratele ei, nici vreun eunuc care să se mulţumească doar să o admire. Ea îl alesese să-i fie iubit şi soţ. Dacă voiau să aibă un mariaj adevărat, atunci trebuia să înveţe să se supună acestei masculinităţi care o înspăimânta deocamdată şi să aibă încredere în el că nu-i va face rău.

Dacă nu putea avea încredere în Adam, totul se ducea pe apa sâmbetei.

— Nu mi-ai făcut nici cel mai mic rău niciodată. Eu sunt cea care am încercat să mă reţin, dar în mare parte din cauza amneziei tale. Nu am vrut să am pretenţii de la tine sau să te copleşesc atunci când vedeam că eşti deja într-o altă lume, necunoscută. Inima începu să-i bată mai repede şi se trase puţin mai aproape de el. Nu vreau să există niciun fel de barieră între noi, mai spuse ea.

Adam o cuprinse de talie şi o strânse la piept.

Sărutul ei fusese gingaş, dar sărutul lui nu avea nimic inocent. Tot corpul îi ardea. Îi desfăcu părul şi îşi înfipse adânc degetele în el.

— Mi-am dorit să fac asta din prima clipă când te-am văzut, îi şopti. Antonia se agăţă de el, cutremurată de un fior. Nu era nimic frăţesc în îmbrăţişarea lui, iar ea nu îl sărutase nicidecum ca o soră.

Natura relaţiei lor se schimbase radical într-o secundă şi nu avea să mai fie niciodată aceeaşi.

Îl iubise întotdeauna pe Adam, iar acum această dragoste trecuse într-o dimensiune diferită, complet nouă. Se întinse pe pătură, îl cuprinse înfrigurată în braţe şi se lăsă pătrunsă de senzaţia minunată de a se simţi mică şi fragilă sub greutatea lui.

Toate grijile pe care şi le făcuse mai devreme se evaporară la fel de brusc precum ceaţa când apare soarele. Când îl sărutase pe Simon fusese ca într-un vis romantic, dulce şi plin de farmec, dar acum cu Adam era pământ şi foc, pasiune şi realitate.

Când îi puse mâna pe sâni, gemu de plăcere şi se arcui toată. Îi venea să-şi smulgă hainele de pe ea. Voia să-l posede şi să se lase posedată de el. Preţ de câteva minute de beatitudine uitară de tot, iar întrebările Antoniei despre sentimentele lor căpătară brusc răspunsuri. Între ei rămăsese doar dorinţă. Adam o dorea atât de mult, încât îi ardea carnea, şi ştia că ea s-ar fi lăsat total în voia pasiunii lui.

Dar golurile din mintea lui nu-i dădeau pace. Cu ultima brumă de stăpânire de sine se trase de lângă ea.

— Bănuiesc că noi doi nu am…?

Antonia deschise ochii şi îl privi intens în timp ce pieptul i se ridica şi cobora într-un ritm alert. Înţelese la ce se referea.

— Nu. Nu suntem amanţi.

Dacă ar fi fost deja, nu l-ar mai fi oprit nimic. Dar nu erau. Asta conta enorm.

Adam se răsuci pe spate şi o strânse cu putere de mână.

— Nu cred că aş fi uitat dacă s-ar fi întâmplat, se forţă el să spună. Din cauză că m-am purtat ca un gentleman, sau din cauză că m-am mişcat prea încet?

Antonia scoase un chicot jumătate râs, jumătate frustrare.

— Întotdeauna ai fost un bărbat onorabil.

— Mare păcat, zâmbi el, apoi îi sărută mâna şi şi-o lipi de obraz. Alt mare păcat este că am uitat multe chestii care mi-ar fi fost utile, dar în schimb n-am uitat că oamenii ne-ar fi arătat cu degetul dacă am fi făcut lucrul acela atât de firesc.

— Niciodată nu mi-a păsat de ce cred ceilalţi, îl asigură Antonia. În privirea ei era acelaşi amestec de dorinţă şi îndoială.

— Mie nu-mi pasă în mod cert, în ceea ce mă priveşte. Dar mă gândesc la tine şi îmi doresc ca totul să se petreacă aşa cum trebuie.

Antonia îşi depărtă uşor buzele; părul ei strălucitor îi încadra minunat chipul şi umerii. Adam îşi plimbă palma de-a lungul formelor ei, coborând de pe umăr spre şold, apoi îi prinse sânii în palme.

— Mi se pare… aşa cum trebuie, murmură ea suspinând de plăcere.

— Şi mie. Cu un exerciţiu de voinţă supraomenesc, Adam se ridică în picioare. Dacă nu mă opresc acum, toate intenţiile mele bune o să ajungă împrăştiate prin iarbă, laolaltă cu bucăţi din foarte complicata ta vestimentaţie pentru călărie.

Antonia se ridică la rândul ei şi începu să-şi aranjeze părul ciufulit.

— Prudenţa e mama înţelepciunii, cugetă ea cu voce tare. Ai dreptate. Ai dreptate de fiecare dată. Când eram copii credeam că ăsta e cel mai mare defect al tău.

Lui Adam îi făcea mare plăcere că puteau râde împreună despre cele petrecute sau mai bine zis despre ce nu se petrecuse. Nu se simţise niciodată mai apropiat de Antonia ca acum.

— Mă simt incomplet, spuse el având impresia că-i era dator cu o explicaţie. Din mine lipseşte o mare parte şi trebuie să fiu foarte atent să nu fac vreun gest care ar avea consecinţe uriaşe pentru oricine altcineva. Simţi brusc

nevoia să o atingă, aşa că îi luă mâna. Ai spus că nu te-am rănit niciodată. N-aş vrea să încep acum.

Antonia se crispă.

— Încerci cumva să-mi spui că n-ar trebui să fim logodiţi?

— Nu! strigă el, strângând-o cu putere. Doar că n-ar fi bine să fixăm încă data. Mai am nevoie de câteva săptămâni sau luni. Fie îmi voi aminti tot, fie deja mă voi fi obişnuit cu noua mea viaţă. Iar atunci sper să te căsătoreşti în cea mai mare viteză cu mine.

Antonia răsuflă uşurată, apoi se apropie de el şi îl cuprinse de mijloc, punându-şi capul pe umărul lui.

— Bine. Mi-ai dat emoţii, murmură ea şi-şi ridică chipul spre el în aşteptarea unui sărut. Am aşteptat mult. Putem să mai aşteptăm un pic.

Sărutul fu plin de tandreţe, deşi pasiunea încă mocnea puternic în amândoi. Aveau tot timpul din lume. Deocamdată însă, un sărut le era mai mult decât suficient.

17 Hazard – joc complicat cu două zaruri, menţionat prima dată în secolul al XIV-lea, în cartea *Povestirile din Canterbury* a lui Geoffrey Chaucer (n.tr.)

capitolul 11

Ceva se schimbase între Adam şi Antonia. Judith o ştia; remarcase modul în care se priveau, felul în care căutau tot felul de pretexte să se atingă. Nu era nimic vulgar, dar erau gesturi care nu puteau însemna decât un lucru.

Nu avea de unde să ştie dacă făcuseră dragoste, dar legătura emoţională dintre ei era atât de puternică încât părea palpabilă. Chiar dacă această legătură ar fi putut fi sfărâmată, Judith nu mai credea câtuşi de puţin că ea sau Simon ar fi avut vreun drept să facă aşa ceva.

Se resemnase cu pierderea lui Adam şi probabil aşa era cel mai bine. Ajunsese într-un stadiu în care, în nopţile cele mai triste, recunoştea că acum îl iubea pe Simon Launceston.

La început pretinsese că este atrasă doar aşa,

superficial, că simţea doar o atracţie normală faţă de el pentru că era atât de frumos. Dar după ce se sărutaseră nu mai putuse să se amăgească. Era îndrăgostită de strălucirea lui visătoare, de bunătatea lui înnăscută, până şi de zâmbetul acela ştrengar pe care îl afişa înainte să facă o trăsnaie.

În sufletul ei, Judith era convinsă că i-ar fi putut fi o soţie mult mai bună decât Antonia. Dacă Simon ar fi recucerit-o pe Antonia, în viaţa lui ar fi rămas mai puţin loc pentru lucrurile care îi preocupau şi provocau mintea. Dar cine ar fi putut să-l învinovăţească pentru că o dorea?

Din seara aceea din grădină, toată dezinvoltura dintre el şi Judith dispăruse. Se retrăsese sub masca aceea de politeţe perfect convenţională. Îl supărase şi îl pusese într-o situaţie jenantă, iar uneori simţea cum o priveşte confuz.

La fel o privea şi pe Antonia, iar Judith suspecta că îşi dădea seama şi el în sfârşit că nu prea mai avea la ce să spere. Când avea să se convingă definitiv avea să plece de la Thornleigh, iar Judith n-avea să-l mai vadă niciodată.

Judith încerca să profite cât mai mult de prezent pentru a-şi întipări unele momente adânc în memorie. Când avea să fie bătrână şi cine ştie pe unde, voia să şi-l mai aducă încă aminte pe Simon, să aibă încă vie în faţa ochilor imaginea frumuseţii lui abstracte când cădea pe gânduri, mişcările lui incredibil de graţioase, mâinile lui pricepute cu degete lungi.

În ciuda durerii provocate de dragostea neîmpărtăşită, era recunoscătoare pentru tot ce se întâmplase. Fără ca măcar să ştie, în câteva momente de pasiune unilaterală Simon reuşise să-i redea speranţa că mai poate visa.

Adam îi scrisese agentului lui, Whittlesey, despre amnezia de care suferea, iar acesta îi trimisese un alt rând de documente care conţineau câte o descriere succintă a fiecărei tranzacţii, estimări şi recomandări. Presupunând că Whittlesey nu văzuse această întâmplare ca pe o şansă de a-şi jefui pe faţă şeful, sistemul era foarte bun. Dacă

Adam era măcar pe jumătate la fel de priceput în a judeca oamenii, atunci agentul lui era om cinstit.

Tocmai sosise un nou snop de hârtii de la Londra, iar Adam le răsfoia în bibliotecă. Printre ele era şi o scrisoare din Manchester, pe care o deschise şi începu să o citească, chicotind din când în când.

Antonia stătea ghemuită într-un fotoliu şi citea. Îşi ridică privirea spre el.

— E ceva amuzant?

— Cam da. James Malcolm, inginerul care a creat motorul acela diabolic, mi-a scris că explozia l-a făcut să-şi dea seama că modelul avea nişte defecte de proiectare pe care acum le-a corectat. De acum încolo, zice el, orice motor marca Malcolm va avea nici mai mult, nici mai puţin de trei sisteme de siguranţă.

— Era şi timpul, pufni acră Antonia. Ce sunt dispozitivele astea? Adam spicui din scrisoare.

— Vor fi două supape de siguranţă, una din ele dublă, un tub cu mercur care va exploda dacă supapele sunt stricate şi un dop de plumb care se va topi şi va elibera presiunea în cazul în care nivelul apei scade foarte mult. Domnul Malcolm vrea să-mi dedice mie acest model, vrea să-l boteze „Motorul sigur Yorke”, ca o comemorare a unuia dintre cele mai regretabile incidente.

Antonia trânti cartea şi sări ca arsă din fotoliu.

— Incident regretabil! Motorul omului ăsta aproape te-a ucis, şi acum se dă pe lângă tine să mai şi investeşti în afacerea lui!

— Ai dreptate cumva, dar să ştii că asta dovedeşte că e un bun om de afaceri, râse Adam. Cele mai multe progrese sunt rezultatul modificărilor după ce un anume aspect n-a mers bine. Iar în cazul nostru n-a fost nimeni ucis ca să se demonstreze că motorul avea nevoie de îmbunătăţiri.

— Poate pe tine te distrează mica ta escapadă cu Sfântul Petru, dar pe mine nu, se încruntă ea.

— Bine. Soarele cădea perfect pe părul Antoniei, luminându-l ca pe o aureolă de foc, iar Simon se desfătă

câteva secunde cu această imagine. Ţi-am spus cumva în ultimul timp că eşti incredibil de frumoasă?

— Acum te dai tu bine pe lângă mine! se răsti ea, incapabilă să-şi reprime un hohot de râs.

— Exact asta fac. Adam se ridică de la birou şi se duse spre ea, o apucă de bărbie şi o sărută. Şi eşti şi foarte dulce.

Antonia îl prinse bine pe după gât să nu-i scape, apoi îl sărută şi ea cu poftă. Se sărutau şi se îmbrăţişau de multe ori aşa, iar de fiecare dată focul lăuntric, îndeobşte mocnit, se apropia să dea în clocot.

Amândoi simţeau un fel de plăcere sadică pentru că se abţineau, dar Antonia ştia că undeva în viitorul apropiat, când aveau să fie căsătoriţi, cu posibilitatea să facă dragoste ori de câte ori ar fi vrut, avea să-şi aducă aminte de vremurile aceastea cu nostalgie. Acum era perioada unui preludiu destul de lung, în urma căruia prima experienţă împreună avea să fie cu atât mai plăcută.

Se desprinseră din îmbrăţişare doar pentru că rămăseseră fără aer, dar Adam tot o mai sărută o dată pe nas.

— Am terminat cu treaba pe ziua de azi. Vrei să mergem în pavilionul din grădină să mai citim acolo?

— O idee bună, zise Antonia recuperându-şi cartea care căzuse pe jos.

— Ai să-mi dai şi mie ceva de citit?

— Simon mi-a recomandat volumul acesta despre flora şi fauna din regiunile muntoase. Mi-a spus că are nişte teorii interesante.

Vremea era în continuare foarte călduroasă, dar sub pavilion se păstrase o răcoare plăcută. Acoperişul era făcut dintr-un grilaj peste care creştea viţă-de-vie, iar înăuntru era o banchetă de-a lungul peretelui pe care te puteai întinde cu uşurinţă să citeşti.

Antonia tocmai se aşezase când Adam rosti mirat:

— Lordul Launceston are nişte semne de carte foarte interesante.

Îşi înălţă curioasă privirea spre el şi văzu că se uita peste o foaie de hârtie găsită în carte.

— Potrivit celor scrise aici, s-a adus la cunoştinţă întregii omeniri că Antonia Thornton, Lady Fairbourne de Thornleigh, i-a făcut lui

Simon Launceston, Lord Launceston de Abbotsden, onoarea de a consimţi să fie soţia lui, spuse el, apoi o privi lung. Asta visa el să se întâmple, sau e unul dintre lucrurile acelea pe care ar fi trebuit să mi le aduc aminte ori să le aflu de la cineva?

Naiba să-l ia pe Simon cu mintea lui aeriană cu tot! Probabil că acesta era anunţul pe care uitase să-l trimită ziarelor din Londra. Antonia ar fi dat orice să nu trebuiască să explice aşa ceva, dar nu avea încotro.

— Da, eram ca şi căsătoriţi, recunoscu ea, dar am decis foarte repede că n-am fi fericiţi împreună. Aşa că ne-am despărţit şi el a plecat de la Thornleigh.

— Cred că totul s-a întâmplat cu viteza luminii, comentă Adam ironic. Voi mi-aţi spus că de abia ne-am întors cu vaporul, eu şi Lord Launceston, acum vreo două luni din India. Memoria mea actuală se rezumă la ultimele trei săptămâni câte au trecut de la Macclesfield, de unde trag concluzia că între timp l-ai întâlnit pe Simon, v-aţi îndrăgostit, v-aţi despărţit, apoi te-am cerut eu de soţie şi ai acceptat – totul în mai puţin de cinci săptămâni.

— Aşa cum ai înşirat acum lucrurile, sună într-adevăr îngrozitor, bâigui Antonia, înroşindu-se ca racul, dar… lucrurile s-au întâmplat cam în felul ăsta.

— Eu ce făceam când se petrecea toată povestea asta siropoasă? o iscodi el în continuare pe un ton care nu prevestea nimic bun.

— Erai chiar aici, răspunse ea pe un ton nesigur, mă linişteai şi mă sfătuiai de câte ori eram supărată.

— Dumnezeule, ce persoană plicticoasă, dar plină de virtute mai eram, zise el pe un ton aparent liniştit, dar Antonia percepu o nuanţă care o sperie. Ştii ceva, mă resemnasem atât de tare cu gândul că sunt amnezic, încât am uitat cât de puţine ştiu şi cât de prost am fost informat

despre cele mai importante evenimente din viaţa mea. Mi-ai acceptat cererea în căsătorie pentru că îţi eram la îndemână în vreun plan de a-l face gelos pe Lordul Launceston? Sau ca să dovedeşti că nu boceai după el? Oricum, nu-mi convine deloc să fiu singurul de la Thornleigh care nu ştie ce ştie toată lumea că s-a petrecut. Îşi lăsă cartea deoparte, se ridică şi se duse în partea cealaltă a pavilionului, fără să-i mai arunce vreo privire. Acum nu mă mai mir de ce ne feream să ne atingem. Pentru că relaţia noastră nu a avut timp să crească. Se întoarse spre ea, iar privirea lui furioasă era o mărturie a faptului că oamenii slabi nu pot face averi în câţiva ani. Ţi-a fost greu să te prefaci că-ţi place să te atingă un bărbat, când de fapt tu erai cu mintea la celălalt? Antonia scoase un ţipăt, dar Adam continuă nestingherit: Şi mă întreb oare câte nu ştiu despre ce se întâmplă de fapt sub toată pojghiţa asta. Ignoranţa este într-adevăr periculoasă. Suntem împreună toată ziua, dar habar n-am cum îţi petreci nopţile. De aceea s-a întors Lord Launceston la Thornleigh, ca să te convingă să vă împăcaţi? Dacă da, îmi spui şi mie ce argumente are şi cât de mult îţi fac plăcere?

Antonia îl privea cu ochii aproape scoşi din orbite, iar după ce termină de vorbit sări de pe bancă şi se înfipse bine pe picioare în faţa lui, cu inima cât un purice.

— Adam, nu aşa s-au petrecut lucrurile, rosti ea cu hotărâre. De când aveam patru ani ai fost singura persoană din viaţa mea pe care m-am putut baza. De abia când m-am îndrăgostit de Simon mi-am dat seama cât ţin la tine de fapt. Nu am vrut să mă mărit cu tine ca să mă răzbun pe Simon. El plecase deja din viaţa mea. S-a întors aici doar din cauza accidentului tău şi deoarece era într-adevăr îngrijorat pentru tine. Simon nu mi-a adresat nici măcar un singur cuvânt prin care sămi dea de înţeles că mă mai vrea. L-ai văzut cu Judith. Ţi se părea că arată ca un bărbat care jeleşte după altă femeie? În dorinţa ei aprigă de a-l convinge, îşi pusese palmele pe pieptul lui şi îi simţea toată forţa. Ar fi trebuit să-ţi povestesc totul, urmă ea. Nu era însă ceva de laudă pentru mine şi cu cât

trecea timpul şi ne apropiam mai tare unul de celălalt, cu atât mi se părea mai puţin relevant.

Gheaţa din privirea lui Adam începu să se topească; ştia şi ea cât de mult îşi dorea să o creadă. Îşi rezemă fruntea de umărul lui şi îşi strecură degetele pe sub reverele hainei.

— Am vrut să mă mărit cu tine, şopti ea, pentru că am nevoie de tine.

Îi simţi bătăile ritmice ale inimii. Adam oftă şi o luă în braţe.

— Biata verişoară, se înmuie el, câte probleme şi câtă suferinţă! Spre groaza ei, începu să plângă fără să ştie măcar de ce.

— Ai fost tot timpul aşa de bun cu mine…

— Păi asta a fost problema, aşa-i? zise el trist. Tot timpul mi-ai spus câtă nevoie ai avut de mine, dar o dată n-ai fi zis şi tu ceva de dragoste.

Înţelegând în sfârşit ce îl supăra, îşi înălţă capul şi îl privi drept în ochi.

— Lui Simon i-am spus prea repede că îl iubesc. Dacă ţi-aş fi spus şi ţie acelaşi lucru, atunci… cuvintele şi-ar fi pierdut semnificaţia. Pe lângă asta, întotdeauna te-am iubit ca pe un frate. Mi s-a părut de-a dreptul incestuos să te doresc. Dar totul s-a schimbat în ziua aceea când am fost la Cuib. Acolo am descoperit că te iubesc un pic altfel, aşa cum fiecare femeie îşi iubeşte bărbatul, continuă Antonia, ridicându-se pe vârfuri ca să-l sărute. Te iubesc, Adam, fără nicio rezervă şi fără limite. Şi îmi doresc cu disperare să mă mărit cu tine. Îţi jur că acesta este purul adevăr.

Adam o strânse cât putu de tare în braţe.

— Dumnezeule, Antonia, mi-am dorit atât de mult să te aud spunându-mi-o! Cel mai hidos coşmar al meu a fost că nu-mi puteam aduce aminte de sentimentele tale pentru mine şi îmi era atât de teamă să te întreb, mărturisi el, apoi o sărută cu patimă, iar ea îi răspunse cu aceeaşi intensitate. Am bănuit că era ceva foarte cald şi real între noi. Am avut un şoc când am citit anunţul acela de căsătorie. M-a făcut să mă îndoiesc de tot.

— Trebuia să-ţi spun totul mai demult, dar nu am ştiut cum, surâse ea. Pe de altă parte, n-am fost singura care s-a ferit să vorbească despre dragoste.

Adam zâmbi cu amărăciune.

— Chiar şi amnezic, tot am ştiut că te iubesc dintotdeauna. Este ca respiratul. E ceva ce nu se uită nicicum.

Antonia suspină fericită, bucurându-se de moment.

— E ca şi cu motorul cu aburi.

— Ce anume? o privi el intrigat.

Zâmbi şi se aşează pe bancă, apoi îl trase şi pe el.

— Până n-a explodat, Malcolm n-a ştiut că motorul are nevoie de îmbunătăţiri. La fel şi cu noi doi. Credeam că eram fericiţi, dar apoi ceva a mers rău, am făcut nişte îmbunătăţiri şi acum sunt mai fericită ca oricând.

Adam râse din tot sufletul.

— Eşti foarte talentată la analogii.

Fără să vrea, dădu peste cicatricea de la cap. Nu mai purta bandaj, iar zona cusută era aproape perfect acoperită de păr.

— Te doare capul? întrebă Antonia.

— Puţin, recunoscu el. Mă întreb dacă o să am toată viaţa dureri de cap de fiecare dată când mă agit.

— N-am ştiut niciodată că te aprinzi aşa de repede. De acum înainte o să mă străduiesc să nu te mai provoc. Antonia clătină din cap, privindu-l gânditor. N-ai idee cât de tare mă bucur că m-ai provocat la discuţie când te-am supărat, în loc să te prefaci într-o stană de piatră în care clocoteşte mânia. Simon se închidea în el ca o stridie şi ăsta a fost principalul motiv pentru care m-am convins că nu ne-am înţelege.

— Da, îţi dau dreptate. Pentru cineva care preferă lupta deschisă nu e deloc plăcut să n-ai cu cine să te cerţi, se amuză el. Cred că avem chiar stiluri compatibile de făcut scandal, deşi aş aprecia dacă nu le-am folosi prea des.

Deşi situaţia nu mai era tensionată, Adam arăta tras la faţă şi se vedea că îl doare capul. Antonia era la curent

cu stările lui de moleşeală.

— Nu vrei să te întinzi puţin pe bancă să te relaxezi? Sunt destul de bună pe post de pernă.

— Mmm, o ofertă irezistibilă, murmură el. Îşi urcă picioarele pe banchetă şi-şi puse capul în poala ei, după care aţipi instantaneu.

Antonia era în culmea fericirii. Altercaţia fusese destul de violentă, dar acum se simţea mai apropiată de el ca oricând. Se iubeau şi presimţea că în viitor aveau să se apropie şi mai mult. Apoi aveau să se căsătorească şi să facă dragoste, apoi avea să vină pe lume un copil…

Îşi sprijini capul de perete şi aţipi şi ea. Când se trezi, soarele îşi schimbase radical poziţia. Adam dormea adânc, aşa că se mulţumi să-i privească chipul, care avea încă trăsături de băieţaş neastâmpărat.

Deşi nu era la fel de răpitor ca Simon, ei i se părea irezistibil. Se aplecă şi-l sărută pe frunte.

Adam o simţi imediat şi deschise ochii. Privirea i se opri pe chipul ei, iar expresia lui fu întâi de confuzie, apoi de şoc.

— Tony? întrebă, extrem de nesigur pe el.

Antonia avu nevoie de câteva secunde să priceapă ce însemna asta, după care simţi un fior prin tot corpul. După accident, se prezentase ca „Antonia”, iar el o chemase doar cu numele acesta. Dar înainte de accident, fusese aproape întotdeauna „Tony” pentru vărul ei.

— Adam, întrebă ea cu vocea tremurată de emoţie, îţi aduci aminte ce s-a întâmplat?

Adam părea năucit în continuare; se ridică, se îndepărtă la o distanţă considerabilă de ea, apoi îşi duse mâna la cap.

— Ce naiba… făcu el când îşi atinse cicatricea. Se uită în jur, apoi se uită lung la ea. Cum adică dacă ştiu ce s-a întâmplat?

— Adică dacă mai ştii de explozie şi de rana de la cap. Văzând că nu pricepea mai nimic, Antonia insistă: Care-i ultimul lucru pe care ţi-l aminteşti?

El se ridică şi începu să se plimbe încruntat.

— Eram în drum spre Macclesfield să mă întâlnesc cu un inginer, Malcolm, zise, frecându-şi din nou cicatricea. Îmi aduc aminte că v-am întrebat de dimineaţă dacă vreţi să mergeţi cu mine, iar Judith a acceptat pentru amândouă. Dădu din cap dezorientat. Asta s-a întâmplat în dimineaţa asta? Nu mi-e clar. Nu ştiu dacă am mai plecat la Macclesfield. Nu că mi-aş aminti cum am ajuns aici, zâmbi el cu jumătate de gură, sau cum am aterizat în poala ta, deşi asta mi-a făcut mare plăcere.

— Am fost la Macclesfield, motorul cu aburi al lui Malcolm a explodat, iar tu ai fost inconştient două zile şi jumătate. Când te-ai trezit, toate amintirile personale fuseseră şterse cu buretele, dar aparent încă puteai să înţelegi noţiunile abstracte, îi făcu ea rezumatul. Asta a fost acum trei săptămâni. Nu mai ştii ce s-a petrecut?

— Nu pot să cred! Am pierdut trei săptămâni din viaţă? se miră el din cale afară. Ce bizar.

— Doctorul care te-a îngrijit, Kinlock îl cheamă, a spus că este aproape sigur că memoria îţi va reveni total şi brusc. Dacă stau bine să mă gândesc, parcă a menţionat că s-ar putea ca declicul să aibă loc în somn. A mai spus şi că este posibil să nu-ţi aduci aminte intervalul dintre accident şi revenirea memoriei.

Cât timp Adam digeră aceste informaţii, Antonia începu să se frământe. Prima ei reacţie fusese să se bucure, însă acum îşi dădu seama că săptămânile în care fuseseră îndrăgostiţi se şterseseră din memoria lui.

Se vedea limpede că îşi schimbase subtil comportamentul; nuanţele acelea de intimitate dispăruseră. Săruturile şi toate acele promisiuni nu mai existau pentru el.

Începu să mediteze la ce era de făcut. Trebuia să o ia de la capăt, însă era posibil ca el să nu-şi mai aducă aminte nici măcar momentele de tandreţe din ultimele trei săptămâni.

Dar tot era mai bine acum, când îşi recuperase trecutul. În aceste condiţii, misiunea de a-l readuce aproape de ea era mult mai plăcută.

— Deşi îmi este greu să cred că mi-a dispărut o parte însemnată din viaţă, dovada mi-a rămas inscripţionată în creştet, spuse Adam, pipăindu-şi din nou cicatricea. Am ratat ceva important? întrebă el, citind mulţumirea de pe chipul Antoniei. Mi se pare că eşti mai fericită decât înainte. S-a întors Simon şi te-a convins să vă reînnoiţi jurămintele fierbinţi? Altă idee despre ce-ar putea să te înveselească nam.

— Of, o să fie mai complicat decât am crezut, replică ea cu tristeţe. Sunt aşa veselă pentru că noi doi am fost logodiţi în ultimele trei săptămâni şi asta mi-a priit de minune.

Adam îngheţă.

— Nu se poate. Păi şi Judith? Antonia se holbă la el.

— Ce legătură are Judith?

— Nu puteam să te cer de nevastă, zise Adam cu asprime, pentru că eu sunt logodit cu Judith.

Tânăra femeie simţi un junghi în inimă.

— Cum să fiţi logodiţi? N-aţi zis niciunul nimic.

— Aşa am convenit, chiar înainte ca tu şi Simon să rupeţi logodna. După aceea, când am văzut cât de nefericită erai, am decis să nu-ţi spunem, explică el, remarcându-i şi acum tristeţea şi confuzia.

— Dar dacă aşa conveniserăţi, ea de ce nu a pomenit niciodată nimic? replică ea, cu mintea la perioada în care avusese loc accidentul. Simţea că se sufocă de supărare. Cum de putuse Judith să facă aşa ceva? Probabil că se temuse la rândul ei pentru soarta lui Adam, dar ea oricum nu îşi exprima sentimentele în public. Într-adevăr, îl îngrijise cu o devoţiune aparte.

Deodată îşi aduse aminte de mutra pe care o făcuse Judith când îi spusese că s-a logodit cu Adam. Fusese mai mult decât surprinsă şi consternată de logodna aceea în pripă. Se îngălbenise la faţă. Nici nu era de mirare, de vreme ce îl iubea pe Adam! Iar de vorbit nu vorbise pentru că probabil i se păruse că n-ar mai fi avut niciun rost.

Îşi îngropă faţa în palme, cutremurată de această turnură a evenimentelor.

— Dumnezeu să ne aibă în pază! bolborosi ea.

Îl simţi pe Adam aşezându-i-se alături. O luă de umeri, dar nu ca un iubit, ci ca un frate.

— Tony, trebuie să-mi spui tot ce s-a întâmplat.

Doar crudul adevăr mai putea să-i izbăvească.

— Am fost tare supărată când ai avut accidentul, începu ea cu vocea tremurândă. Nu-mi venea să cred că aş putea să te pierd. Simon mă părăsise definitiv, iar tu spuseseşi odată, destul de serios, că te-ai însura oricând cu mine. Aşa că m-am hotărât să accept. Îşi îndreptă spatele, dar rămase cu privirea în pământ. Când ţi-ai revenit din comă, ţi-am spus că eram logodiţi. N-ai comentat nimic, poate pentru că ţi se părea ceva vag cunoscut. Îţi dai seama că dacă m-ai fi respins nu aş fi insistat, dar păreai… foarte mulţumit, spuse Antonia cu privirea fixată asupra mâinilor împreunate din poală. Aşa că în ultimele trei săptămâni am fost logodiţi, adăugă în timp ce-şi făcu în sfârşit curaj săl privească în ochi. Adam, nu te uita aşa la mine! strigă ea.

Adam se ridică şi începu să se plimbe nervos.

— Ce încurcătura naibii! bombăni el. Biata Judith…

Da, săraca Judith. Antonia remarcă imediat că primul lui gând fusese la Judith, cu care voia să se însoare. Dacă nu ar fi iubit-o pe Judith, cu siguranţă l-ar fi convins să se îndrăgostească de ea. Acum nu se mai putea face nimic; îi era devotat lui Judith.

Judith, prietena ei cea mai bună, pe care o torturase fără nici cea mai mică intenţie. Îşi aduse aminte în treacăt de faptul că o văzuse în braţele lui Simon, dar acum bănuia că lucrurile nu stăteau cum îşi imaginase atunci. De fapt, Judith chiar îi confirmase că nu fusese nimic.

— Adam, te rog să nu te superi pe mine, îl imploră ea. Nu aş face niciodată nimic să vă rănesc, pe tine sau pe Judith.

Chipul i se mai destinse puţin, dar era tot încordat.

— Nu sunt supărat pe tine. Sunt multe lucruri pe care pot da vina. Poate nu trebuia să ţinem secret că ne-am logodit, poate că ar fi trebuit să spună ceva după ce am

fost rănit. Atunci nu s-ar mai fi ajuns în situaţia asta, oftă el. Ar fi chiar amuzant dacă nu ne-ar fi afectat pe toţi. Ştii cumva unde o pot găsi pe Judith? Trebuie să stau de vorbă cu ea.

— Sigur, răspunse automat Antonia, încă marcată de ultimele veşti. Legătura dintre ea şi Adam nu avea să se rupă indiferent de evoluţia lucrurilor, dar de acum încolo Judith avea să fie pe primul loc în inima lui. Pe Judith avea el s-o preţuiască, s-o protejeze şi să o iubească. Cred că e în casă, îl informă ea; mai era un lucru pe care trebuia să-l afle acum Adam. Şi Simon este la Thornleigh. A venit din Londra imediat cum a aflat de accident.

— Am înţeles, replică el foarte scurt, apoi plecă spre conac.

Antonia îl urmări cu privirea până când silueta lui robustă dispăru după nişte tufe. Parcă avea un cuţit înfipt drept în inimă. Dumnezeu o pedepsea pentru toate faptele premeditate şi egoiste pe care le comisese vreodată. Oare dragostea chiar putea să dispară odată cu memoria unui om?

Da, era adevărat că pentru câteva zile Adam o iubise. Dacă ar fi avut înţelepciunea să-l iubească şi ea mai de mult, acum ar fi fost al ei. Ştia acest lucru la fel de bine cum cunoştea toate dealurile şi văile de la Thornleigh. Acum însă, dragostea lui nu mai exista. Într-un fel, nici nu existase vreodată. Din nefericire, dragostea ei pentru el era cât se poate de reală şi vie. Briza plăcută începu să-i mângâie chipul şi închise ochii, încercând în zadar să-şi stăvilească lacrimile.

Lord Launceston era un om organizat, aşa că dedicase nişte ore bune pentru a întocmi o listă. Pentru el era cea mai bună metodă prin care putea să-şi facă ordine în minte. După ce le înşirase pe toate pe hârtie, îi dădu foc; nu era genul de listă pe care cineva ar lăsa-o în văzul tuturor.

Rămase cu privirea pierdută spre cenuşa din şemineu, rememorând încă o dată toate punctele pro şi contra care nu făcuseră decât să-i confirme ceea ce deja

ştia. Era îndrăgostit de Judith Winslow. Nu crezuse niciodată că ar putea fi nestatornic, dar uite că era. Sau poate frumuseţea uluitoare a Antoniei fusese momentan umbrită de calităţile mai subtile ale lui Judith, la fel cum Soarele pune în evidenţă Luna.

O plăcuse încă de la început pe Judith, îi admirase inteligenţa şi perspicacitatea. După momentul acela plin de pasiune de lângă pârâu îşi dăduse seama că de fapt era mai mult de atât. Era ciudat cum un instinct animalic putea avea o influenţă atât de mare asupra sentimentelor unui om.

Zâmbi ironic în sinea lui; tare îi mai plăcea să facă pe filosoful. Dragostea era un mister pe care numai poeţii se puteau încumeta să-l explice.

Poate că Judith nu fusese la fel de impresionată de acel sărut, dar compania lui părea să-i facă plăcere. Aveau minţi asemănătoare, emoţii pe care le percepeau la fel. Poate acum, când Adam şi Antonia erau deja în drum spre altar, ar fi fost momentul ca Judith să se gândească şi ea la măritiş.

Averea lui Simon nu era la fel de mare ca a lui Adam şi era conştient că avea multe defecte de caracter, dar ar fi putut să-i ofere un trai confortabil, precum şi statutul de femeie măritată, ca să nu mai vorbim de dragoste. Poate că în timp ar fi început să-l iubească. Poate nu chiar la fel de mult cât o iubea el, dar măcar puţin.

Gata, se decisese. Acum mai trebuia să o găsească şi să-i spună.

capitolul 12

Judith se afla în salonaş cu un ziar în faţă, interesată de rubrica

„Sosiri-plecări vapoare”. Nu mai dura mult şi trebuia să părăsească Thornleigh, aşa că era timpul să-şi facă un plan.

Auzi nişte paşi grăbiţi. Îşi ridică privirea şi îl zări pe Adam. Expresia de pe chipul lui spunea tot. În săptămânile care urmaseră exploziei fusese întotdeauna politicos şi prietenos cu ea, dar niciodată nu o privise *aşa ca acum*.

Acum o recunoştea.

— Ţi-ai revenit! exclamă ea.

— Da, am aţipit în pavilionul din grădină, iar când m-am trezit miam amintit tot, mai puţin ce s-a întâmplat cu puţin înaintea exploziei. Şi nimic din ce s-a întâmplat după. Antonia era cu mine şi mi-a povestit tot. Absolut tot, spuse el privind-o fix. Cred că ţi-a fost îngrozitor de greu să mă vezi cu ea. De ce nu i-ai spus despre noi?

— Cum aş fi putut să-i spun, când tu nici nu mai ştiai cine sunt? gesticulă ea neputincioasă. În afară de cuvântul meu, nu mai exista nicio dovadă a logodnei noastre.

— Da, şi ar fi fost cuvântul tău împotriva cuvântului Antoniei, zâmbi strâmb Adam. Absurd. Repezita mea verişoară mi-a spus că a decis să-mi accepte oferta, fără să ştie că nu mai era de actualitate. Făcu o mică pauză, apoi îi aruncă o privire iscoditoare. S-a întâmplat ceva în ultimele trei săptămâni care să te facă să vrei rupem logodna?

Nu, absolut nimic. A, exceptând faptul că se îndrăgostise de un bărbat pe care nu-l putea avea.

Îi cercetă cu aviditate chipul, observându-i imediat bunătatea pe care o remarcase atunci când îl întâlnise prima oară la Londra, când el adusese un cadou pentru o femeie pe care nici măcar nu o cunoştea. Adam i-ar fi un soţ tare bun. Judith încă îşi dorea copii, voia să se bucure de siguranţa şi tovărăşia pe care le implica un mariaj, de tot ce putea el să-i ofere.

— Nu, nu s-a întâmplat nimic, răspunse ea cu vocea stinsă, apucându-l de mână ca pe un colac de salvare. Gândul că trebuia să plece de la Thornleigh să dea piept cu lumea de una singură o îngrozea. Îşi dorea viaţa pe care putea el să i-o ofere. Îl dorea şi pe el, pentru bunătatea şi grija lui protectoare. Sper să mă mai vrei.

Adam îi luă palma şi i-o sărută.

— Atunci continuăm de unde am rămas?

— Aşa facem, da, spuse ea răspicat. Tandreţea gestului lui îi prindea tare bine. Avusese nevoie disperată de puţină căldură sufletească. Nu trebuia să afle niciodată de pasiunea ei stupidă pentru un alt bărbat. Dar Antonia

ce părere are? se interesă cu jumătate de gură.

— Este destul de supărată, răspunse Adam coborându-şi privirea spre palmele lor îngemănate. Când i-am spus că eram deja logodit cu tine, s-a albit la faţă şi au început să o roadă mustrările de conştiinţă.

Judith o înţelegea pe prietena şi stăpâna ei. Când iubea, Antonia se dăruia complet. Indiferent de motive, la fel făcuse şi cu Adam.

Avea de luat o decizie grea. Trebuia să-l fi întrebat şi ea pe Adam dacă voia să continue logodna. Îi văzuse împreună pe Adam şi Antonia, văzuse legătura aceea intensă şi autentică dintre ei. Dar poate că şi legătura aceea dispăruse, laolaltă cu celelalte amintiri din perioada de după accident.

În acel moment, în încăpere îşi făcu apariţia Lord Launceston. Îi văzu imediat pe Judith şi Adam ţinându-se de mână şi tresări violent. Îşi dăduse seama ce se întâmplase.

Imediat, chipul i se închistă.

— Ţi-a revenit memoria, Adam? întrebă el pe un ton rece.

— Da, acum câteva minute. Nu-mi mai aduc aminte ce s-a întâmplat de la explozie încoace, dar Antonia mi-a relatat tot, oricât de improbabil mi s-ar părea. Dădu drumul palmei lui Judith şi îşi fixă prietenul cu privirea. Sper că nu ţi-am pricinuit o suferinţă prea mare cu logodna aceea absurdă dintre Antonia şi mine. A fost o nebunie de moment, acum s-a sfârşit. N-am vrut să mă amestec între voi.

— Ştiu, zise Simon, aruncând o privire către fosta lui complice. De vreme ce aşa-zisa logodnă a fost un şoc pentru mine şi Judith, am tras de comun acord concluzia că Antonia a acţionat impulsiv, pe baza afecţiunii care exista între voi. Deşi aparent calm, simţea în sinea lui că o lua razna. Toate gândurile şi emoţiile se băteau cap în cap. De când pusese piciorul în cameră îşi dăduse seama că Adam şi Judith erau iarăşi împreună. Ar fi trebuit să se bucure. Nu asta îşi dorise Judith, nu pentru asta

complotaseră ei în taină? Se forţă să se convingă de faptul că era un prilej de bucurie şi reuşi să schiţeze un zâmbet. Cel mai important este că ţi-ai revenit complet, zise el punându-şi o mână pe umărul lui Adam. A fost o perioadă interesantă, deşi n-aş spune că aş vrea s-o retrăiesc.

Judith se grăbi să intervină. Pe chipul ei nu se putea citi nicio emoţie.

— S-ar putea ca Antonia să fie încă în pavilion. Poate ar fi bine să te duci la ea.

Da, era firesc ca Judith să vrea să rămână singură cu Adam. Simon se felicită în gând că nu venise mai repede. Dacă Adam l-ar fi surprins pe el în timp ce îi cerea logodnica de soţie, atunci într-adevăr situaţia ar fi depăşit orice limită a penibilului.

— Când am întrebat-o pe Antonia de ce mi-a acceptat cererea în căsătorie, mi-a mărturisit că era convinsă că ai părăsit-o definitiv, se simţi Adam obligat să adauge. În niciun caz nu i-ar fi trecut prin cap să se mărite cu altul dacă ar fi ştiut că te vei întoarce la ea.

Aparent, Adam şi Judith erau convinşi că locul lui era lângă Antonia. El, unul, era prea stupefiat ca să mai poată emite vreo părere.

Încercă să se adune. Măcar atât putea face pentru prietenii lui – să se retragă. Trebuia să găsească un motiv civilizat să părăsească biblioteca, deşi sincer nu avea niciun chef.

Se simţea ca o epavă, nu mai ştia nici unde să se ducă sau pentru ce să se mai deranjeze să se mişte. O cunoştea pe Judith Winslow doar de câteva săptămâni. Cum era posibil ca dintr-odată să-i fie aşa de dor, când nici măcar nu ştiuse vreodată că are nevoie de ea?

Se îndreptă complet buimăcit spre pavilion. O găsi pe Antonia chircită pe banchetă ca un copil, cu genunchii la gură şi faţa scăldată de lacrimi. De fapt, arăta exact aşa cum se simţea el.

Antonia îi aruncă o privire încruntată, suspectându-l că venise să-i ţină o predică.

— A fost greu? se interesă el aşezându-se pe locul de

alături. Îi zâmbi strâmb.

— Îngrozitor. Am încurcat teribil lucrurile. Ca să se pună capac, ar mai trebui ca Judith să nu-mi mai vorbească niciodată.

— Da, ea a picat cel mai prost din toată loteria asta a inimilor, dar nu mi s-a părut deloc furioasă. L-a recăpătat pe Adam şi nu e răzbunătoare din fire. Se opri, de teamă să nu spună prea multe despre Judith şi să se dea de gol. Ea se simte bine, dar tu…?

Antonia îşi ascunse faţa între genunchi.

— Mă simt ca o proastă. Am crezut că pot ascunde doar o minusculă parte de adevăr, şi uite ce repercusiuni dezastruoase am produs.

Simon se înmuie când o văzu atât de deprimată.

— Nu trebuie să fii aşa de dură cu tine. Nici viaţa, nici reputaţia nimănui nu au fost iremediabil afectate. În afară de Adam, niciunul dintre noi nu a jucat cinstit.

Antonia tresări şi îşi ridică iar capul.

— Ce vrei să spui?

— După accidentul lui Adam, am vorbit cu Judith înainte de a veni la Thornleigh. Mi-a mărturisit că se logodise cu Adam şi că între timp susţineai şi tu că eşti logodită cu el. Am încercat să găsim o explicaţie, iar apoi ne-am hotărât de comun acord să facem ceva pentru a te convinge să te răzgândeşti. Dacă tot începuse, acum avea să-i spună tot adevărul pentru a se descătuşa. Când am venit aici şi ţi-am spus că acceptasem faptul că nu ne potrivim, am minţit, spuse el.

— Ai fost foarte convingător, observă ea contrariată.

— Da, şi eu am fost surprins de cât de bine pot să mă prefac. Intenţionasem să mă întorc oricum la Thornleigh după o perioadă pe care o consideram eu suficientă să te calmezi. Întâmplarea, sau mai bine zis accidentul lui Adam a făcut să sosesc mai devreme.

Explicaţia lordului Launceston clarifica unele lucruri; de pildă, sărutul acela nu fusese decât un efort disperat de a o face pe Antonia geloasă. În alte circumstanţe chiar ar fi funcţionat.

— Am impresia că strategia asta subtilă a fost ideea lui Judith, zise Antonia. Un asemenea scenariu aiuritor nu poate fi produs de o minte de bărbat.

— Poate că femeile cunosc mai bine natura umană şi pot prezice mai bine reacţia celorlalţi, zâmbi Simon.

— Să ştii că nu eşti departe de adevăr. Sunt sigură că Judith mă cunoaşte suficient de bine cât să ştie dinainte cum o să mă comport într-o anumită situaţie, replică Antonia, în timp ce-i admira trăsăturile armonioase ale chipului. Venirea lui Simon la Thornleigh ar fi pus capăt logodnei ei cu Adam, exact aşa cum bănuise Judith, doar că în ecuaţie mai intervenise un fapt minor – se îndrăgostise de vărul ei. Nu, era prea deprimant să se mai gândească la toate acestea. Întotdeauna m-am întrebat, spuse ea schimbând cu brutalitate subiectul, cum de ai o ţinută perfectă tot timpul, când este evident că nu ai nicio legătura cu moda.

Simon tresări şi o privi contrariat, iar Antonia se înroşi brusc la faţă.

— Iartă-mă. Sunt plecată puţin cu sorcova acum.

— Una dintre calităţile tale excepţionale este spontaneitatea, remarcă el pe un ton amuzat.

Antonia pufni nemulţumită.

— Da, totodată şi cel mai mare defect al meu.

— Nu pot să te contrazic.

Tânăra femeie îi zâmbi cu sinceritate. În urmă cu câteva minute nar fi crezut că mai putea s-o facă. Adevărul era că Simon ocupa locul al doilea în preferinţele ei, evident după Adam.

— Ca să-ţi răspund la întrebarea legată de stilul meu vestimentar, reveni el la subiect, lucrurile stau în felul următor: Atunci când m-am întors în Anglia, sora mea mai mare mi-a mărturisit că s-a resemnat cu gândul că n-o să învăţ niciodată să fiu în pas cu moda. Apoi a ţinut să-mi spună că nu poate permite capului familiei să umble îmbrăcat ca un vicar prost plătit de la ţară, după care m-a informat că mi-a găsit valetul perfect, asta în cazul în care Stinson putea fi convins să lucreze pentru mine.

— Dar ce anume îl face aşa deosebit? se interesă Antonia.

Conversaţia cu Simon începuse să aibă un efect benefic asupra stării ei sufleteşti.

— Faptul că este un artist autentic. Majoritatea valeţilor de prim rang îşi doresc ca stăpânii lor să fie văzuţi şi admiraţi, pentru că asta îi scoate şi pe ei în evidenţă. Sora mea ştia că sunt slabe şanse să-mi petrec timpul în cercurile mondene, aşa că majoritatea valeţilor buni n-ar fi catadicsit să-şi piardă timpul cu mine. Dar Stinson crede în artă pur şi simplu.

— Deci atâta vreme cât tu arăţi perfect, îşi dădu Antonia cu presupusul, satisfacţia lui personală e atât de mare, încât nu mai are nevoie şi de admiraţia şi recunoaşterea celor din jur?

— Exact. Mai întâi m-a intervievat el pe mine, zâmbi Simon. Sora mea a venit împreună cu el la hotelul unde stăteam în Londra. M-a pus să stau în mijlocul camerei în picioare şi a dat vreo două-trei ture în jurul meu, bombănind ceva în barbă. După aceea s-a dus direct la dulap şi a început să tragă de haine cu vârful degetelor, de parcă tocmai fuseseră pescuite din Tamisa, râzând şi pufnind dispreţuitor încontinuu.

— Dumnezeule! chicoti Antonia. Aş fi vrut să fiu şi eu acolo. Şi i-ai permis să facă aşa ceva?

— N-o cunoşti pe soră-mea. Dar oricum, şi eu mă distram copios. După ce m-a pus să jur că n-o să-mi mai cumpăr haine decât de la magazinele aprobate de el, că n-o să mai port în viaţa mea ceva decât după ce-şi dă el acordul şi în general că n-am să ies din vorba lui, a acceptat în sfârşit să lucreze pentru mine. În nici două ore aveam comandată la Weston o garderobă complet nouă.

— Dar să ştii că eforturile i-au fost răsplătite, zise ea admirativ, în timp ce îl studia din cap până în picioare – zvelt, elegant, formă perfectă a capului, pulpe perfect conturate.

— Da, bine, replică Simon cu indiferenţă. Deci pun pe mine hainele pe care mi le dă el. Pare că e fericit, iar eu nu

trebuie să-mi bat capul niciodată cu ce să mă îmbrac. Aranjamentul perfect.

— Îţi mulţumesc că m-ai înveselit, nu mă mai simt aşa execrabil acum, spuse ea cu afecţiune.

Îşi dădu seama în sfârşit că stătea într-o poziţie deloc feminină, aşa că îşi coborî picioarele de pe banchetă şi începu să-şi îndrepte rochia şifonată.

— Nu mi se pare că arăţi execrabil. Eşti chiar foarte drăguţă. Antonia îi aruncă o privire timidă şi nesigură.

— Simon, cumva îmi faci curte?

— Nu prea ştiu ce fac, bolborosi el luat pe nepregătite. După o tăcere destul de lungă, observă: Mi s-a părut că erai foarte fericită cu Adam.

— Eram. Acel Adam nu mai există. Probabil a intrat în acţiune justiţia divină, spuse ea în timp ce-şi aranja leneş părul. Crezi că noi doi am putea să ne înţelegem bine până la urmă? N-ar trebui să te întreb aşa ceva. Dacă sunt probleme, atunci sigur vina îmi aparţine. Tu eşti mult mai împăciuitor.

— Eşti mult prea critică faţă de tine însăţi, replică el cu blândeţe.

I se părea atât de fragilă şi drăgălaşă, că îi venea s-o ia în braţe. Mai ezită o secundă, apoi trecu la fapte.

Antonia se cuibări cu plăcere la pieptul lui. O consola gândul că Simon nu plecase de la Thornleigh pentru că o dispreţuia. Fusese doar o altă exemplificare a modului complet diferit în care abordau aceeaşi problemă.

— Am învăţat multe în ultimele săptămâni, spuse ea cu vocea stinsă. De acum înainte nu o să te mai deranjez cu aceleaşi greşeli.

— Mi-ai făcut o declaraţie foarte neromantică, dacă pot s-o numesc aşa, constată el râzând.

— Am renunţat la romantism, declară ea, dându-şi capul pe spate şi ţintuindu-l cu ochii aceia de culoarea scorţişoarei.

Poate că Adam şi Simon se deosebeau din multe puncte de vedere, dar neîndoielnic amândoi aveau suflete curate şi bune.

Antonia îşi dorea tare mult să fie iubită, dar avea nevoie şi de bunătate în viaţa ei.

— Ai vrea să o luăm de la capăt, profitând că suntem mai maturi şi mai înţelepţi acum?

De ce nu? Ajunseseră în acelaşi punct. Simon nu mai era orbit de pasiune, dar simţea un amestec foarte puternic de tandreţe şi dorinţă. În vreme ce nicio altă femeie în afară de Judith nu se mai putea ridica la nivelul spiritual pe care şi l-ar fi dorit, Antonia era singura care ar fi reuşit să i se strecoare în suflet atât de adânc. În afară de asta, oricum ţinea la ea, chestiune care atârna greu în balanţă.

— Încă mai am telescopul şi nu mai cunosc pe nimeni care s-ar bucura de el în afară de tine.

Pe chipul perfect al Antoniei se putea citi atât îndoiala, cât şi dorinţa.

Simon râse din nou.

— Ce astronom ar putea rezista în faţa unei femei cu aşa o zestre? zise el sărutând-o pe creştet. Cred că n-am ce-i face şi trebuie să ne căsătorim.

— Îţi mulţumesc, Simon, spuse ea, rezemându-şi capul pe umărul lui.

Fusese o cerere în căsătorie cam neobişnuită, dar la urma urmei toată ziua fusese astfel.

După ce termină de vorbit şi clarifică lucrurile cu Judith, Adam se duse să călărească pe dealuri. Trebuia să-şi limpezească mintea şi să se destindă. Se simţea gata să cedeze nervos, de parcă l-ar fi pocnit ceva mare şi greu drept în moalele capului.

După ce goni până se simţi sleit de puteri, încetini la o viteză acceptabilă. I se părea cea mai mare ironie să reuşească să obţină singurul lucru pe care îl dorise cu adevărat vreodată, dar să nu-şi mai aducă aminte absolut nimic.

Căsătoria cu Antonia era mai mult decât un vis pentru el. Fusese obsesia lui, deşi ştiuse că şansele lui erau aproape egale cu zero. Iar apoi, printr-un concurs de împrejurări teribil de complicat, Antonia decisese să facă

acest pas.

Mai mult, fusese fericită. Păstrase o singură amintire de atunci – se trezise în pavilionul din grădină, iar ea era aplecată peste el şi îi zâmbea. Apoi îl sărutase pe frunte, iar trupul ei vibrase.

El însă era confuz şi dezorientat, şi până să se dezmeticească momentul trecuse. Învăţase din propria experienţă cât de periculos era să se afle în preajma verişoarei lui. Dacă ar fi înţeles pe moment, nar fi sărit ca ars să fugă de lângă ea.

I-ar fi fost atât de simplu să o tragă puţin mai aproape şi să o sărute, şi totul ar fi decurs normal… Îl durea stomacul de supărare că ratase singura ocazie pe care o avusese vreodată.

În mod inevitabil se duse drept la Cuib. Nu avea niciun chef şi nici răbdare să stea să admire cerul, aşa că începu să se fâţâie încolo şincoace, cu mintea la dăţile când venise acolo cu Antonia. Ultima dată vizitaseră acel loc când o consolase după cearta cu Simon.

Fusese extrem de supărată. Rămase gânditor cu privirea spre peticul de iarbă, dar gândul nu-i fugi la imaginea ei devastată de atunci, ci la cum ar fi fost să facă dragoste cu ea chiar acolo. Şi-o închipui foarte limpede râzând fericită, privindu-l în culmea extazului, cu minunatul ei păr auriu strălucind. Imaginea era atât de reală, încât îi simţea buzele şi pielea catifelată.

Îşi mută privirea. Nu mai putea suporta. Era acelaşi vis pe care îl avusese de mii de ori în anii în care preferase să plece în exil. Îl avusese şi când zăcuse cu febră sau când nu putuse să doarmă din cauza caniculei în vreo gaură împuţită de la Tropice. Asta visase – Anglia şi Antonia.

Îi era mai bine dacă se mişca, aşa că se întoarse la cal şi o porni din nou pe cărările înguste pe care le ştia de când era copil. Acum, fără putinţă de tăgadă, îi era devotat lui Judith, o femeie pe care o stima şi la care ţinea. N-ar fi putut niciodată să o trădeze.

Probabil că Antonia se împăcase deja cu Simon, cu bărbatul care avea de o mie de ori mai multe de oferit

decât el: onoare, un titlu nobiliar, plus o frumuseţe dumnezeiască, inteligenţă şi personalitate.

Pentru el conta mai mult ca Antonia să fie fericită. Dacă Simon era cel care putea să-i asigure asta, ar fi fost primul care să-i felicite.

Dar putea spera, ca o răsplată pentru toate momentele dificile prin care trecuse şi pentru comportamentul lui ireproşabil, măcar la câteva clipe în care Antonia să se uite la el ca şi cum l-ar fi iubit?

Adam se întoarse la casă abia la lăsarea serii. Intră în hol chiar când majordomul se saluta cu un musafir, un bărbat plin de energie cu părul albit înainte de vreme şi cu accent scoţian.

Străinul îl recunoscu, dar Adam habar nu avea cine era. După un schimb scurt de replici află circumstanţele în care se întâlniseră şi faptul că doctorul Kinlock se oprise la Thornleigh în drum spre Londra la invitaţia Antoniei. Peste alte câteva minute se aflau în salon, iar medicul se apucase deja să-l consulte pe fostul lui pacient.

Examinarea se limită la o privire fugitivă la cicatricea de la cap („S- a vindecat frumos. Aveţi un cap de elefant, domnule Yorke”), după care urmase un interogatoriu amănunţit despre perioada în care fusese amnezic şi despre cum îşi recăpătase memoria. În momentul în care îl văzu că începea să-şi ia şi notiţe, Adam nu mai suportă.

— Pot să vă pun şi eu nişte întrebări acum?

— Sigur, răspunse Kinlock cu un zâmbet dezarmant. Îmi cer scuze că mă arăt atât de bucuros că pot afla aşa multe lucruri utile dintr-o experienţă pe care dumneavoastră personal o consideraţi groaznic de traumatizantă, dar amnezia este o afecţiune rar întâlnită, care pe mine mă fascinează. Ridică foarte multe întrebări despre rolul memoriei vizavi de personalitatea şi identitatea individului, zise el, lăsându-şi caietul deoparte. Vă rog întrebaţi-mă, o să încerc să vă răspund cât mai bine.

— Există efecte pe termen lung cauzate de o rană la cap? O să-mi aduc aminte vreodată cele trei săptămâni

scurse între accident şi momentul în care mi-am revenit?

— Având în vedere amploarea recuperării, înclin să cred că nu veţi avea probleme fizice deosebite în viitor. În cel mai rău caz preconizez nişte dureri de cap, spuse medicul, apoi se opri să ia o gură de ceai, pentru că deja i se uscase gâtul de cât vorbise. Cât despre cele trei săptămâni pierdute, există şanse mari să vă reamintiţi măcar o parte. Este posibil să vă aduceţi aminte absolut tot, mai puţin perioada chiar de dinainte şi de după accident, dar nu vă pot garanta acest lucru.

Adam dădu din cap, mulţumit de răspuns. După ce îl convinseră pe doctorul Kinlock că orele erau prea înaintate pentru a-şi continua călătoria şi că Lady Antonia ar fi interpretat plecarea lui ca pe o ofensă, Adam şi majordomul îl conduseră pe musafir către camera de oaspeţi.

Apoi se duse în camera lui. Măcar putea să spere că la un moment dat avea să-şi amintească o mică parte din ceea ce pierduse deja.

Judith se dusese în camera ei când Adam plecase să călărească, aşa că nu avu ocazia să se vadă deloc cu Antonia decât înainte de cină. Tocmai îşi dădea cu puţină pudră pe obrajii palizi, când auzi o ciocănitură în uşă.

Stăpâna ei era îmbrăcată cu sariul pe care i-l adusese Adam din India, iar părul auriu şi-l prinsese într-un coc în creştet şi îl înfăşurase apoi cu un ornament asortat. Era uluitor de frumoasă.

Antonia făcu doar un pas în cameră. Era vizibil încordată, iar pe chip i se citea incertitudinea.

— Judith, îţi datorez cele mai fierbinţi scuze. O să mă poţi ierta?

Judith îşi strânse în pumn amuleta de la gât. Cu o lună înainte ar fi fost bucuroasă la gândul că urma să se mărite cu Adam Yorke. Mai mult decât bucuroasă, ar fi fost şocată de norocul care dăduse peste ea. Explozia şi apoi acţiunile necugetate ale Antoniei reuşiseră să-i risipească însă toată fericirea. De acum încolo avea să regrete toată viaţa acele trei săptămâni.

Fără Antonia nu i-ar fi cunoscut nici pe Adam, nici pe Simon. Ar fi rămas o simplă guvernantă, închistată într-o existenţă searbădă într-o casă oarecare. Camera elegantă în care stătea acum, rochia cu care era îmbrăcată – toate acestea se datorau Antoniei. I le dăruise pur şi simplu, cerându-i în schimb doar prietenia.

— Culegem ce semănăm, aşa scrie în Biblie. Tu ai semănat iubire şi generozitate. Cum aş putea să te răsplătesc altfel? spuse ea încet. Nu ai pentru ce să-ţi ceri iertare.

— Mulţumesc mult, şopti Antonia, cu vocea uşor tremurată.

— Te-ai împăcat cu Simon? întrebă Judith, luându-se fără să vrea singură în braţe, în aşteptarea răspunsului pe care îl intuise deja.

Antonia încuviinţă din cap.

— Este cel mai incredibil om pe care îl cunosc. Oricât de ciudat ar părea, a trecut cu vederea toate prostiile pe care le-am făcut şi vrea să o luăm de la capăt. Încă n-am priceput exact de ce.

Judith vedea limpede motivul. Antonia era atât de plină de viaţă şi drăgălaşă, încât ce bărbat ar fi putut rezista acestei combinaţii fatale?

Aruncă o privire spre ceasul de pe bufet.

— Cred că ar trebui să mergem jos. Ar trebui să sărbătorim, adăugă ea cu o strângere de inimă. Nu e minunat că amândouă ne-am găsit bărbatul ideal?

Antonia îngheţă pentru o fracţiune de secundă.

— Da, îngăimă ea în timp ce se întorsese să iasă pe uşă, amândouă am obţinut exact ce am vrut.

La masă se servi şampanie şi se discutară planurile de nuntă. Invitatul de onoare, doctorul Ian Kinlock, petrecu o seară memorabilă, deşi în sinea lui se miră un pic de felul în care se aleseseră cuplurile.

Cum de îl părăsise frumoasa Lady Antonia pe vărul ei în favoarea celui care o egala în frumuseţe, lordul Launceston? Avusese oare rana de la cap un rol în decizia luată de Adam Yorke de a o alege pe micuţa şi drăguţa

însoţitoare a tinerei aristocrate?

Deşi tactul nu se numărase niciodată printre calităţile lui, doctorul nu avu curajul să-i întrebe. Avea tot timpul să mediteze la discrepanţa dintre cele văzute şi cele ascunse în drum spre Londra.

La Thornleigh cunoscuse patru oameni minunaţi, care ţineau mult unii la alţii. Asta văzuse. Atunci oare de ce era convins până în măduva oaselor că toţi patru erau extrem de nefericiţi?

capitolul 13

Viaţa la Thornleigh intră pe un nou făgaş. Simon era ocupat cu transformarea căsuţei într-un observator. Judith şi Adam vizitaseră o proprietate de vânzare la Buxton, iar acum discutau întruna de avantajele şi dezavantajele mutării acolo.

Planurile de nuntă fuseseră finalizate. Ambele cupluri urmau să se căsătorească la Thornleigh – Adam şi Judith peste patru săptămâni, Simon şi Antonia în câteva zile.

Deoarece accesul britanicilor pe Continent era interzis, nimeni nuşi planificase o lună de miere exotică. După nunta celor doi Launceston, Adam şi soţia lui aveau să plece în Ţinutul Lacurilor, iar Simon urma să-şi ducă mireasa în vizită la familia lui, în Kent.

Aparent totul mergea ca pe roate. Sub această pojghiţă însă, Judith avea din ce în ce mai tare sentimentul că era pe cale să facă o greşeală imensă. Încercase să se amăgească spunându-şi că nu era aşa, dar sentimentul o copleşi atât de vertiginos, încât nu se mai putea gândi la nimic altceva, nu mai putea nici să doarmă. Nervii ei se întinseră la maximum, iar cu două săptămâni înainte de nuntă cedară.

Antonia şi Simon plecaseră pentru o zi la mătuşa ei, Lady Forrester, iar Judith şi Adam rămăseseră singuri la Thornleigh. Contextul ar fi fost problematic pentru reputaţia tinerei femei, dar Judith era văduvă, nu mai era chiar o fetişcană şi oricum mai aveau atât de puţin timp până la nuntă, încât şi cel mai îndârjit cârcotaş n-ar fi avut prea multe de comentat.

După o cină tihnită se retraseră în sala de muzică, iar Adam o rugă să-i cânte la harpă. Melodiile curgeau lin sub degetele ei fermecate; toate emoţiile i se descătuşaseră şi ieşeau la suprafaţă pe ritmuri pline de dor. În momentul în care se opri din cântat, Judith avea lacrimi în ochi şi se simţea mai vulnerabilă ca oricând.

După ce ultima notă se stinse, Adam se ridică şi se duse lângă ea, apoi scoase o cutiuţă din buzunar.

— Pentru tine, Judith. Am apucat să trimit piatra la Londra înainte de accident. Am vrut să ţi-l ofer cu ocazia logodnei, dar după aceea mia ieşit din minte şi am uitat complet de el până astăzi, când a sosit cu poşta. În cutie se afla un inel cu o piatră preţioasă albastră fixată pe o montură simplă din argint. Judith ridică bijuteria, care începu să strălucească la lumina lumânării, şi scoase un suspin de admiraţie.

Este un safir stelat, explică el. L-am cumpărat din Ceylon, laolaltă cu alte nestemate neşlefuite. M-am gândit că o să-ţi placă.

Judith îi privi cu atenţie chipul bronzat şi simpatic, admirându-i în tăcere ţinuta elegantă. Îşi mai spuse încă o dată în gând cât de norocoasă era. De când îşi recăpătase memoria parcă totul fusese superficial între ei, dar spera ca în timp să ajungă din nou la sentimentele pe care le nutrise pentru el înainte de accident.

Speranţa aceea muri însă subit în momentul când surprinse privirea lui Adam, în care desluşi fără putinţă de tăgadă adevărul atât de dureros. Deşi dorinţa lui de a o face fericită fusese sinceră, în adâncul ochilor verzi-cenuşii mocnea suferinţa. O recunoscu imediat, pentru că o împărtăşea şi ea.

Şarada pe care o trăia de trei săptămâni se destrămă brusc, îndoielile, temerile şi toată logica greşită se dezintegrară instantaneu. Acum *ştia* ce are de făcut. Îi întinse inelul înapoi.

— Îmi pare rău, zise ea pe un ton stins. Nu mă pot mărita cu tine.

Am greşit de prima oară când ţi-am acceptat

propunerea.

Îl văzu ca prin ceaţă cum tresări puternic când simţi inelul rece în palmă.

— De ce, Judith? Am greşit eu cu ceva?

Dintr-odată, văzându-l atât de consternat, nu mai fu atât de sigură. Încă putea să se răzgândească, încă putea să accepte căldura şi tandreţea calmă dintre ei, încă putea să se mărite cu un om bogat. Singurul preţ pe care-l avea de plătit era să se urască pe sine toată viaţa.

Se trase într-o parte; avea nevoie de spaţiu. Dacă i-ar fi simţit atingerea, s-ar fi răzgândit iar.

— Nu ai greşit cu nimic, spuse ea de la o distanţă sigură, în timp ceşi frământa mâinile. Avusese o viaţă dură şi învăţase să dea piept cu cele mai neplăcute situaţii, dar aceasta le întrecea pe toate. Tu nu simţi cât de bizar este totul aici, la Thornleigh? Suntem atât de grijulii unii cu alţii, de parcă ar fi murit cineva. Nimeni nu vorbeşte, nimeni nu-l ascultă cu adevărat pe celălalt când vorbeşte. Antonia şi Simon îşi aleg fiecare cuvânt de frică să nu se ia iar la harţă, iar tu şi ea nici nu vă mai priviţi măcar. Simon nu mi se adresează niciodată, iar tu eşti atât de bun cu mine încât nu mai suport, gemu ea, implorându-l parcă din priviri să o înţeleagă. Toată lumea e drăguţă şi se poartă ireproşabil, nimeni nu e sincer. *Nu* este normal!

Adam puse inelul la loc în cutiuţă şi îl lăsă pe masă cu mişcări de robot.

— Îmi cer scuze, probabil sunt prea bătut în cap, dar tot nu înţeleg ce vrei să spui, rosti el pe un ton la fel de grav ca gesturile lui şi cu o expresie de totală consternare.

Judith îşi acoperi faţa în palme, încercând să-şi limpezească mintea.

— Adam, noi doi am convenit să ne căsătorim, am făcut planuri de viitor, fără să fi menţionat măcar o singură dată cuvântul „dragoste”. Ştiu că între noi există prietenie, respect şi un interes sincer. Însă adevăratul motiv pentru care am convenit să ne căsătorim, continuă ea, privindu-l direct în ochi, a fost că am decis, fiecare în sinea lui, să ne mulţumim cu ce putem, nu cu ce am dori de fapt. Adam

avu o tentativă involuntară să se apropie de ea, dar Judith îi făcu semn să se oprească. Te rog, lasă-mă să termin. Ai iubit-o pe Antonia şi ai crezut că nu o poţi avea. Te-am înţeles şi ţi-am oferit un umăr pe care să-ţi verşi tot năduful, iar drept mulţumire te-ai decis să-mi propui o viaţă la care nici nu îndrăzneam să visez. Nu sunt nici frumoasă, nici tânără, nici bogată, aşa că nu am nimic de oferit unui bărbat. Prin urmare m-am simţit foarte onorată şi recunoscătoare că cineva ca tine m-ar dori.

Nu susţin că motivele noastre au fost greşite. Deşi niciunul din noi nu era îndrăgostit de celălalt, la început măcar eram sinceri. Acum nici măcar sinceri nu mai suntem, iar fără dragoste şi onestitate, chiar că ar fi un lucru absolut oribil să ne căsătorim. Se frecă uşor cu dosul palmei la ochi, apoi continuă pe un ton de ar fi mutat şi pietrele din loc: M-am mai măritat o dată pentru că am crezut că oricum nu pot spera la mai mult, iar acum era să fac aproape aceeaşi greşeală. Eşti un om mult mai bun şi mai onest decât a fost Edwin Winslow, şi ţin mult mai mult la tine decât am ţinut la el. Poate că chiar te iubesc, dar nu suficient. Nu aşa cum ar trebui.

Adam se lăsă greu în fotoliu, masându-şi absent cicatricea. Judith îl privi cu coada ochiului şi inima i se mai frânse o dată.

— E un lucru atât de rău să te mulţumeşti cu ceva ce este posibil? întrebă el în cele din urmă. Este mai bine să visezi la luna de pe cer? Eu mi-am pierdut jumătate de viaţă tânjind după ceva ce nu pot avea. Gata, nu mai vreau. Poate că nu sunt în stare să-ţi ofer dragostea aceea romantică după care se dau în vânt femeile, dar îţi jur că ţi-aş putea oferi orice altceva.

La auzul acestor vorbe, Judith se prăbuşi pe scaunul din faţa clavecinului şi izbucni în hohote de plâns. Nu crezuse că avea să-i fie atât de greu, dar simţea până în măduva oaselor că nu se înşela.

— Adam, de ce să nu visezi la mai mult? spuse, vrând cu tot dinadinsul să-l convingă. Dacă o iubeşti pe Antonia, du-te şi luptă pentru ea! Te înjoseşti dacă renunţi fără să

încerci.

— De ce crezi că s-ar mărita Antonia cu verişorul ei bastard? E drept că sunt un bastard bogat, însă asta este cam tot ce am de spus în apărarea mea, iar Antonia nu are nevoie de cineva bogat, oftă el mutându-şi privirea în altă parte. Sunt ca un frate pentru ea, şi mă simt recunoscător pentru asta.

Lui Judith îi venea să înjure.

— Adam, cea mai mare barieră între tine şi Antonia e gândirea ta. Ai încercat vreodată – din tot sufletul, cu toată fiinţa, cât ai putut tu – să o cucereşti? Din punctul meu de vedere, te-ai predat din start. Şi pentru că te-ai purtat ca un laş, cred că nu numai tu ai avut de suferit, ci şi ea.

Adam încremeni, făcând-o să se întrebe dacă nu cumva întrecuse măsura.

— Mi se pare că ai uitat că Antonia îl iubeşte foarte mult pe Simon, replică el acid. Până şi Apollo ar avea oarece probleme să iasă victorios dintr-o asemenea confruntare.

Judith clătină din cap în semn că nu.

— La început a fost îndrăgostită de Simon. Orice femeie se îndrăgosteşte de el când îl vede prima oară. Amintindu-şi de chipeşul lord tăcu puţin, apoi continuă cu înverşunare: Sunt sigură că acum ţine suficient de mult la el cât să-l ia de soţ, dar am mari îndoieli că îl iubeşte la fel de mult cum te iubeşte pe tine. Tu nu-ţi aduci aminte cele trei săptămâni în care aţi fost logodiţi, dar eu da. Şi îţi jur, Antonia nu se purta deloc ca şi cum ai fi fost fratele ei.

Adam se încordă şi se aplecă spre ea.

— Cum era? Mi-am scotocit mintea, dar nici nu mai ştiu dacă erau amintiri sau vise.

— Eu, una, nu am mai văzut-o pe Antonia mai fericită ca atunci, murmură Judith, încercând să definească acel „ceva” pe care îl detectase întotdeauna între ei. Iar tu nu-ţi căutai scuze şi nici nu te comportai atât de umil. Ţi-a spus că urmează să vă căsătoriţi imediat cum te-ai trezit din comă. Ţi-a fost suficient să ştii acest lucru ca să devii mult mai încrezător în tine şi să te porţi foarte relaxat cu ea;

lucrul acesta eu nu l-am văzut între voi decât atunci. Poate că amnezia te-a eliberat de convingerea că dacă ai fost un copil ilegitim înseamnă că eşti o persoană inferioară.

Adam se ridică şi începu să se plimbe prin cameră, încordat de lupta care se dădea în sufletul lui. Judith îl urmări în tăcere, ştiind cât de greu şi dureros era pentru el.

— Chiar şi un bastard trebuie să aibă onoare, iar Simon este prietenul meu cel mai bun. N-aş face decât să distrug această prietenie, fie că reuşesc să o cuceresc, fie că nu.

Judith se simţi datoare să răspundă, chiar dacă replica lui fusese mai mult o constatare.

— Tragedia unui triunghi amoros este că nu poate fi rezolvat decât cu preţul suferinţei unuia. În cel mai rău caz suferă toţi. Dacă Antonia te iubeşte pe tine, dar se mărită cu Simon, atunci doar el va fi fericit, dar numai la început, pentru că în timp se va simţi din ce în ce mai rău văzând că dragostea nu îi este împărtăşită. În cel mai bun caz, când Antonia te iubeşte şi se mărită cu tine, doi oameni din trei sunt fericiţi cu siguranţă.

Adam rămăsese în penumbră într-unul dintre colţurile camerei, dar încă îi putea zări zâmbetul amar.

— Prin urmare onoarea se poate reduce la o chestiune de cifre? Dacă de un lucru beneficiază mai mulţi oameni, asta înseamnă că acţiunea este corectă?

Judith scutură din cap; era epuizată. Deja nu mai depindea decât de el să acţioneze.

— Onoarea poate fi definită în multe feluri. Mai ştii ce spunea Shakespeare? „Iar mai presus de-orice: nu te minţi pe tine însuţi. /Şi deaci urmează, ca noaptea după zi, /că nimănui nu vei putea să-i fii de rea-credinţă. / Drum bun. Şi binecuvântarea mea rodească-n tine sfaturile-acestea” 18, recită Judith, apoi se îndreptă către uşă. Te rog să nu te minţi, Adam. Te rog.

Puse mâna pe clanţă să deschidă uşa, dar în acel moment el începu să vorbească.

— Îmi spui că încerc să mă mint singur şi că nu am

curajul de a lupta pentru ce îmi doresc. La fel faci şi tu când susţii că nu ai nimic de oferit unui bărbat.

Judith se întoarse spre el, iar privirile li se intersectară preţ de o clipă, în care se concentrară toată afecţiunea şi tot respectul care existau între ei.

— Aş vrea ca lucrurile să fi stat altfel, mai şopti ea timorată, apoi plecă, înainte ca hotărârea ei să se clatine din temelii.

Sosise vremea să plece de la Thornleigh. Judith nu mai avea niciun motiv să rămână. Până la urmă aveau să-şi rezolve triunghiul amoros, dar ea nu se simţea în stare să asiste la desfăşurarea evenimentelor.

Era convinsă că dacă Adam ar fi făcut măcar o tentativă de a o cuceri, Antonia s-ar fi întors la el şi ar fi renunţat la Simon. Dacă aşa sar fi petrecut lucrurile, atunci Simon, adică cel pe care îl iubea Judith, ar fi fost singurul care ar fi avut de suferit. Nu putea rămâne să-l vadă în starea aceea. Singura motivaţie pentru care îşi permisese să intervină în relaţia lor era faptul că ţinea cu adevărat la Antonia şi Adam.

Se ruga din tot sufletul ca Simon să-şi poată găsi pe altcineva care să-l facă fericit, chiar dacă el n-ar mai fi putut să iubească o femeie la fel de mult cum o iubise pe Antonia.

Cutremurată, Judith făcu un efort supraomenesc să uite de toate acestea şi să se concentreze la ce avea de făcut. Mai întâi comandă ca trăsura să fie pregătită pentru a doua zi dimineaţă la ora cinci. Majordomul o privi surprins, dar nu comentă; ordinul îi fu ascultat la fel de repede ca şi cum ar fi fost dat de Antonia.

Apoi se apucă de împachetat. Camerista care se ocupa de ea şi de Antonia îşi luase liber, dar nu conta. Pentru această călătorie, Judith era singura care putea decide ce lua cu ea şi ce lăsa în urmă. Constată cu mirare că acumulase o grămadă de lucruri în doar doi ani. Îi era greu să aleagă dintre atâtea obiecte, dar nu imposibil. Avea de gând să închirieze o diligenţă din Macclesfield care să o ducă la Liverpool, deci avea loc destul pentru

bagaje.

Încercă să se grăbească. Trebuia să-şi ia o mare parte din cărţi, dar nu avea nevoie de prea multe rochii sofisticate dacă ajungea în vreo colonie. Îşi aminti că voia să se ducă în Statele Unite şi n-ar fi vrut să-i ofenseze pe nativi.

Pentru că de câteva luni se gândise să plece, avusese suficient timp să strângă ceva bani. Restul agoniselii avea să şi-l transfere după ce se stabilea într-un loc. Antonia îi oferise un salariu foarte generos, aşa că putuse să economisească mult, cât să-i ajungă o bună bucată de vreme fără să mai aibă un alt venit.

Cel mai greu îi era să scrie biletul de rămas-bun. Lui Adam deja îi spusese destul. Ar fi vrut să-i scrie ceva lui Simon, dar ce să-i fi spus lui? Că se simţea privilegiată că îl cunoscuse, că zilele acelea în care puseseră la cale micul complot fuseseră cele mai fericite din viaţa ei şi că avea să-l iubească până închidea ochii? Imposibil. Mai rău, jalnic.

Până la urmă îi scrise doar Antoniei, spunându-i că rupsese logodna cu Adam şi că trebuia să plece imediat pentru a evita o situaţie jenantă. Era timpul să-şi îndeplinească visul de a vizita Lumea Nouă. Începu prin a-i mulţumi din suflet pentru tot ce făcuse pentru ea şi urându-i casă de piatră.

Nu îi spuse cu care bărbat ar fi trebuit să se mărite, deoarece nici ea nu era sigură.

Adam rămase singur în sala de muzică, meditând la vorbele lui Judith. În cele din urmă se mută în bibliotecă, unde putea să-şi toarne un pahar de brandy care să-l mai calmeze.

În ultimele două săptămâni fusese absorbit de gânduri sumbre, aşa că nu prea băgase de seamă ce făceau ceilalţi. Singura lui grijă fusese să-i evite pe Antonia şi Simon când erau împreună. Judith avusese dreptate. Toţi se purtaseră cu mănuşi, niciunul nu fusese sincer.

Acum îşi dădea seama că de când îşi recăpătase memoria nu purtase nici măcar o singură discuţie interesantă. Nici cu Antonia, vara lui. Nici cu Simon,

prietenul lui. Nici măcar cu Judith, logodnica lui. Toţi evitaseră să interacţioneze cu ceilalţi şi toţi se comportaseră ca un grup de fantome politicoase.

Acuzaţia lui Judith cum că era un laş îl durea, dar nu o putea combate. Într-adevăr, de frică nu se dusese la Antonia să-şi declare dragostea. Înainte să plece din Anglia îi fusese imposibil, iar după ce se întorsese nu-şi putuse face curaj.

La început se gândise că poate era prea devreme, că aveau nevoie de timp să se reacomodeze unul cu celălalt. Iar apoi, bum, deja se făcuse prea târziu.

Dar dacă era să-i dea crezare lui Judith, vreme de câteva săptămâni fusese diferit, complet eliberat de lanţurile care îl ţineau legat de trecut. Îşi aduse vag aminte că Antonia îi povestise despre faptul că era un copil ilegitim. Într-adevăr, să afle pur şi simplu că era un bastard nu se compara cu toate amintirile acelea din copilărie, când suferise enorm din cauza asta.

Îi era uşor să priceapă de ce se comportase atât de diferit, fără a fi marcat de cicatricea aceea imensă din sufletul lui. La fel de uşor de înţeles îi era şi faptul că după ce îşi recăpătase memoria revenise la vechea mentalitate şi se purtase de fiecare dată ca un bastard nesigur pe el, şi nu ca omul de afaceri de succes ce devenise între timp.

Încercă din răsputeri să invoce imaginile cu Antonia care îl tot bântuiau de când îi revenise memoria. Alungă toate visele recurente pe care le avusese de-a lungul anilor şi se concentră asupra a ceea ce mai rămânea, vrând să înţeleagă dacă erau amintiri autentice. Oare chiar fusese cu Antonia la Cuib şi trăise o pasiune la fel de intensă ca aceea din visele lui? Oare în pavilion chiar îi jurase că îl iubeşte fără nicio rezervă şi fără limite şi că cel mai mult îşi dorea să se mărite cu el?

Nu era sigur. Dar dacă lucrurile acestea chiar se petrecuseră şi nu erau doar plăsmuiri ale imaginaţiei sau halucinaţii date de lovitura la cap, atunci poate că Antonia chiar îl iubea mai mult decât ca pe un frate. Poate chiar mai mult decât îl iubea pe Simon. Dacă minunea se

petrecuse, atunci era dator să treacă la acţiune, nu să stea cu mâinile în sân în timp ce ea se mărita cu bărbatul greşit. Erau însă foarte multe lucruri care puteau merge prost, iar consecinţele unui eşec ar fi putut fi devastatoare.

Chiar dacă îl iubea, avea şi ea o onoare de apărat şi nu-şi putea permite să rupă pentru a doua oară logodna cu Simon. Cel mai bun lucru la care putea spera Adam era să o cucerească pe Antonia cu preţul trădării celui mai bun prieten.

Cel mai rău lucru care se putea întâmpla era să o piardă definitiv. Nu l-ar mai fi putut privi ca pe fratele şi prietenul ei şi nici Simon nu ar mai fi avut ochi să-l vadă. Nici nu putea concepe că ar fi putut ajunge să se dueleze cu Simon, dar şi acest lucru era la fel de probabil să se întâmple.

Lui Adam nu-i plăcea să rişte. Când fusese în Asia se văzuse nevoit să o facă, pentru că altfel nu ar fi avut nicio şansă să obţină ce îşi dorea. Nu îi venise greu să-şi rişte viaţa pentru a aduna averea, când ştiuse că premiul pus în joc era câştigarea inimii Antoniei.

Fusese un laş când se gândise mai mult la ea decât la viaţa şi la averea lui. Dar acum trebuia să rişte absolut totul pe o singură mână.

Avea o singură şansă, iar dacă pierdea… Dumnezeu să-l aibă în pază!

Rămase toată noaptea gândindu-se la Judith, la el. Dar cel mai mult se gândi la Antonia.

Antonia păşi uşurată în sanctuarul ei. Întotdeauna îi plăcuseră şi o liniştiseră mirosurile şi culorile din cămară, şi de aceea se ascunsese aici de îndată ce se întorseseră la Thornleigh. Vizitele la Lady Forrester o epuizau psihic de fiecare dată, darămite acum, când fusese să-şi prezinte viitorul soţ.

Nu se întâmplase mare lucru. Mătuşa Lettie se arătase bucuroasă că în sfârşit capricioasa ei nepoţică se mărita şi fusese de-a dreptul fermecată de Lord Launceston. Ce mai încolo şi-ncoace, bătrâna vrăjitoare chiar flirtase cu el.

Din fericire, Simon nu se dădea în vânt după asemenea „trataţii”. Şi-aşa nu-i convenea să le vadă pe toate femeile cum leşinau când îşi făcea el apariţia, ce-ar mai fi fost dacă le-ar mai fi şi încurajat…

Antonia nu se simţise deloc în largul ei, ştiind că trebuia să se comporte ca o viitoare mireasă în culmea fericirii. Nu i se părea normal să se bucure, când de fapt ea şi-l dorea pe Adam.

Măcar se înţelegea bine cu Simon. De când îşi reînnoiseră logodna, nu se mai ciondăniseră absolut deloc.

Din păcate însă, nici nu se mai relaxa şi nici nu se mai simţea atât de bine în prezenţa lui. Totuşi, existau speranţe că lucrurile aveau să se amelioreze.

Cămara se afla în cel mai îndepărtat colţ al bucătăriei. În dupăamiezile de vară era absolut divin să stai acolo şi să nu te deranjeze nimeni. Când era mică, îşi închipuia că se afla într-o cavernă orientală plină de culori, mirosuri şi gusturi bogate. Aceasta era cea mai veche parte a casei, cu dale de piatră pe jos, un tavan din grinzi şi cu ferestruici mici şi drăguţe.

Încăperea era plină de bufete şi rafturi pe care se aflau murături, fructe macerate în brandy, tot felul de băuturi alcoolice preparate în casă şi multe alte alimente conservate. În centru se afla o masă mare din lemn masiv, iar într-un colţ trona un uscător mare de fructe. De grinzi erau agăţate ierburi frumos mirositoare, iar într-un cufăr încuiat cu cheia se aflau borcănaşe cu mirodenii scumpe.

Într-adevăr, plăcerea de a te putea bucura de roadele bucăţii tale de pământ era mare. Antonia şi menajera petrecuseră multe ore fericite în care discutaseră despre reţete, gusturi şi despre ce îşi mai doreau să încerce în bucătărie pe viitor. Era singura activitate gospodărească pentru care arătase un real interes.

Îşi găsi un pretext să mai rămână acolo. Se apucă să facă inventarul să vadă dacă nu cumva lipsea ceva. Se opri în dreptul unui raft şi luă o sticlă de oţet de zmeură. Dacă mai ţinea bine minte, era bun pentru tuse şi dureri în gât, dar şi pentru gătit.

Antonia contempla culoarea bogată a oţetului roşu când auzi nişte paşi care se apropiau. Recunoscu mersul şi se crispă.

Încercă să se relaxeze. Până acum se descurcase de minune să îl evite pe Adam, dar era sigură că nu va putea să îl ignore o viaţă întreagă.

— Ai venit să furi nişte piersici confiate, Adam? îl întâmpină ea, toată un zâmbet. În copilărie se furişau tot timpul să atenteze la comorile ascunse acolo. Fructele confiate erau preferatele lui.

— Azi nu, zise el închizând uşa în urma lui. De data asta pe tine te căutam, iar doamna Heaver mi-a zis că te-a zărit venind tiptil încoace.

I se părea că Adam este un pic altfel. Era uşor stânjenită de prezenţa lui extrem de masculină.

— Cum să vin tiptil când e casa mea? protestă ea în glumă, vrând să menţină discuţia la un nivel neserios.

— Tiptil se cheamă când te străduieşti să nu fii văzut, îi explică Adam. Că veni vorba de străduinţă, ce mai face Lady Forrester?

— Se străduieşte ca de obicei, zise mâhnită Antonia.

Haina pe care o purta Adam îi scotea în evidenţă umerii laţi, iar soarele după-amiezii i se juca prin părul care acum părea aproape blond. Tânăra femeie se răsuci pe călcâie, dorindu-şi să nu fi remarcat aceste lucruri, apoi schiţă un zâmbet politicos:

— I-a plăcut de Simon, dar voia să ştie când mai dai pe acolo. Zicea că se aştepta la mai multă recunoştinţă din partea ta.

— Ia te uită! Nici nu mi-ar trecut prin cap că Lady Forrester îşi doreşte s-o mai caut. Şi eu care credeam că nu mă înghite. De fapt, dacă stau mai bine să mă gândesc, ea nu înghite pe nimeni. Într-un fel e un democrat perfect, spuse el, fixând-o intens cu privirea. Ştii cumva unde e Simon?

Antonia răsuflă uşurată. Asta însemna că Adam avea să plece repede.

— S-a dus la căsuţă să verifice stadiul lucrărilor de

amenajare a observatorului. Speră ca mâine sau poimâine să înceapă să-şi asambleze telescopul.

— Bun aşa. Asta o să-l ţină ocupat ceva vreme. Trebuie să stăm de vorbă şi nu vreau să fim întrerupţi, zise el pe când traversa cămara ca un leu în căutarea cinei. Dar înainte să încep să zic ce am de zis, vreau să fac un lucru care să mă ajute să-mi reîmprospătez memoria.

Îi luă sticla de oţet din mâinile tremurânde şi o puse pe un raft, apoi o trase în braţele lui. Surprinsă şi indignată, îşi semeţi capul spre el, dar până să apuce să protesteze, Adam îi şi acoperise gura cu a sa.

Antonia scoase un icnet. Sărutul lui nu era deloc inocent sau frăţesc. Era pasional şi senzual şi revendicativ. Era profund revoltată de purtarea lui, dar propriul trup parcă n-o mai asculta pe ea, ci trecuse brusc în subordinea lui.

De când Adam devenise iar cel de dinainte, îl ţinuse cât de departe putuse de ea. Încercase în zadar să uite pasiunea şi momentele de intimitate dintre ei. Acum însă îşi simţea fiecare terminaţie nervoasă pulsând în ritmul acela plin de ardoare şi erotism care părea că în curând avea să explodeze.

Deşi mintea îi spunea că joacă un joc greşit şi periculos, îl sărută şi ea. Îşi puse mâinile pe după grumazul lui şi se lipi de el, tânjind să-i simtă căldura corpului. Îi venea să se prelingă pe lespezile reci şi să-l tragă şi pe el după ea. Ar fi vrut să meargă mai departe, să finalizeze acum acea idilă pasageră de la Cuib, când crezuseră că îi aştepta o viaţă plină de vise realizabile.

Îşi dădu vag seama că mai avea extrem de puţin până să depăşească acel punct fără întoarcere. Trebui să se concentreze şi să se supună la un efort imens pentru a se desprinde de el.

Speriată, se dădu în spate până când se lipi de bufet.

— Adam, ai înnebunit? întrebă ea, cu pieptul încă tresăltându-i de agitaţie, dar şi de dorinţă.

— Nu. Am vrut doar să mă conving de faptul că nu m-a înşelat memoria şi că s-a mai întâmplat şi când eram

amnezic, zise el.

Nu încercă să se ţină după ea sau să o convingă, iar Antonia îi fu profund îndatorată pentru asta. Îl aţinti cu privirea.

— Şi care era ipoteza pe care voiai s-o verifici?

— Că s-ar putea să fii îndrăgostită de mine, zise el sprijinindu-se de masă, de parcă s-ar fi pregătit de un discurs. Judith te suspecta că eşti, dar trebuia să mă asigur.

— Eşti nebun, se răsti ea. De ce ar fi spus Judith aşa o trăsnaie? Adam zâmbi fără veselie.

— Acesta a fost unul dintre principalele motive pentru care a pus capăt logodnei noastre.

— Judith a rupt logodna? Simţurile Antoniei erau încă afectate de distanţa mică dintre ei, aşa că îi trebuiră mai multe clipe să-i înţeleagă spusele. Adam, îmi pare tare rău. Dar serios, râse ea forţat, nu cred că Simon s-ar bucura să afle că vrei să te consolezi în braţele viitoarei lui mirese.

— Nici nu intenţionam să fac aşa ceva, spuse el ridicând din sprâncene. Voiam doar să mă lămuresc înainte de a te cere de soţie.

— Dacă nu eşti nebun, atunci sigur eşti beat, gemu Antonia, care mai avea puţin şi izbucnea în plâns. Sau vrei să mă necăjeşti, ceea ce reuşeşti cu brio.

Spre groaza ei, vocea i se spărsese. Voia să se însoare cu ea. El chiar voia să se însoare cu ea! Dar de ce o cerea tocmai acum, când era prea târziu?

— N-am fost mai serios în viaţa mea, declară Adam solemn. Tony, uită-te la mine. Îşi ridică privirea spre el, aproape fără să vrea. O scruta atât de intens, încât se simţea hipnotizată. Te iubesc, spuse el încet. Te iubesc de când aveam şapte ani, iar iubirea pentru tine mi-a modelat întreaga viaţă. Am tăcut prea mult, dar acum am decis să-ţi vorbesc. Mă rog să nu fie prea târziu.

Vorbele lui sunau ca un ecou îndepărtat al propriilor ei gânduri; simţi un nod în capul pieptului. I se păruse ei că arăta altfel, şi nu se înşelase. Ce doi Adam se contopiseră într-unul singur astăzi – vărul prietenos şi

străinul acela dinamic şi imprevizibil erau unul şi aceeaşi persoană.

— Nu ştiu ce să spun, murmură cu vocea stinsă. Adam schiţă o grimasă amuzată.

— Cred că în astfel de situaţii se spune „totul s-a întâmplat atât de repede". Poate că aşa e, deşi n-ar trebui. Deci mi-am adus aminte bine de ce s-a petrecut atunci la Cuib? o iscodi, foarte atent la reacţia ei. Antonia se înroşi, aducându-şi aminte de prima lor zvâcnire de pasiune. Iar atunci, la pavilionul din grădină, continuă el, cred că s-a întâmplat chiar înainte să-mi revină memoria. Cred că mi-ai zis ceva despre cum m-ai iubi tu orice-ar fi şi cât de mult ai vrea să te măriţi cu mine. S-a întâmplat aşa sau mi-am imaginat?

Antonia se simţea ca în faţa unei prăpăstii, gata să cadă de acolo.

— Nu a fost o închipuire, şopti ea, ferindu-şi ochii.

— Şi ai vorbit serios? o întrebă el pe un ton mai blând, dar tot insistent. Sau vorbele acelea erau doar pentru Adam amnezicul?

— Eu… am vorbit serios. Gata, i se dărâmase şi ultimul zid de apărare, stătea în faţa lui complet demascată – toată durerea şi furia pe care le îngropase atât de adânc în suflet cu opt ani înainte ieşiseră la suprafaţă. Îşi ridică iar privirea spre el. Dar dacă m-ai iubit întotdeauna, cum de ai plecat aşa cum ai plecat în India, fără să-mi sufli o vorbă, fără să-ţi iei rămas-bun? se răsti ea furioasă. Nu aşa te porţi cu un prieten sau cu sora ta. Dacă mă iubeai, aşa cum pretinzi acum, nu ai nicio scuză.

Chipul lui Adam se schimonosi de durere.

— Nu am avut de ales, iar motivul pentru care am plecat a fost tocmai acela că te iubeam.

— Dar de ce nu m-ai cerut atunci de nevastă, în loc să pleci în India? ţipă ea. Eu am crezut întotdeauna, de când eram copii, că într-o zi ne vom căsători. Nu mi s-a părut necesar să şi vorbesc despre asta, pentru că era de la sine înţeles şi absolut inevitabil că aşa se va întâmpla, mai spuse, după care se opri să se reculeagă. Dar apoi ai

fugit din ţară mâncând pământul. Atunci mi-am dat seama cât te tare mă înşelasem asupra sentimentelor pe care le aveai pentru mine.

— Tu credeai că o să ne căsătorim într-o zi? o privi el mirat, cu ochii sticlind. Aşa credeam şi eu când eram mici. De abia mai târziu, când am crescut, am înţeles diferenţele sociale dintre noi şi am început să cred că mariajul era imposibil şi că tot timpul mă consideraseşi fratele tău.

— După ce ai plecat a trebuit să mă gândesc la tine ca la un frate, pentru că altfel nu aş mai fi putut să-mi văd de viaţa mea, izbucni Antonia. Credeai că o să stau să te aştept răbdătoare ca Penelopa? Ea măcar era deja măritată cu Ulise, dar tu nu mi-ai făcut niciodată nicio declaraţie, nu mi-ai pomenit măcar o dată, aşa, în treacăt, nimic despre iubire, nici faţă în faţă, nici în scrisori după ce ai plecat. Proastă să fi fost să stau şi să sper! M-ai tratat ca pe o soră, iar eu te-am tratat ca pe un frate!

— Dar nu se putea vorbi despre aşa ceva, zise el sec, încercând să se adune. Ar fi vrut să-i sărute lacrimile din ochii aceia atât de frumoşi, dar mai erau multe de spus. Avea deja confirmarea pasiunii care existase între ei. Acum trebuia să-i convingă şi mintea, înainte de a-i cuceri inima. Se cocoţă pe masă şi se prinse cu palmele de margine. Mai ţii minte că tatăl tău voia să-mi cumpere un loc în armată? La încuviinţarea ei tăcută, urmă: Chiar înainte să termin şcoala la Cambridge, o rudă băgăcioasă şi enervantă i-a spus lui Spenston că noi doi ne comportăm mai mult decât indecent. Că te purtai prea libertin şi că îţi micşorai vădit şansele de a-ţi găsi pe cineva de rangul tău, în timp ce eu aveam pretenţii mult prea mari faţă de nivelul meu. Aşa că Spenston m-a chemat să discute cu mine, să vadă dacă zvonul era adevărat sau nu.

Antonia îl privea şocată.

— De ce nu i-ai mărturisit atunci ce simţeai pentru mine şi de ce nu i-ai cerut permisiunea să mă curtezi?

— Ba exact asta am făcut, răspunse el cu asprime. Ştiam o metodă mai sigură decât să-i cer direct voie să ne căsătorim. Tu aveai doar şaptesprezece ani şi trebuia să

cunoşti cât de cât lumea înainte de a lua o decizie, iar eu trebuia să fac ceva să-mi dovedesc că te merit. Ăsta a fost unul dintre motivele pentru care credeam că armata este răspunsul. Era calea cea mai sigură pentru un tânăr fără bani. Dacă aş fi reuşit cumva să mă remarc fără să fiu şi omorât între timp, atunci diferenţele dintre noi s-ar mai fi împuţinat.

— Tata nu mi-a spus niciodată că m-ai cerut de nevastă, zise Antonia contrariată. Dar sunt sigură că a fost de acord. Voi doi vă înţelegeaţi tot timpul de minune. Erai ca un fiu pentru el.

— Nu! strigă Adam, simţind încă gustul amar de atunci. Spenston m-a adunat de pe străzi în amintirea legăturii pe care o avea cu tatăl meu şi pentru a-şi consolida imaginea publică de persoană caritabilă şi generoasă. M-a lăsat să trăiesc în casa ta doar de dragul tău şi probabil pentru a-şi mai diminua din mustrările de conştiinţă pentru modul oribil în care te neglija. Însă nu am fost niciodată ca un fiu pentru el, iar el nu mi-a fost niciodată ca un tată. Deşi trecuseră atâţia ani, Adam încă suferea când îşi amintea de discuţia aceea cu tatăl Antoniei. Contele m-a întrebat dacă era vreo urmă de adevăr în zvonul că aspiram la mâna ta. Când i-am spus că da, m-a muştruluit cu o severitate fără pereche. Era şocat şi îngrozit de tupeul pe care îl avusesem să-mi doresc pe cineva cu un rang atât de înalt, eu care eram un biet copil ilegitim.

Antonia sări în apărarea tatălui ei.

— Ba să ştii că tata era ultimul om de pe pământ care să te condamne pentru că te-ai născut aşa! El credea cu toată tăria că toţi suntem egali în faţa lui Dumnezeu şi şi-a petrecut întreaga viaţă luptând pentru oamenii de rând.

— Poate că Spenston muncea pentru oamenii de rând, dar cu siguranţă nu s-a considerat niciodată ca făcând parte dintre ei, răspunse ironic Adam. Ba din contră, marele liberal din partidul Whig mi-a explicat extrem de clar cât de scandalizat era de nerecunoştinţa pe care i-o arătam şi de cât de jalnice erau aspiraţiile mele.

Mi-a aruncat direct în faţă că nu va permite ca singura copilă a celui de-al nouălea conte de Spenston să se coboare la nivelul unui bastard sărac lipit pământului, bun de nimic.

— Nu, nu cred că a fost atât de crud cu tine, nu cred, icni ea oripilată.

— Ba exact aşa a zis, ba chiar mai rău. Să nu crezi că l-am învinovăţit pentru asta, oftă Adam după ce-şi mai domoli indignarea. E normal ca un tată să-şi dorească o căsătorie bună pentru fiica lui, iar tu nu erai orice fiică. Erai una dintre cele mai bogate şi mai frumoase moştenitoare din Anglia. Nici măcar un duce de sânge regal n-ar fi fost suficient de bun pentru tine.

Antonia avea ochii în lacrimi.

— Cred că ţi-a fost îngrozitor de greu, şopti ea. De ce nu mi-ai spus?

— Cum aş fi putut să-ţi spun? replică el contrariat. Spenston avea dreptate. Aspiraţiile mele erau jalnice, dar fusesem prea naiv şi prea îndrăgostit să-mi dau seama că eram şi prost. Te-am adorat din clipa în care te-am cunoscut, iar tu m-ai primit ca pe un văr de preţ, chiar dacă eram un coate-goale, negru tot de funingine. După discuţia cu tatăl tău mi-am dat seama în sfârşit cât de nevrednic eram să-ţi cer mâna.

— Eşti mai vrednic decât mine din foarte multe puncte de vedere, spuse ea, strângând din pumni. Eşti cel mai înţelept şi bun şi generos om pe care îl cunosc.

— Erai singura care gândea aşa, o înştiinţă el fără menajamente. Toţi ceilalţi ştiau foarte clar unde mi-e locul pe scara socială. Aici, la Thornleigh, la reuniunile familiei Thornton, la Rugby şi Cambridge, întotdeauna avusesem parte de mici înţepături, mai mult sau mai puţin subtile, prin care mi se reamintea permanent că sunt doar tolerat. Iar ţie nu ţi-am spus pentru că ştiam că vei încerca să-mi iei apărarea, şi al naibii să fiu dacă voiam să te las pe tine să te lupţi în locul meu. Pe deasupra, oricum n-ai fi putut să intervii ca să schimbi *ce* eram.

— Încetează să mai vorbeşti despre tine ca şi cum ai

fi vreun lepros! ţipă Antonia. Nu mai suport! Abia acum îşi dădea sema cât de nesimţitoare fusese şi cât de mult trebuie să fi suferit el.

O durea la fel de tare să descopere că tatăl pe care îl idolatrizase putuse fi atât de crud. Vărul ei era tolerant, însă ea nu putea să-l ierte. Cum de *îndrăznise* tatăl ei, care nu avea niciodată timp pentru fiica lui, să o gonească de lângă ea pe singura persoană care îi era alături!

Adam tocmai schiţase o nouă imagine asupra trecutului care o ajuta să înţeleagă totul mai bine.

— Te-a forţat tata să pleci din Anglia ca să nu mai fii în preajma mea?

— Într-un fel. Nu m-a răpit şi dus pe corabie, dar m-a pus să jur că nu voi mai încerca să te văd sau să te contactez vreodată. Amuzant, nu crezi? În ciuda caracterului meu meschin, îi era de ajuns cuvântul meu, zâmbi el amar. I-am propus un târg. Am refuzat să-i promit că nu te voi mai contacta, dar i-am spus că dacă îmi poate găsi un post la Compania Indiilor de Est şi îmi dă banii cu care intenţiona să-mi cumpere locul acela în armată, o să plec în India, iar de acolo nu o să-ţi scriu nimic care să te împiedice să-ţi găseşti un soţ potrivit.

— Înţeleg, zise ea, înghiţind cu greu. De aceea erau scrisorile tale atât de neutre?

Adam încuviinţă din cap.

— Aş fi putut să-l sfidez, dar rămân la părerea că avea dreptate. Indiferent de motivele pentru care mă luase sub aripa lui ocrotitoare, îi datoram foarte mult. Ar fi fost foarte urât din partea mea să îi curtez singura fiică în ciuda dorinţei lui. Oftă şi îşi trecu mâna prin păr, ciufulindu-se bine. Înţelegerea noastră mai conţinea o clauză. În privinţa obârşiei mele ilegitime nu aveam ce să fac, dar aveam ce să fac pentru a nu mai fi un sărăntoc. I-am spus tatălui tău că nu te-aş cere în căsătorie decât dacă aş avea o avere egală cu a ta. Spenston s-a distrat un pic când m-a auzit, ştiind că şansele să-mi ating scopul înainte să te măriţi tu cu altul erau infinitezimale. A mai presupus că dacă mă apuc de comerţ o să-ţi înăbuş din start orice

atracţie romantică pentru mine. I s-a părut un târg foarte rezonabil din punctul lui de vedere, aşa că a acceptat.

— De aceea ai muncit atât de mult în India? întrebă ea în şoaptă.

— Era singura mea speranţă. Era mai bine să fiu un comerciant bogat născut din flori decât un soldat sărac născut din flori. Am profitat de orice ocazie ca să strâng suma cu care am început. Mi-am asumat riscuri, întotdeauna am mers pe varianta cu cele mai puţine şanse, tocmai pentru a avea un câştig substanţial în cazul în care nu mă înşelase intuiţia. Iar de câte ori primeam câte o scrisoare de la tine, se crispă el, mă întrebam dacă nu cumva îmi vei menţiona în treacăt şi că urmează să te măriţi.

Chinurile îndurate de el depăşeau puterea de înţelegere a Antoniei. Probabil că trecuse prin focul iadului, mai ales când mersese la primele ei baluri, unde se bucurase de o mare atenţie. Îi trimisese des veşti, mici scrisorele amuzante despre ce mai făcea şi cine o mai curta, mai ales din dorinţa de a se lăuda cu faptul că ceilalţi bărbaţi o doreau, iar el nu.

— Aşadar, când ţi-am scris că m-am logodit cu Lord Ramsay…?

— Spuneai că vreţi să faceţi nunta repede, aşa că în momentul în care a ajuns scrisoarea la mine credeam că sunteţi deja căsătoriţi. Am ieşit în oraş în noaptea aia şi am băut ca porcul până n-am mai ştiut de mine.

Antonia îşi muşcă buza; îşi imagina ce fusese în sufletul lui.

— Adam, îmi pare atât de rău! Nu am ştiut că te fac să suferi, murmură ea. Mi-a luat şi mie destul de mult să mă deprind cu gândul că n-o să avem nicicând o relaţie romantică altfel decât în visele mele. Cred că ţi-am trimis de abia după un an scrisoarea în care te anunţam că m-am hotărât să anulez nunta.

— Zece luni, două săptămâni şi trei zile, preciză el. Nu a fost vina ta, Tony. De unde să fi ştiut? Eu încercam să-mi respect promisiunea. Am reuşit să supravieţuiesc

privind filosofic toată treaba. În cazul în care, după cum încercam eu să cred, eram meniţi să fim împreună, atunci sigur aş fi reuşit dacă munceam suficient. Cu cât rămâneai tu nemăritată mai mult şi cu cât mă îmbogăţeam eu mai tare, cu atât mă simţeam mai aproape de obiectiv. Când mi-am atins ţelul cu averea, am venit acasă, surâse el glacial. Mi s-a părut de rău augur să constat că acum erai baroneasă. Distanţa dintre noi era la fel de mare. Apoi a apărut Simon şi toate eforturile mele s-au dus pe apa sâmbetei.

Antonia icni. În vâltoarea depănării amintirilor, uitase complet de existenţa lordului Launceston.

— Adam, nu trebuia să-mi spui nimic din toate astea. Sunt logodită cu Simon.

— Îl iubeşti pe el sau pe mine? o iscodi săgetând-o cu privirea. Antonia se lipi iar de bufet, prinsă ca într-o capcană. Povestea lui

Adam îi readusese la viaţă toate visurile romantice din adolescenţă, ba mai mult chiar, şi pasiunea pe care o descoperise recent.

Îşi dăduse însă cuvântul faţă de Simon, lui trebuia să-i fie loială; în plus ţinea mult la el.

— Te iubesc, zise ea cu inima sfâşiată, dar nu pot să fiu atât de crudă încât să rup a doua oară logodna.

— Mie mi se pare că ai fi mai crudă dacă te-ai mărita cu el şi m-ai iubi pe mine, rosti el implacabil. Judith a rupt logodna cu mine spunându-mi că pe termen lung e mai bine să fii onest decât nobil. Simon este prietenul meu şi aş face aproape orice pentru el, dar nu pot să stau deoparte şi să-l las să se însoare cu tine, nu fără să mă lupt cu el. Decizia este a ta, Tony. Pe care din noi doi îl vrei?

Antonia îşi îngropă faţa în mâini.

— Nu ştiu! Mi se pare un act de egoism să mă mărit cu tine.

— Pentru că e mai virtuos să suferi decât să faci ce vrei? Nu uita, virtutea ta mă condamnă pe mine la suferinţă, îi atrase el atenţia. Dacă ai iubi pe altcineva ar mai fi cum ar mai fi, dar nu asta spui.

Lacrimile începură să-i curgă şiroaie, dar nu scoase niciun sunet. Prea multe se întâmplaseră. Aflase de dragostea pe care i-o purta Adam şi cât de multe îndurase pentru a fi cu ea, descoperise că tatăl ei perfect avea şi el partea lui de ipocrizie, iar acum trebuia să ia o hotărâre care ar fi frânt inima unuia din bărbaţii la care ţinea cel mai mult.

Adam avea dreptate. Din pricina vinovăţiei care îi apăsa pe suflet înclina să ia hotărârea prin care să se pedepsească, dar uita că în felul acesta l-ar fi pedepsit şi pe el.

Vocea lui baritonală şi catifelată îi scurtă suferinţa.

— Poate că tu nu ştii ce vrei, dar eu ştiu. Uită-te la mine, Tony. Antonia îşi înălţă capul şi îl privi drept în ochii lui verzi.

— Vrei un soţ pentru care să fii centrul universului. Nu-ţi doreşti un bărbat care să fie mai preocupat de politică, jocuri de noroc, societate sau orice altceva. Nu neg că Simon te iubeşte, dar în acelaşi timp el iubeşte şi ideile şi provocările. Nu vei fi niciodată pe primul loc pentru el, aşa cum ai fi pentru mine. Te iubesc şi în fiecare clipă din viaţă m-am străduit să ţi-o demonstrez, spuse Adam, apoi întinse mâna spre ea. Vino.

Simţindu-se atrasă ca de un magnet, făcu un pas înainte. Decizia era a ei, dar Adam îşi încorda toată forţa fizică, mentală şi emoţională pentru a o convinge că el era alegerea potrivită.

Îl voia – of, Dumnezeule, cât de mult îl voia! Adam, bărbatul care o cunoştea cel mai bine, avea dreptate. Îşi dorea un soţ pentru care să însemne totul, nu care să o dea jos de pe piedestalul pe care merita să stea, aşa cum făcuseră părinţii ei.

La Simon ura talentul de a se închide în sine şi de a o exclude automat în momentele acelea. Nu voia să se întrebe cu disperare în fiecare zi dacă îi greşise cu ceva şi să-şi irosească fiecare minut din viaţă încercând să-i intre în graţii.

Universul se restrânse în jurul gândurilor Antoniei şi

gestului lui Adam. Degetele lui erau delicate şi puternice în acelaşi timp.

Antonia rămase cu privirea pironită asupra mâinii lui puternice. Îşi dădu seama că adevăratul motiv pentru care nu se măritase până acum era că îşi dorise un bărbat care să o iubească mereu, chiar şi când erau în toiul unei gâlcevi. Chiar şi când timpul îşi va fi pus amprenta pe chipul ei, furându-i frumuseţea.

Ştia, mai presus de orice îndoială, că Adam îi oferea acest tip de dragoste.

Iar ea era centrul vieţii lui şi el era centrul vieţii ei. Fusese întotdeauna vărul în care avusese încredere şi la care apelase de fiecare dată, omul care fusese ca o piatră de temelie în viaţa ei, chiar când fusese în celălalt capăt al lumii. Dacă ar fi ştiut că şi el o iubea, atunci nu s-ar fi despărţit niciodată. Şi-ar fi sfidat tatăl, l-ar fi urmat bucuroasă în India.

Motivele onorabile pentru a rămâne logodită cu Simon era mărunte şi irelevante. Adam era singurul care conta, care îi oferea dragoste, căldură şi protecţie. Adam, cel pe care îl iubea.

Pe când în sufletul ei se dădea o luptă între ce voia şi ce credea că o să facă, mai făcu un pas spre Adam, apoi încă unul, după care se aruncă în braţele lui, atrasă de el aşa cum busola caută nordul.

Îl prinse pe după gât şi se întinse să îl sărute. În momentul în care buzele li se atinseră, orice urmă de îndoială dispăru. Era făcuţi unul pentru celălalt, erau unul jumătatea celuilalt. Fusese oarbă că nu văzuse asta mai devreme.

— Dumnezeule, Tony, te iubesc atât de mult, îi şopti el strângând-o cu fervoare. M-am temut îngrozitor că n-o să te pot face să te răzgândeşti.

Rămaseră o vreme pierduţi în amintiri, promisiuni şi vorbe de iubire, ţesute ca o vrajă în jurul lor. În cele din urmă mintea Antoniei fugi spre ce urma să se întâmple.

— Mă duc să-l caut pe Simon, spuse ea cu un zâmbet forţat. Nu prea ştiu cum să-i spun că-i dau papucii a doua

oară.

— Hai că acum ai experienţă, o tachină el. Ai fost logodită cu Lord Ramsay, cu Simon, cu mine în perioada amnezică şi ai rupt-o cu toţi.

— Adică acum o să fiu logodită a cincea oară? râse Antonia.

— Nu, răspunse el cu hotărâre, prinzând-o de talie. Gata cu logodnele. O să ne căsătorim şi gata, cât mai repede cu putinţă.

Îşi aşează capul pe pieptul lui şi îi ascultă inima bătând, vrând să mai amâne puţin momentul când trebuia să plece. Îi era groază de confruntarea cu Simon.

În afară de asta, urma să aibă de înfruntat privirile dezaprobatoare ale rudelor şi persoanelor din înalta societate. Lady Antonia Thornton, baroneasă de Fairbourne cu drepturi depline, avea să fie considerată de gura lumii drept o idioată capricioasă.

Dar nu-i păsa. Ştia că nicio bârfă şi blamul unanim nu ar fi făcut-o să-şi regrete decizia.

Dintr-odată însă, ateriză cu picioarele pe pământ. Uşa cămării se deschise. Antonia aruncă o privire peste umărul lui Adam şi se opri asupra expresiei mirate de pe chipul lui Simon Launceston.

18 *'To thine own self be true. And it must follow, as the night the day, Thou canst not then be false to any man.*

— Polonius către fiul lui, Laertes. *Hamlet,* actul I, scena 3 (n.tr.)

capitolul 14

Suspinul Antoniei îl alertă şi pe Adam. Se întoarse şi îl zări pe lordul Launceston stând în uşă, cu chipul împietrit. Tocmai îşi văzuse viitoarea mireasă în braţele prietenului său cel mai bun.

— Pot să întreb ce se întâmplă? întrebă el pe acelaşi ton inexpresiv. Adam o prinse protector pe Antonia de talie.

— Până acum jumătate de oră nu se întâmpla nimic pe la spatele tău, zise el cu fermitate. Poţi să dai toată vina

pe mine. Eu sunt cel care am făcut-o să se răzgândească, şi nu mi-a fost deloc uşor să o conving. Tony tocmai venea să te caute să-ţi spună. Îmi pare rău că a trebuit să afli aşa.

Privirea lui Simon se îndreptă spre Antonia.

— Vrei să te căsătoreşti cu Adam? Ea încuviinţă, muşcându-şi buzele.

— Da. Ştiu că purtarea mea este josnică, dar… eu şi cu Adam suntem făcuţi unul pentru celălalt.

— Judith ştie? se interesă Simon, pe un ton şi mai ameninţător.

Adam îi aruncă o privire bănuitoare. Lord Launceston fusese surprins să-i găsească aşa, dar nu dădea niciun semn că ar fi fost furios sau că ar fi suferit. Mai degrabă părea interesat de efectul asupra lui Judith.

— A rupt logodna cu mine aseară, spunându-mi că toţi patru neam pierdut într-o mlaştină a confuziei şi a minciunii. Vorbele ei m-au făcut să-mi dau seama că trebuia să-mi mărturisesc iubirea pentru Tony.

— Asta explică multe, murmură Simon, cu gândurile abătute în altă parte; apoi zâmbi cu ironie. Ştiu că acum ar trebui să fac o scenă, dar eu chiar am venit să vă spun ceva important. Acum câteva minute am căutat-o pe Judith, gândindu-mă că ar vrea să vadă cum se asamblează un telescop. Majordomul mi-a spus că a plecat la ora cinci dimineaţa cu trăsura, având un număr impresionant de bagaje. Am rugat o servitoare să se ducă în camera ei şi s-a întors cu acest plic, spuse el, înmânându-i-l Antoniei. Doamna Heaver a zis că te găsesc aici, aşa că ţi l-am adus, pentru că ţie îţi este destinat.

Mirată, Antonia rupse plicul. Citi la repezeală conţinutul, apoi zise cu răsuflarea tăiată:

— Judith a plecat de la Thornleigh şi se îndreaptă spre America.

— Poftim? exclamă Simon şi, uitând de orice maniere, îi smulse biletul din mână. Îşi ridică privirea buimacă spre prietenul său, care observă imediat că se albise la faţă. Ce s-a întâmplat? De ce a plecat atât de brusc şi de ce vrea să se ducă atât de departe?

— Nu sunt sigur. Judith nu mi-a spus nimic de asta, zise Adam, încercând să-şi aducă aminte exact ce vorbiseră. A spus că motivul pentru care ne-am decis să ne căsătorim a fost că amândoi voiam să ne mulţumim cu ce aveam la îndemână în loc să ne străduim să obţinem ce voiam cu adevărat. A ghicit că o iubeam pe Antonia. În mod indirect, cred că mi-a sugerat că şi ea era îndrăgostită de altcineva. Ar trebui să ştii mai multe decât mine, încheie el strâmbându-se.

În ochii albaştri ai lui Simon se zări o străfulgerare, apoi se întoarse şi porni spre uşă fără să mai spună nimic.

— Unde pleci? îl întrebă Antonia, mai mult decât debusolată.

— După Judith, unde altundeva, îi replică Simon peste umăr.

— Aşteaptă! rosti Adam pe un ton poruncitor. O iubeşti?

— Da, dar nu am vrut niciodată să recunosc pentru că era logodită cu tine, explică lordul aruncându-i o privire tristă Antoniei. Nu pot să te acuz de nestatornicie când şi eu am făcut acelaşi lucru.

— Slavă cerului! exclamă ea, apoi traversă camera şi îl îmbrăţişă. Ai făcut minuni pentru conştiinţa mea încărcată. De multe ori m-am gândit că te-ai potrivi mult mai bine cu Judith. Dar ea te iubeşte?

Simon îşi pironi ochii asupra scrisorii pe care o ţinea în mână.

— Nu ştiu. Judith nu mi-a dat niciodată de înţeles că ar simţi ceva deosebit pentru mine. Nu e un gând prea încurajator…

— Cred că te înşeli, interveni Adam. Judith era convinsă că şi tu, şi eu eram îndrăgostiţi de Tony. Poate că de aceea a şi plecat, n-a putut să rămână în continuare atât de aproape de tine.

— Sper să ai dreptate, zise Lord Launceston posomorât. Vreau să o cer de soţie, chiar dacă va trebui să mă duc până în America după ea.

— Să nu pleci aşa, aiurea! îl sfătui Antonia. Trebuie

să ne gândim unde s-ar fi putut duce, aşa o să o găseşti mai repede.

— Ai dreptate, recunoscu Simon, scuturând din cap. Nu… nu gândesc prea limpede acum. Adam şi Antonia făcură schimb de priviri. Probabil că era îndrăgostit până peste cap, din moment ce nu mai putea asimila informaţiile ca de obicei. Adam, tu ştii programul vapoarelor, reluă el. Unde putea să se ducă?

— Liverpool, răspunse Adam instantaneu. Este mai aproape decât Bristol, iar de acolo pleacă majoritatea vapoarelor spre Atlanticul de Nord. Dar ar trebui să ne grăbim.

— Noi? întrebă amuzat Simon.

— Păi da. O să te ajutăm să o cauţi, răspunse Adam, iar Antonia confirmă din priviri. Nici eu, nici Antonia nu o să ne putem gândi la viitor în tihnă decât după ce situaţia se clarifică pentru toată lumea. Nimic nu ne-ar putea face mai fericiţi decât să vă vedem pe tine şi pe Judith împreună.

— Dar dacă mă refuză? întrebă Simon pierdut, din nou cu ochii spre scrisoare.

— N-o să te refuze, răspunse cu fermitate Antonia. Îţi promit. Doar o femeie care a fost iubită de Adam Yorke a fost suficient de nebună să-l refuze pe Simon Launceston.

Pânzele fură întinse şi începură să zvâcnească sub bătaia vântului. Judith se întrebă dacă avea să-şi mai vadă vreodată pământul natal. Îşi încleştă degetele în balustradă până când încheieturile i se albiră.

Poate că nu trebuia să fugă atât de departe. Nu se simţise niciodată mai legată de ţara ei ca acum, când voia să lase în urmă tot ce cunoscuse de-o viaţă.

Se înfioră şi îşi aranjă şalul pe umeri, gândindu-se la vântul rece care bătea pe deasupra apei. Avusese noroc să mai găsească bilet la *Lady Liberty*. Următorul vas către Boston pleca abia săptămâna viitoare. Dacă ar fi trebuit să aştepte atât de mult, probabil că nu s-ar fi putut abţine şi s-ar fi întors la Thornleigh. Ar fi vrut să ştie cum se rezolvase situaţia dintre Antonia şi peţitorii săi şi care

dintre ei stătea şi suferea acum.

— În sfârşit plecăm, auzi dintr-odată o voce vioaie din apropiere. Mi-a ajuns cât am văzut din Lumea Veche. De abia aştept să ajung înapoi la Boston.

Judith se uită la doamna Maxwell, pasagera cu care împărţea cabina. Era o americancă plinuţă şi rumenă, văduvă, care se întorcea acasă după o vizită extrem de prelungită la rudele din Anglia. Era o făptură plăcută, chiar dacă uşor cam prea exuberantă.

— Dar mai întâi va trebui să ne oprim la Belfast, remarcă Judith.

— Doar pentru o zi, replică femeia binedispusă. Apoi ajung acasă. Mă întreb dacă nepotul meu cel mai mic mă mai ţine minte. Fiica mea şi soţul ei au zis că trebuie să fiu nebună să călătoresc atât de departe singură. Dar după cum îmi place mie să spun, dacă vizitezi o ţară străină atunci o să ţi-o apreciezi pe a ta mai mult.

Lui Judith îi trecu prin cap că doamna Maxwell avea multe citate din propriile-i texte. Era însă o femeie bună la suflet şi cu siguranţă înstărită. Poate ar fi putut să o ajute să-şi găsească o slujbă în Boston.

— Nu o să regretaţi decizia de a emigra în America, doamnă Winslow. Este o ţară dedicată oamenilor care îndrăznesc să viseze, continuă cealaltă. Nu este ca în Anglia, unde există atât de multe reguli bătute în cuie că reuşesc să te stoarcă de vlagă. Dându-şi seama de gafă, adăugă spăsită: N-am vrut să vă jignesc.

— Nu m-aţi jignit, răspunse Judith amuzată.

Era imposibil să te simţi ofensat de o asemenea critică inocentă. Se întrebă dacă oare toţi americanii erau la fel de prietenoşi şi de vorbăreţi. Dacă da, atunci Lumea Nouă avea să i se pară cam greu de suportat.

Zâmbetul îi pieri încetul cu încetul. Singurul vis pe care îl avusese vreodată fusese să se mărite cu Simon Launceston. Îşi întoarse privirea spre ţărm, spre docurile care forfoteau de viaţă, dar totuşi prea îndepărtate pentru a putea distinge ceva clar. Înghiţi cu greu. Nu aspirase să devină Lady Launceston, nu despre asta fusese vorba. Ea îl

dorea pe Simon ca om, nu titlul sau averea lui.

Visul acesta nu şi-l putea împlini în America.

Cei trei ajunseră foarte târziu la Liverpool şi petrecură ce mai rămăsese din noapte la un han din apropierea portului. În zori, după ce Adam îl descusu pe hangiu despre orarele navelor, se repeziră către docurile înghesuite chiar când activitatea din port prindea viaţă.

În faţa lor se ridica o pădure de catarge, iar în planul îndepărtat al portului se zăreau şi alte ambarcaţiuni, care aşteptau să se elibereze docul. Marinari şi docheri strigau unii la alţii în toate limbile pământului, iar pe deasupra lor pescăruşii ţipau după resturile de mâncare căzute pe jos. Aerul era înţepător, aşa cum este peste tot unde pământul întâlneşte marea.

Antonia şi însoţitorii ei se strecurară cu greu printre baloturile de mărfuri şi platformele de încărcare şi ajunseră în cele din urmă pe chei. Toţi muncitorii o priveau arogant, dar se simţea în siguranţă cu cele două escorte ale sale.

Dacă nu ar fi fost într-o misiune urgentă, s-ar fi bucurat enorm de priveliştea inedită, însă anxietatea lui Simon era contagioasă. Ar fi fost mult mai simplu dacă o găseau pe Judith înainte să plece. O femeie minionă se putea face nevăzută foarte uşor într-o altă ţară; iar dacă se decidea să nu trimită nicio scrisoare nimănui, era posibil să n-o mai găsească niciodată.

Adam nu mai fusese niciodată la Liverpool, dar trecuse prin numeroase alte porturi, deci ştia ce e de făcut. Antonia era impresionată să-l vadă pe prinţul comerţului în acţiune. Era o altă latură a bărbatului pe care îl iubea.

Într-un timp record ajunseseră într-un birou, iar un funcţionar bătrân şi plictisit primi un bacşiş substanţial să verifice listele cu pasageri. După cum înţelese Antonia, acesta era biroul de plecări-sosiri pentru navele străine.

Funcţionarul parcurse lista cu nume cu o viteză înnebunitor de mică. Într-un final găsi o anume doamnă J. Winslow care cumpărase un bilet pe *Lady Liberty,* un vas

american care se îndrepta spre Boston. Antonia răsuflă uşurată – până aici fusese uşor. Din fericire, Judith nu avusese niciun motiv să-şi asume o identitate falsă.

— Spune-mi, când pleacă în cursă? întrebă nerăbdător lordul Launceston.

Funcţionarul clipi des, semănând perfect cu o reptilă.

— A plecat ieri-seară, când era mareea înaltă.

Simon începu să înjure ca un birjar. Antoniei nu-i venea să creadă că un savant calm ar putea să aibă o asemenea ieşire în faţa unei doamne, însă era o formă de manifestare a sentimentelor lui pentru Judith.

Adam îl mai descusu pe funcţionar cu câteva întrebări scurte şi la obiect, după care ieşiră toţi din birou.

— *Lady Liberty* mai are o escală în Belfast. Simon se lumină la faţă.

— Dar cât timp stă în port? Am timp să ajung?

— Aşa cum se prezintă situaţia acum, nu. O să rămână acolo cam douăzeci şi patru de ore, dar între timp de aici nu mai pleacă niciun alt vas către Belfast. O să aştepte poşta din Port Patrick, zise Adam în timp ce scruta cu mare atenţie împrejurimile.

— Am putea închiria un vas care să ne ducă acolo în timp util? se interesă Simon, încercând să găsească o soluţie.

— Niciunul dintre vasele mici pe care le-am putea închiria nu poate prinde din urmă o goeletă rapidă ca *Lady Liberty,* mai ales că are o zi avans, răspunse prietenul său, tot cu ochii în zare.

— După ce te uiţi, Adam? vru Antonia să ştie.

— Când am venit încoace, mi s-a părut că recunosc… Se opri cu un zâmbet larg pe faţă şi o trase de braţ. Hai să mergem. Cred că norocul este de partea noastră.

Se îndreptară nedumeriţi către un doc unde era ancorat un vas numit *Star of India*. Antonia habar nu avea ce fel de ambarcaţiune era. Se simţea foarte ignorantă.

Recunoscu în schimb privirea prietenoasă pe care o arunca înspre ei bruneta grăsuţă de la proră. În timp ce urcau la bord, Antonia decise în sinea ei că nu era o femeie

respectabilă. Ajunseră pe punte şi de nicăieri apăru un marinar îmbrăcat îngrijit.

— Căpitanul Langdon este la bord? se interesă Adam. Spune-i, continuă el după ce marinarul încuviinţase din cap, că îl caută Adam Yorke.

Marinarul tresări vizibil, apoi încuviinţă şi dispăru sub punte. În mai puţin de un minut îşi făcu apariţia un bărbat înalt şi autoritar, cu un zâmbet larg care-i dezvăluia dinţii albi, ce contrastau puternic cu tenul bronzat. Căpitanul Langdon era un bărbat atrăgător, dar părea totodată şi machiavelic. Aşa îşi imagina Antonia că trebuia să arate un pirat.

— Adam, prietene, ce surpriză nemaipomenită! Bine ai venit la bord, zise el întinzându-i mâna. Corabia mea îţi aparţine.

— Nu mai e a mea, rânji Adam, scuturându-i cu putere mâna. Râseră amândoi, în timp ce Antonia îi studia cu mare interes.

Căpitanul arăta a străin, deşi şi numele şi accentul erau britanice. Să fi fost din părinţi de rase diferite? Sigur nu avusese o viaţă uşoară într-o lume plină de bigoţi.

După ce Adam făcu prezentările, căpitanul se aplecă şi îi sărută mâna Antoniei.

— Sunteţi logodită cu căpitanul Yorke? Ce păcat de frumuseţea dumneavoastră să o irosiţi aşa, zise el afectat.

— Ba din contră, chicoti ea. Este cel mai înţelept lucru pe care l-am făcut vreodată.

Căpitanul reveni la Adam.

— Hai, te invit pe tine şi pe prietenii tăi să bem cafeaua de dimineaţă. Este o vizită de curtoazie? îl întrebă el peste umăr pe când coborau sub punte.

— Nu, răspunse Adam, trecând de pe coridorul îngust într-o cabină spaţioasă. Trebuie să ajungem cât mai repede cu putinţă la Belfast, pentru a găsi o prietenă care pleacă spre America la bordul altei nave. Poţi să ne duci acolo? A plecat din Liverpool azi-noapte şi vasul va rămâne doar o zi în Belfast, după care pleacă spre Boston.

— O să vă plătim cursa, indiferent cât ar costa,

adăugă Simon, căruia nu-i mai păsa nici de bani.

Căpitanul Langdon făcu un gest de largheţe.

— Pentru un prieten ca Adam nu iau bani. De abia aştept să mergem, va fi o abatere interesantă de la curs. Am ajuns mai devreme, iar cargoul meu n-o să fie pregătit decât abia peste o săptămână. De fapt, chiar trebuia să părăsesc docul după ce am descărcat marfa. Să pornesc în căutarea unei doamne simpatice – e simpatică, sper – e mult mai interesant decât să mă duc să acostez în Mersey.

— Slavă cerului, răsuflă Simon uşurat. Şi cât de repede putem pleca la drum?

— În cel mult o oră, dacă vrem să prindem mareea. Aveţi nevoie de bagaje sau servitori la bord? întrebă căpitanul.

Camerista Antoniei şi valetul-şef al lui Simon fură trimişi la han să aducă bagajul. Jumătate de oră mai târziu ridicaseră ancora. Din fericire, vasul avea la dispoziţie câteva cabine de pasageri libere, aşa că toată lumea putea sta confortabil.

Lord Launceston se plimba încontinuu pe puntea de la prora, iar Antonia îşi găsise un loc lângă balustradă la pupa, de unde putea admira nestingherită peisajul de la gura de vărsare a râului Mersey în Marea Irlandei. Spre uşurarea ei, nu avea rău de mare.

— Îmi e cam jenă că mă simt atât de bine într-o misiune de salvare, i se confesă ea lui Adam, care i se alăturase între timp.

— Facem şi noi ce putem, nu ne-ar folosi la nimic dacă am sta să bocim, zise el, privind înspre Irlanda. E o senzaţie aparte când eşti pe mare.

— Crezi c-o s-ajungem la timp în Belfast?

— Avem şanse destul de bune. *Star of India* e rapidă şi suntem la mai puţin de o zi în urmă.

Antonia observă că se simţea foarte în largul lui. Îşi dăduse pălăria jos de pe cap, iar vântul îi zburlea caraghios părul în timp ce mergea pe punte ca un adevărat lup de mare.

— Arăţi tare bine, murmură ea, ştiind cât de nătâng îi

sunaseră vorbele. Chiar eşti căpitan de vas?

— Am fost la comanda câtorva vase, recunoscu el, dar n-am nici priceperea, nici experienţa lui Ramesh Langdon.

— Dar dacă i-ai cere să ne ducă până la Boston, ne-ar duce, nu? întrebă Antonia, intrigată de legătura specială care îi unea pe cei doi. Ar fi fost interesată să afle mai multe despre viaţa de comerciant a vărului ei.

Adam îşi întoarse iar privirea către mare.

— Cred că da. Are impresia că-mi datorează mai mult decât îmi datorează de fapt.

— Care este povestea lui?

— Nimic spectaculos, zise el ridicând din umeri. I-am oferit o corabie când nimeni altcineva n-ar fi făcut-o. Ca fapt divers, chiar corabia asta. S-a descurcat foarte bine, am făcut bani frumoşi împreună, iar în cele din urmă a cumpărat *Star of India* de la mine. Amândoi am avut de câştigat.

— Sunt sigură că este o variantă foarte simplificată a poveştii, dar ştiu că n-o să mai scot o vorbă de la tine. Ţi-am mai spus de curând cât de mult te iubesc?

— În ultimele douăsprezece ore nu, o mustră el, punându-şi mâna peste mâna ei care se odihnea pe balustradă. Chiar aşa, bine că mi-am amintit, înainte să plecăm mi-am trimis servitorul la Londra să aducă două autorizaţii de căsătorie de la arhiepiscop. Ar trebui să fie gata până ne întoarcem la Thornleigh.

— Una pentru noi şi cealaltă pentru Simon şi Judith? întrebă Antonia încântată. Ţi-a prins bine viaţa de comerciant, eşti foarte eficient. Nu mai vreau să aştept nicio zi mai mult, adăugă după o scurtă pauză.

— Nici eu, dragostea mea, spuse el punându-i braţul pe după umeri.

Antonia era fericită. Refuza să creadă că lucrurile nu s-ar fi putut sfârşi la fel de bine şi pentru Simon şi Judith.

Prima jumătate a călătoriei înaintară într-un ritm bun, dar apoi vântul slăbi în intensitate la vest de Insula Man; până şi cel mai priceput dintre marinari are nevoie

de vânt. Când intrară în portul Belfast, *Star of India* avea o zi în urma lui *Lady Liberty,* dacă nu şi mai mult.

— Crezi că am ajuns la timp? întrebă crispat Simon de la prora.

— Greu de spus, mormăi Adam, încercând să-i dea un răspuns diplomatic. Însă chiar dacă vasul ei a plecat deja, nu înseamnă că ai pierdut-o pentru totdeauna pe Judith. Precis e interesantă şi geologia de pe cealaltă parte a Atlanticului, dacă te hotărăşti să o urmezi.

Simon zâmbi neîncrezător.

— Da, dar nu pot să pretind că acum îmi stă mintea la geologie.

Vezi cumva vasul?

Adam scruta zecile de nave ancorate în portul destul de mare.

— Sunt prea departe să le văd numele, dar lângă locul unde o să andocăm e o goeletă care ar putea fi chiar *Lady Liberty.* Totuşi, nu-ţi face speranţe prea mari. Americanii construiesc multe goelete.

Nu conta dacă Adam se înşela sau nu, căci goeleta se pregătea oricum de plecare. Nu avea rost să-i mai spună şi asta, din moment ce nu putea să mai facă nimic pentru prietenul lui până nu andocau.

Judith, care nu văzuse prea multe porturi la viaţa ei, decise că acesta era la fel ca oricare altul. Portul din Belfast era mai mic decât cel din Liverpool, accentul docherilor era diferit, dar impresia generală era aceeaşi. Ardea de nerăbdare să plece mai repede. Odată ce lăsa insulele britanice în spate, poate i-ar fi fost mai lesne să înceapă să se gândească la viitor în loc să stea să jelească după trecut.

Doamna Maxwell îşi făcu din nou apariţia lângă ea şi ambele urmăriră ultimele pregătiri înainte de a porni la drum.

— Mai e puţin şi o să scoată pasarela. Nu mai durează mult, zise americanca, cu ochii spre chei, după care încremeni. Ia te uită, continuă ea pe un ton reverenţios, vine spre noi cel mai frumos bărbat pe care l-

am văzut de când mă ştiu.

Judith nici nu se obosi să-şi întoarcă privirea. Vorbele acelea nu puteau avea vreun efect asupra unei femei care îl cunoscuse pe Simon Launceston.

Doamna Maxwell îi trase un ghiont, extrem de surescitată.

— Uitaţi-vă, vine chiar la bordul lui *Lady Liberty!* Jur că dacă merge la Boston, o să mă fac de râs acum, la bătrâneţe, pentru că o să mă ţin după el ca o căţeluşă. Ce noroc am că nu-i fiică-mea aici să mă vadă ce prostii fac!

— Femeile se fac întotdeauna de râs când vine vorba de bărbaţi. Aşa e felul nostru, comentă Judith, aruncând curioasă o privire spre cel care o impresionase atât de mult pe vecina ei de cabină.

Îngheţă. Nu, nu putea fi chiar Simon! Era imposibil!

Ba era chiar el. Lordul Launceston alergă pe pasarelă chiar înainte să fie scoasă, apoi se opri să studieze puntea.

Chiar dacă era aproape în celălalt capăt al vasului, Judith îi putu vedea strălucirea din ochii albaştri. Simon îi zâmbi atât de frumos, încât simţi că avea să se topească toată.

Îşi înfipse degetele în balustradă ca să nu leşine de emoţie, în timp ce fălcile i se încleştaseră. Nu mai era în stare să articuleze niciun sunet.

— Îl cunoaşteţi? o iscodi doamna Maxwell. Se uită chiar la dumneavoastră.

Judith dădu din cap buimacă. Îl văzu pe căpitanul navei îndreptându-se către Simon. Din crâmpeiele de discuţie pe care le prinse înţelese că primul declara cu asprime că vasul tocmai se pregătea de plecare şi că vizitatorul nepoftit trebuia să se dea jos, asta dacă nu cumva voia să vadă Bostonul şi să achite biletul până acolo.

Singurele cuvinte ale lui Simon care ajunseră până la ea fură „zece minute”.

Îi strecură căpitanului ceva în palmă, iar americanul deveni brusc foarte politicos.

— Prea bine, aveţi zece minute.

Simon deja se îndepărtase de el şi se îndrepta cu paşi mari către Judith, care rămăsese mută de uimire.

Doamna Maxwell îi mai dădu un ghiont care o trezi la realitate.

— Vreţi, vă rog, să-mi faceţi şi mie cunoştinţă cu el? o imploră femeia.

Simon se opri chiar în faţa lui Judith. Înalt, elegant şi frumos de ţi se tăia respiraţia. Aşa fusese întotdeauna. Avea totuşi ceva schimbat – expresia ochilor cu care o privea, ca şi cum ar fi fost cea mai frumoasă şi dorită femeie din lume.

— Doamna Maxwell, lordul Launceston, zise ea cu vocea stinsă.

Simon, dânsa este doamna Maxwell, cea cu care împart cabina.

Simon se întoarse spre doamna în vârstă şi îi oferi unul dintre zâmbetele lui răvăşitoare, apoi îi sărută mâna.

— Încântat. Pot să vă rog să ne scuzaţi câteva clipe? Am ceva extrem de important de discutat cu doamna Winslow.

Doamna Maxwell îi întoarse zâmbetul, apoi se îndepărtă uşor confuză până la o distanţă sigură. Aproape sigură.

— Ce faci în Belfast? îl luă la rost Judith. Te-a rugat Antonia să vii după mine? Nu trebuia. Mă descurc şi singură.

Simon scutură din cap.

— Am venit pentru că aşa am vrut eu. Făcu o pauză, apoi îi spuse pe un ton mâhnit: Nu avem prea mult timp să stăm la discuţii şi oricum nu prea mă pricep la luat oamenii pe ocolite. Judith, te măriţi cu mine?

Asta era marea problemă cu visele. Dacă nu erai atent se puteau transforma în halucinaţii. Lui Judith nu-i venea să creadă. Era imposibil. Sau dacă era posibil, sigur ceva era putred pe undeva.

— Mă ceri de soţie pentru că Antonia a acceptat cererea lui Adam şi eu sunt înlocuitoarea perfectă, fiind tot timpul în preajma ei? întrebă ea direct.

— Nu. Antonia se va mărita cu Adam, dar eu te cer de soţie pentru că aş vrea foarte mult să te măriţi cu mine, spuse el cu un zâmbet şovăitor. Nu prea mă descurc în materie de declaraţii de dragoste. Nici nu bănuiam că m-am îndrăgostit de tine până nu te-am sărutat atunci în grădină. Acum, când mă gândesc la ce-a fost, cred că în realitate căutam o scuză ca să pot să fac ceva ce îmi doream de mult timp. Dar chiar şi după aceea mi-au mai trebuit câteva zile ca să mă lămuresc ce simt. Tocmai veneam să te cer de soţie atunci când i-a revenit memoria lui Adam; fiind convins că îl preferai pe el, am decis să tac.

Părea prea frumos să fie adevărat. Judith îl privi adânc în ochi.

— Dar cu Antonia cum rămâne? Erai foarte îndrăgostit de ea. Simon scutură din cap.

— A fost o pasiune trecătoare care m-a orbit pe moment. Antonia este o femeie nemaipomenită şi frumoasă şi cred că am fost îndrăgostit de ea cam cum aş fi fost la nouăsprezece ani, dacă pe vremea aceea n-aş fi stat cu nasul în cărţi. Şi ea a simţit exact acelaşi lucru pentru mine, aşadar amândoi am confundat iubirea cu pasiunea aceasta trecătoare.

— Păreaţi atât de convinşi amândoi, încât toată lumea şi-a imaginat că nunta voastră este inevitabilă. Voi doi sunteţi cei mai frumoşi oameni pe care i-am văzut vreodată.

Simon se înroşi.

— Antonia are o frumuseţe teatrală care atrage instantaneu privirile când intră într-o încăpere. Tu eşti la fel de minunată, dar frumuseţea ta nu este atât de ţipătoare, ci e mai bine savurată când e privită mai îndeaproape, spuse el, mângâindu-i un obraz. Vreau să-mi petrec restul zilelor cât mai aproape de tine, nu doar pentru că eşti frumoasă, ci şi pentru că împreună cu tine mă simt mai fericit şi mai împlinit decât am fost vreodată în viaţă.

Minutele se scurgeau cu repeziciune. Căpitanul se apropie de ei cu paşi mărunţi.

Simon se grăbi se adauge:

— Îţi mărturisesc că sunt tot timpul cu capul în nori şi asta este o boală incurabilă, că o să te car toată viaţa după mine prin peşteri şi observatoare astronomice, dar o să-ţi fiu un soţ bun. Vrei să te măriţi cu mine?

Părea atât de serios, că era imposibil să-i pună vorbele la îndoială.

Din nişte motive absolut misterioase, Simon chiar o preferase pe ea.

— Da. Da, da, *da!* ţipă Judith în culmea fericirii, apoi îi sări direct în braţe.

Probabil că asta învăţase de la Antonia, se gândi ea în timp ce Simon o strângea la piept bucuros peste poate. Un asemenea gest desfrânat nu îi stătea deloc în fire văduvei Winslow.

Sau cine ştie, poate că asemenea comportamente erau contagioase. Căpitanul dădea semne de nerăbdare, aşa că Simon se aplecă puţin şi o luă pe sus pe Judith, cu privirea aceea ştrengărească.

— Vreţi să fiţi primul care ne felicită? rânji el către căpitan. Doamna Winslow tocmai a fost de acord să mă facă cel mai norocos om din lume.

Judith se înroşi toată şi îşi ascunse faţa în umărul lui, iar căpitanul se opri pe loc. Fără să vrea, pe sub mustăţile stufoase răsări un zâmbet. Până şi cei mai serioşi oameni au o fărâmă de romantism îngropată pe undeva prin suflet.

— Rămâneţi sau coborâţi, doamnă Winslow? se răsti el.

— Cobor.

— Foarte bine. Du-te jos şi ia bagajul doamnei Winslow, i se adresă căpitanul celui mai apropiat marinar. Şi grăbeşte-te.

— Îi arăt eu ce trebuie să ia, sări şi doamna Maxwell. Înainte să plece, se întoarse spre Judith. Îmi pare rău că nu mai am ocazia să-ţi arăt Bostonul, scumpo, dar ar fi trebuit să fii nebună să-l refuzi, şopti ea, apoi îşi dădu ochii peste cap, mimă un sărut în direcţia ei şi porni după marinar.

— Vă mulţumesc pentru timpul acordat, domnule

căpitan, spuse Simon recunoscător. Drum bun.

Apoi porni ţanţoş cu Judith în braţe, străbătu toată puntea şi coborî pasarela, de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru pe care îl făcea în fiecare zi.

Jos îi aşteptau doi marinari cu tenul închis. Simon le făcu un semn, iar ei coborâră bagajele lui Judith de pe *Lady Liberty*.

Toată lumea dă buzna la parade, aşa că în scurt timp de-a lungul cheiului se strânseseră o grămadă de marinari, hamali, docheri şi alte categorii de muncitori din port, la care se adăuga jumătate din populaţia Belfastului. Toţi zâmbeau, le făceau cu mâna şi rosteau comentarii care ar fi făcut să roşească cel mai gros obraz.

Judith era şi ea roşie ca racul la faţă, atât de roşie că se temea că no să mai revină niciodată la culoarea normală. Ar fi trebuit să-i spună lui Simon s-o lase jos, dar îi plăcea acest final frumos de poveste. Se simţea copilăreşte, extraordinar şi absurd de îndrăgostită.

Când ajunseră la *Star of India,* iar Simon o urcă pe pasarelă, mulţimea de pe chei izbucni în aplauze şi fluierături care probabil că se auziră până în Dublin. Pe punte, Simon o lăsă în sfârşit jos. Se întoarse şi făcu cu mâna spre mulţime, apoi coborâră pe puntea inferioară.

Judith râdea în hohote.

— N-o să mai îndrăznesc niciodată să pun piciorul în Belfast!

— Având în vedere că nu-s prea priceput la gesturi romantice, am vrut să fac ceva de să nu uiţi toată viaţa! zâmbi el ştrengăreşte.

— Sunt sigură că n-o să uit aşa ceva!

O conduse către cabina mare în care aşteptau Adam şi Antonia. Adam îşi manifestă bucuria printr-un surâs, dar Antonia se repezi să-şi îmbrăţişeze prietena.

— Slavă Domnului că s-a rezolvat cu bine, zise ea fericită. Toţi neam purtat atât de moral şi nobil, încât nu am fi reuşit să fim niciodată fericiţi dacă nu erai tu. Nu ştiu cum am să te pot răsplăti vreodată pentru ce ai făcut pentru noi.

Judith arătă spre proaspătul ei logodnic.

— Mi-am primit răsplata deja, zise ea cu modestie, radiind toată de fericire.

În timp ce Simon îi făcea cunoştinţă lui Judith cu căpitanul Lagdon, Antonia reveni la vărul ei şi îl luă în braţe.

— Adam, e adevărat că uneori căpitanii de vase pot oficia căsătorii?

— Chiar nu ştiu. Vasul ar trebui să se afle în larg şi mai sunt multe alte reguli care ar trebui respectate. Ar fi mai bine ca ceremonia să fie oficiată de un vicar, pentru a nu exista ulterior discuţii cu privire la legitimitatea ei.

— Am putea să mai facem după aceea încă o ceremonie ca să fim siguri. La urma urmei, ne aşteaptă deja autorizaţia la Thornleigh, spuse ea cu subînţeles. Dar dacă tot avem la dispoziţie o corabie şi un căpitan, de ce să nu ne căsătorim în drum spre Liverpool? Avem destule cabine la dispoziţie.

Privirile li se intersectară; în acel moment, universul era restrâns la un zâmbet şi la dorinţa care mocnea între ei.

— Ai dreptate, Tony, am aşteptat destul, şopti el seducător, apoi se întoarse spre căpitanul Langdon. Nu plecăm? Cu cât ajungem mai repede în larg, cu atât mai bine.

Fără să-i mai pese de spectatori, Adam se aplecă încet şi îşi sărută mireasa. Antonia îl sărută şi ea, gândindu-se ce ciudat era ca iubitul perfect pe care îl visase să fi fost tot timpul lângă ea, ba ca tovarăş de joacă, ba ca prieten, ba ca sprijin la nevoie. Dacă n-ar fi fost acel accident aproape fatal şi dacă Adam n-ar fi fost amnezic o perioadă, ar fi putut risca să nu-l vadă niciodată ca pe bărbatul pasional şi devotat pe care şi-l dorise.

Misterioase sunt căile Domnului.

Căpitanului Langdon i se păru tare plictisitor drumul de întoarcere, dar se resemnă. Ce şanse erau să ai la bord două perechi de proaspăt însurăţei…

La clubul White’s, pariurile puse pe numele

pretendenţilor cu care putea să se mărite fabuloasa şi inaccesibila Lady Fairbourne fură anulate, pentru că nimeni nu pusese rămăşag pe cel care reuşise această performanţă. Se căzu de acord că tipul în cauză nu dăduse dovadă de fairplay.

Vestea că Lord Launceston se căsătorise provocă un val de plânsete şi vaiete în rândul tuturor femeilor care avuseseră norocul să-l întâlnească. Deşi se recunoştea cu jumătate de gură că domeniile de interes ale Înălţimii sale erau cam excentrice, toată lumea era de acord că însuşi lordul Byron era mai prejos decât el.

James Malcolm avu un şoc când primi o scrisoare prin care i se aducea la cunoştinţă că Adam Yorke hotărâse să investească în compania lui. Inginerul nu se aşteptase ca nababul să fie atât de tolerant, având în vedere că aproape fusese ucis de motorul lui cu aburi. Fără nicio îndoială, Yorke era un domn adevărat.

Scrisoare de intenţie conţinea un rând în care se preciza că accidentul îi adusese nişte dividende nesperate – indiferent ce-o fi însemnat şi asta.

Ian Kinlock nu se dădea în vânt după ştirile mondene, aşa că zări absolut din întâmplare nişte nume care îi sunau cunoscute în gazeta cu care soţia lui îi împachetase cina.

Din ziarul mototolit şi plin de grăsime află că Lady Fairbourne de Thornleigh se căsătorise de curând cu Adam Yorke. În căsuţa următoare era un alt anunţ, de această dată referitor la lordul Launceston de Abbotsden care se căsătorise cu doamna Judith Winslow, cuplul urmând să locuiască în Kent şi la Londra.

Vestea îl bucură nespus pe Kinlock, care-şi petrecuse întreaga zi la spitalul Sfântul Bartolomeu. Îşi dădu capul pe spate şi râse cu poftă; din păcate, n-avea să afle niciodată cum se petrecuseră lucrurile, dar simţise el că în cele din urmă fiecare avea să-şi găsească fericirea lângă partenerul perfect.

Mătuşa Antoniei, Lady Forrester, fu mai întâi şocată să afle din ziar vestea, după care căzu pe gânduri. Se întrebase uneori de-a lungul anilor dacă făcuse bine când îi

spusese lordului Spenston despre legătura dubioasă dintre fiica lui şi vărul ei.

Cu siguranţă că pe atunci nu formau un cuplu potrivit, dar Adam Yorke era un băiat de treabă, deşi se născuse într-o familie fără pic de moralitate şi săracă lipită pământului. Antonia se schimbase tare mult după plecarea lui în India. El se întorsese nabab şi cu o poziţie mult avansată pe scara socială, aşa că tot răul spre bine. Lady Forrester se declară direct răspunzătoare de fericirea lor.

Antonia le oferi telescopul lui Simon şi Judith ca dar de nuntă, ţinând să precizeze, cu logica ei invincibilă, că nu era genul de obiect pe care să-l poţi face cadou oricui.